

HALKIN KURTULUŞU

19 KASIM 1979
FİYATI 10 TL

183

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Egemen sınıflar at değiştirdi

FAŞİST AP HÜKÜMETİ DİKEN ÜZERİNE OTURDU

Mücadele seli bu barikatı da yıkacak!..

GEÇMİŞTEN BUGÜNE

● AP'NİN DE İÇİNDE YER ALDIĞI GEÇMİŞTEKİ FAŞİST HÜKÜMETLERİN BİLANÇOSU

YAZISI 8.SAYFADA

● Yeni hükümetin ilk saldırıları: Kitle örgütlerine saldırı, tutuklamalar.
● Reformistler faşist hükümeti "ılımlı" olarak yutturmaya çalışıyor.
● Faşist AP hükümeti de egemen sınıfların buhranına çözüm olamayacaktır.

Reformist CHP Hükümetinin iflasının belgelenmesinden ve egemen sınıflar ve emperyalistler açısından bugün esas olarak işlevini tamamlamasından sonra hükümetten çekilmesi üzerine Demirel'in başkanlığında kurulan faşist AP Hükümeti göreve başladı.

Emperyalistlerin ve egemen sınıfların yeni bir siyasi aleti olarak işbaşına getirilen faşist AP Hükümeti'nin Program'ı bugünlerde Millet Meclisi'nde okunacak ve MHP ve MSP gibi faşist partilerin 'kayıtsız-şartsız', CHP reformistlerinin de dolaylı desteği ile faşist Demirel Hükümeti egemen sınıflardan güven oyu alacak.

Şimdi egemen sınıfların bütün sözcüleri ve onların politikasını izleyenler, bir yandan kitlelerin anti-faşist demokrasi mücadelesinin bastırılması ve buhranın faturasının emekçi sınıflara kesilmesi için gericiliğin AP Hükümeti çevresinde birliğini savunurken, bir yandan da işçilere ve emekçilere faşist AP Hükümeti'ni 'şirin' göster-

Devamı sayfa 6'da

"İŞADAMLARININ" YENİ TALİMATLARI

Büyük patronlar, kompradorlar, onların çeşitli kuruluş ve temsilcileri, yaptıkları toplantılar ve verdikleri demeçlerle hükümet sorununa ilişkin tutum ve eğilimlerini yansıttılar, istek ve talimatlarını bildirdiler.

Komprador tekelci burjuvazinin bugün için birbirini tümden reddetmeyen iki eğilime sahip olduğu görülüyor. Bunlardan birincisi çok öncelerden beri propagandası yapılan AP-CHP ittifakıdır. Bu it-

Devamı sayfa 6'da

Tunceli'de sokağa çıkma yasağı

Faşist diktatörlük, ezilmesi gereken pilot bölgenin başı olarak lanse ettiği Tunceli'ye tüm güçleriyle saldırıya geçti. Uzun dönemden beri sıkıyönetim paşaları Tunceli halkını ve gençliğinin demokrasi mücadelesini nasıl ezeceğinin hesabını yapmakla meşguldü. Ama ne var ki, bunlar Tunceli halkını gericiliğin tüm saldırılarını geriye püskürtme çabası içine girmekten alakoyamadı.

Tunceli halkı, faşist diktatörlüğün sıkıyönetim biçimindeki faşist saldırılarına boyun eğmedi kitlesel direnişlerle özgürlük ve demokrasi mücadelesini yükseltti. Proleter devrimci hareketin önderliğinde Tunceli halkının yürüttüğü demokrasi mücadelesi her türden gerici, faşist, revizyonistin yüreğine korku salmaktadır. Faşist ordunun şefleri bunun için Tunceli halkını en iğrenç ve insanlık dışı terör ve işkence ile sindirmeye çalışıyor.

Devamı sayfa 6'da

Mücadelenin yolunu açacak bir silah: Tüm çalışanların genel grevi

Hiç bir saldırıya boyun eğmeyecek örgütlerde toplanalım

Mücadele de engel tanımayalım

Bir yandan yeni saldırı tehditleriyle faşist hükümet kurulurken, diğer yandan özellikle sıkıyönetim ve MHP'li faşistlerin zorbalığı artıyor. Devrimci ve demokratlar, işçiler, öğretmenler, sıradan kişiler MHP'li faşistlerin saldırılarıyla katlediliyorlar. Son günlerde faşist katliamların sayısı artmaktadır. Sıkıyönetim yine son günlerde yoğunlaşmak üzere tutuklama kararları çıkarıyor. Kurban derileri toplayan devrimciler hakkında bile yüzlerce senelik ceza istemiyle davalar açılıyor, tantanalı tehditkar açıklamalar yapılıyor. TÖB-DER de saldırı hedefi haline getirildi.

Gericilik yeni saldırılarıyla ilk olarak bir korku ve yılgınlık ortamı yaratmak istiyor. Faşist diktatörlüğün bu çabası tüm gericiler tarafından da destekleniyor. Reformist ve revizyonistler 'toplum sağa kaydı" tahlilleriyle "Anayasal hakları kullanma" önerileriyle hem yılgınlık ve teslimiyet havasının yayılmasına, hem de kitlelerin mücadele edemez bir duruma sokulmasına, kitle mücadelesinin pasifize edilmesi ve bastırılmasına yardım ediyorlar.

Devamı sayfa 6'da

HALKIN KURTULUŞU

Ertelenemez bir görev: Birlik

Faşist hükümetin kısa zamanda ve kolaylıkla kurulup onaylanması ve son günlerde ölümle biten silahlı faşist saldırıların artması faşist saldırganlığın azgınlaşma eğiliminin görünür belirtileridir.

İflas eden CHP reformizmi ve her renkten revizyonizm yer yer 3. MC gibi nitelemelerde de bulunmalarına karşın, yeni hükümetin "ılımlılığı" üzerine tahliller yapıyorlar. CHP "sorumlu muhalefet" olacağını, hükümete engel çıkarmayacağını vb. açıkladı. Başta TKP ve TİKP olmak üzere öteden beri AP-CHP koalisyon hükümetini lanse etmeye başlayan revizyonistler de "ılımlı" buldukları yeni hükümete "zorluk" çıkarmayarak yeni duruma uyum sağlamaya çalışıyorlar. Daha pervasız olan TİKP'li sosyal-faşistler yeni hükümetin propagandasını bile yapmaya başladılar. TKP aynı işi sahte "savaşım" çağrılarıyla birlikte yapıyor.

Yasası, anayasası, mahkemeleri ile savundukları komprador-feodal düzenin ve faşist devletin sadık uşakları olan revizyonistler, faşist saldırganlığın gelişmesine uygun ortam yaratıyorlar. Reformizmle birlikte revizyonizm faşizmin önünü açmaktan, kitlelerin anti-faşist mücadelesini engellemeye çalışmaktan başka bir şey yapmıyor.

TİKP'li sosyal-faşistler Çin uşaklığında bugün için tek alternatifken, parçalanmış halde bulunan Rus uşakları, Kruşçevci modern revizyonistler kendi aralarında birlikler de oluşturmaya çalışıyorlar. Kendi aralarındaki çelişkileri giderek "sağlam" bir gerici mihrak oluşturma amacının yanında, "faşizme karşı eylem birliği" çığırtkanlığıyla kitlelerin gerçek anti-faşist birlik özlemlerini istismar etme ve kafaları bulandırma amacını gerçekleştirmek istiyorlar.

Hükümet yeni saldırı planları hazırlıyor, sıkıyönetim ve sivil faşist milisler saldırıyor, hakim sınıflar yeni zamlar, düşük ücretler vb. dayatıyor, revizyonist ve reformistler bu saldırılara açık ve üstü kapalı destek veriyorlar.

Devamı sayfa 6'da

İGD saldırganlığını gizleyemez

Rus sosyal-emperyalizminin uşağı, komprador-feodal düzenin savunucusu, faşist diktatörlüğün, militarist güçlerinin çanak yalayıcısı TKP'li İGD'li sosyal- faşistler bir yandan işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin mücadelesini burjuvaziye peşkeş çekmeye çalışır ve mücadelenin önderi proleter devrimcilere silahlı saldırılara girişirken, öte yandan halk düşmanı yüzünü gizleme kaygusu ile demagojik propagandayı yoğunlaştırmakta ve proleter devrimci hareketi karalamaya çalışmaktadır. Son günlerde bu karşı-devrimci faaliyetini daha da yoğunlaştıran TKP'li halk düşmanları Politika adlı paçavrada Halkın Kurtuluşu'nu "Maoculukla", "sıkıyönetimden yana olmakla" suçlamaktadır.

Devamı sayfa 6'da

BOLİVYA

Genel grevin gücü

Bolivya'nın son 150 yıllık tarihi içinde 200. darbeyi gerçekleştiren Albay Natusch başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçilerin genel grevinin güçlü darbesiyle geri çekilmek zorunda kalmış bulunuyor. Büyük şehirlerde başlayan işçi grevleri kırsal alanlardaki maden işçilerinin direnişe katılımıyla daha da büyümüştür. Faşist darbecilerin işçi önderlerini de tutuklamaları grev ve direnişleri engellemeye yetmemiştir. İşçilerin bütün ülkeye yayılan grevlerinin ardından bütün emekçiler faşist darbeye karşı direnişe geçmişlerdir. Esnaflar, kamu görevlileri ve öğrenciler de direnişe katılmışlardır. Faşist cunta yanlısı askeri birliklerle köylüler arasında da silahlı çatışmaya varan mücadeleye tanık olunmaktadır.

Devamı sayfa 6'da

Her devrin uşakları, Türk-İş ağaları

"Partiler üstü politika"nın ağaları yeni kurulan faşist AP hükümetini kutladılar. Bu kutlama sırasında da Demirel'e adetleri üzere "işçi kesiminin" hükümetten isteklerini (!) sundular.

14 maddelik bu "istekler" listesi Türk-İş ağalarının yeni bir iha[illegible]et belgesi. Öyle ki, hükümete sunu[illegible] "isteklerin" 14 maddesinden 13[illegible]mirel'in hükümet programına alma[illegible]tlandığı şeyler. Kuşkus[illegible]rgi adaleti, asgari ücretin ver[illegible]ışı tutulması gibi şeyler dem[illegible]oji için programa alınacak. Türk-İş ağalarının bu konudaki talepleri de yasak savmak için zaten. Diğer "istekler" ise "anarşi ile mücadele edilmesi için yasal önlemlerin derhal alınması", "bölücülüğün önlenmesi", "siyasi istikrarın sağlanması" gibi istekler. Bunlar egemen sınıfların ve her soydan düzen savunucusunun uzun zamandır öne sürdüğü talepler.

Devamı sayfa 6'da

DİSK ağaları parti kurmaya hazırlanıyor

Sendika ağalığından, siyaset ağalığına

DİSK ağaları epeydir ağızlarında yuvarladıkları baklayı kulislerde kamuoyu oluşturma sürecini tamamlamış olmalılar ki; nihayet çıkardılar.

DİSK ağaları son Yönetim Kurulu toplantısından sonra yaptıkları açıklamada: "DİSK'in işçi sınıfının Politik birliği sorununa çözüm getirmeye (!) karar verdiğini" ve "kurulacak partinin programının hazırlanması işinin bir komisyona" havale edildiğini ilan ettiler.

Demek ki, DİSK ağaları bugüne kadar başarılı bir sendikal mücadele ile işçi sınıfının sendikal birliğini gerçekleştirmişler ki; sıra işçi sınıfının politik birliğini sağ-

Devamı sayfa 6'da

Adana Güney Sanayi işçilerinin zaferi

Adana Güney Sanayi işçileri 9-10 Kasım günleri gerçekleştirdikleri 16 saatlik bir direnişle taleplerini patrona ve sendika ağalarına kabul ettirdiler. Yapılan protokol gereğince patron işten attığı 33 işçiyi işe almayı ve işçilerin haklarını almak için başvurdukları direnişler nedeniyle hiçbir işçinin baskıya uğramamasını kabul etmek zorunda kaldı.

Adana Güney Sanayi işçileri daha önce de patron baskısına ve işten atılmalara karşı işi yavaşlatma ve üretimi düşürme biçiminde mücadele etmişlerdi. İşçilerin mücadelesinin gelişmesi üzerine patron mücadeleyi engellemek amacıyla işçi çıkışlarına hız vermişti.

Proleter devrimcilerin önderliği altında DSM vanlısı işçilerin kararlı çabaları ve mücadeleyi yükseltmek için işçiler arasında propaganda faaliyetini yoğunlaştırmaları sonucu "Güney Sanayi faşistlerin kalesidir" şeklindeki mücadeleden kaçma bahaneleri boşa çıkarılmıştı: Güney Sanayi işçileri baskılar ve işten atmaları protesto için eylül ayı sonlarında işi yavaşlatmışlardı. 20-25 faşistin dışında tüm işçiler Eski Güney Sanayi'de di-

Devamı sayfa 6'da

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN !

Seabrook'taki anti-nükleer eylemde faşist polis göstericilere saldırıyor.

ABD'de Carter'in nükleer enerji programına karşı eylemler sürüyor

Amerikan emperyalizminin nükleer enerji programına karşı onbinlerce insanın katıldığı kitle gösterileri tüm Amerika'da sürüyor. Three Mile Island nükleer santralindeki felaketten sonra 6 Mayıs'ta Vaşington'da yapılan gösteriye 100 bin kişi katıldı. 23 Eylül'de New York'da düzenlenen büyük kitle eylemi ise 250 bin kişinin katılmasıyla Carter'in nükleer enerji programına karşı geniş Amerikan halk kitlelerinin protestosunun açık bir ifadesiydi. Bunu diğerlerinin yanı sıra Seabrook'da 6-9 Ekim arasında yapılan bir gösteri izledi. Seabrook'taki militan mücadele kentteki nükleer reaktörün işgali ile başladı. Polis işgali kırmak üzere çeşitli araçlarla, gözyaşartıcı bombalar, köpekler vb. ile saldırıya geçti. Çok sayıda kişi yaralandı ve 33 kişi tutuklandı. Ama göstericiler eylemlerine son vermeksizin gösterilerini 9 Ekim'e dek sürdürdüler.

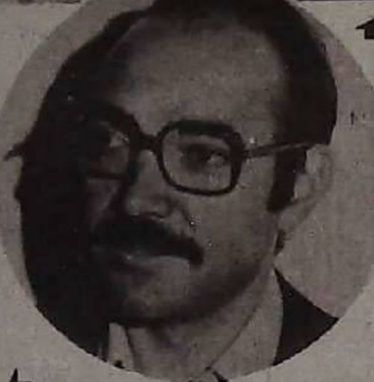
Ta başından beri Carter'in nükleer enerji programı, nükleer silahların geliştirilmesinin bir parçası olarak ele alınmaktadır ve bugün hâlâ ABD hükümeti "savunma" için nükleer gelişmenin gerekliliğinden söz ediyor. Bu "savunma", ABD emperyalizminin dünya çapındaki imparatorluğunun savunulmasına özdeştir ve dünya halklarına karşı açık bir saldırıdır.

Carter enerji yokluğunu, 'nükleer' savaş hazırlıklarını geliştirmek için bir gerekçe olarak öne sürüyor. Nükleer enerji programı aynı zamanda Carter'in enerji programının tehlikeli ve savaş kışkırtıcı bir bölümüdür. Nükleer enerji, Amerikan emperyalizminin dünya enerji kaynaklarını tekel altına almasının ve yeni sömürgeci zincirlerini pekiştirmesinin de bir aracıdır. Amerikan tekelleri 15'den fazla ülkede nükleer reaktörler kuruyorlar ya da kuracaklardır.

Amerikan halkı, anti-nükleer hareketi emperyalist savaşa karşı mücadele ile birleştirerek ülke çapındaki eylemlerini kararlılıkla sürdürmektedir.

Seçim kampanyası sırasında UDP'nin düzenlediği bir gösteriden.

UDP adaylarından Manuel Monteiro PKP(YK) MK üyesi "Bandeira Vermelha" Genel Yönetmeni ve milletvekili

Partinin seçim afişlerinden biri.

Portekiz'de seçim kampanyası başladı

Portekiz parlamentosunun geçtiğimiz eylülde Portekiz Devlet Başkanı A.Ramalho Eanest tarafından feshedilmes[illegible]den sonra 2 Aralık'ta [illegible]pılacak seçimler için kampanya 11 Kasım'da[illegible]en başladı.

Portekiz Komünist Partisi (YK) seçimlere UDP (Demokratik Halk Birliği) adaylarını destekleyerek, katılıyor. 7 milyon seçmenin 250 milletvekili için oy kullanacağı bu seçimlere UDP'nin yanı sıra, 8 parti ve 2 cephe örgütü katılıyor.

PKP(YK) önderliğinde UDP, devrimci, demokrat ve komünist adaylardan oluşan listesinin yaygın bir propagandasını yapmak için haftalardır toplantılar, mitingler düzenliyor. Partinin ve cephe örgütü UDP'nin bu seçimlerdeki başlıca hedefi devrimcilerden, komünistlerden oluşan bir milletvekili grubu oluşturmak.

Aralarında PKP(YK) Merkez Komitesi üyesi ve parti merkez yayın organı "BANDEİRA VERMELHA" (Kızıl Bayrak) gazetesi[illegible] Genel Yönetmeni Manuel Monteiro'nun da bulunduğu UDP, tüm seçim bölgelerinde seçimlere katılıyor.

ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKET VE TÜRKİYE

Tiran Radyosu

Tiran Radyosu 13 Kasım 1979 tarihli Türkçe yayınında Türkiye Devrimci Komünist Partisi- İnşa Örgütü'nün Mao Zedung ve Çin Komünist Partisi'nin revizyonist çizgisine karşı yürüttüğü mücadeleden söz etmiştir.

Tiran Radyosu, 13 Kasım tarihli "Marksist-Leninist Hareket Büyüyor ve Güçleniyor" adlı yayınında TDKP-İÖ'nün merkez yayın organı Yoldaş dergisinden aldığını belirttiği "Mao Zedung ve ÇKP Üzerine Karar" başlıklı TDKP-İÖ MK kararının geniş bir özetini vermiştir.

Komünist basın ve 14 Ekim seçimleri

14 Ekim seçimlerinin ardından uluslararası komünist basın, Türkiye'de yapılan seçimlere ilişkin geniş haber ve tahliller yayınlamaktadır. Almanya'dan Roter Morgen, İspanya'dan Vanguardia Obrera, Portekiz'den Bandeira Vermelha, Danimarka'dan Arbejderen ve diğer Marksist-Leninist gazete ve dergiler 14 Ekim seçimlerine geniş yer ayırmaktadırlar. Birçok yayın Türkiye'deki seçimlerle ilgili TDKP-İÖ'nün tutumunu yansıtan Parti MK bildirisini yayınlamış ve TDKP-İÖ'nün seçimlere ilişkin faaliyetlerine yer vermiştir. Marksist-Leninist yayınlar, tahlillerinde, Türkiye'deki seçimlere katılımın son derece düşük bir düzeyde kaldığını, iddiaların tersine gerici ve faşist partilerin bu seçimlerde önemli bir gelişme göstermediğini de belirtmişlerdir.

EMPERYALİSTLER İNSANCIL KESİLDİ

İran halkı TİKP önderliğinde toprak ve özgürlük için mücadelede birleşiyor...

İran halkının öfkesi bastırılamayacak

Tüm dünya son günlerde gözlerini İran'a çevirdi. "İnsan hayatına çok büyük değer veren" emperyalistler, tekellerin temsilcileri, Papa, BM. Güvenlik Konseyi, hepsi, İran'da rehin tutulan 60 Amerikalının hayatını kurtarmak için "cansiperane" çalışıyor.

İran halkı, faşist Şah'ın kendisine teslim edilmesi için mücadelesini yoğunlaştırdı. Kanlı diktatörlüğü altında binlerce emekçiyi katleden Şah, Amerikan emperyalizminin himayesi altında yaşamını devam ettirmenin yollarını arıyor. Amerikan silahlarının gölgesine Sedat gibi emperyalist uşaklarının "gel bize sığın, biz seni koruruz" sözlerine rağmen, tüm emperyalistler ve Şah'ın kendisi de İran halkının öfkesi karşısında çaresiz bir biçimde zırvalıyor, Amerikan halkını İran halkına karşı koşullandırmaya, İran halkını ezmek üzere girişeceği şeylere zemin hazırlamaya çalışıyor.

Ancak sorunun yalnızca bir yanı bu. Bugün İran devriminin önündeki engel Şah'ın kişiliği değildir. Şah'tan kalan düzen İran'da devam etmektedir. Humeyni gericiliği emperyalistlere olan bağımlılığı sürdürmektedir ve İran halkının toprak ve özgürlük uğruna mücadelesini ezmek için halkın anti-emperyalist duygularını sömürmektedir.

EMPERYALİSTLERE BAKIN: HEPSİ İNSANCIL KESİLDİ

Şimdi bir yanda Afganistan'da yüzbinlerce insanı katleden Brejnev, öte yanda Arjantin'den Zaire'ye onbinlerce insanı katleden Carter "masum" insanlara dokunulmaması için dua ediyor. Carter televizyonlarda melek pozlarında gezinirken, Amerikan Pasifik filosunu Basra Körfezi'ne gönderiyor. CIA İran halkını ezmek üzere askeri ve ekonomik müdahale ve tecrit için planlar hazırlıyor. Tüm amaçları kendilerine başkaldıran İran halkını açık ya da "ince" yöntemlerle ezmek.

Amerikan emperyalizmi Şah'ı İran halkına teslim etmemekte diretiyor, ancak bunun nedeni bizzat tekellerin sözcüsü gazetelerin de yazdığı gibi, böyle bir davranıştan sonra tüm ülkelerdeki emperyalist uşaklarının Amerikan emperyalizmine karşı duydukları güvenin sarsılacağıdır. Başka bir şey değil.

Hiç kimse faşistleri halkın intikamından kurtaramayacak.

İRAN DEVRİMİNİ KİMSE DURDURAMAYACAK

İran halkını ne tehditler ne de müdahaleler yıldıramayacaktır. İran halkı daha kısa bir süre önce nasıl tüm emperyalistlere, Amerikan silahlarına rağmen Şah'ın faşist diktatörlüğünü kan ve ateş pahasına yıktıysa, bugün ortaya çıkabilecek yeni saldırılara karşı da elde silah savaşacaktır. Ve tüm dünya halkları İran halkının mücadelesini candan destekleyecek.

Humeyni'nin sözde anti-emperyalistliği

İran'da öğrencilerin Amerikan Elçiliği'nde bulunan Amerikan görevlilerini rehin almasıyla birlikte gelişen olaylar sonucu Humeyni yeniden keskin anti-emperyalist kesildi. Ama gerçekler Humeyni'nin bu anti-Amerikan tutumunun yalnızca kendi prestijini kurtararak halk devriminin önünü kapamak üzere giriştiği bir eylem olduğunu gösteriyor.

İran halkının ayaklanmasıyla faşist Şah diktatörlüğünün yıkılmasının üstünden 10 ay geçti; İran'da tüm milliyetlerden emekçiler elde silah toprak ve özgürlük uğruna savaşıyorlar. İşçiler sendikal özgürlükler, basın, söz, toplanma, örgütlenme özgürlüğü için, köylüler toprak uğruna, Kürt ulusu ve diğer milliyetler eşitlik ve özgürlük uğruna savaşıyorlar. Tüm emekçi halk, emperyalistlere olan bağımlılığa son verilmesini talep ediyor.

İran emekçi halkının, tüm milliyetlerden işçilerin, köylülerin, kadınların ve gençliğin önüne ise Humeyni gericiliği dikiliyor. Lumpen proletaryadan oluşan, içinde birçok eski Savak ajanının da görev yaptığı Humeyni komiteleri her yerde halkın mücadelesini ezmek için Şah'tan kalma orduyla birlikte katliamlara girişiyor. [illegible]'ın ordusu aynen ayakta tutulmaktadır ve Humeyni'ye hizmet etmektedir.

Humeyni yönetimi emperyalistlerle olan ikili anlaşmaları iptal etmedi. Amerikan emperyalizminden silah alan, tank alan Humeyni yönetimidir. Tekellerin ülkede kalmasına izin veren Humeyni yönetimidir. Daha 2 ay önce Amerikan askeri uzmanlarının İran'a dönmesine izin veren gene Humeyni yönetimidir.

Şimdi Şah geri verilmezse Humeyni Amerika'ya petrol vermeyi kesecekmiş. İran halkı faşist Şah'ı cezalandıracaktır. Şah'ı bu yazgısından hiç kimse kurtaramaz; ama bugün Humeyni yönetimi de Şah'ın emekçileri katletmekteki baş aracı olan aynı orduya dayanmaktadır. Şah'ın işkence aleti olan Savak'ın birçok ajanı Humeyni komitelerinde çalışmakta; terör ve katliamlarını sürdürmektedirler. Bu yüzden yalnızca Şah'ın cezalandırılmasıyla İran'da eski dönem kapanamaz.

Halk demokrasisi uğruna mücadele eden tüm milliyetlerden İran halkı, Humeyni yönetiminin anti-Amerikan tutumunun sahte olduğunu görecektir. Humeyni gericiliği böyle manevralarla İran halkının toprak ve özgürlük mücadelesini saptıramayacaktır. İran halkının öfkesi böyle "ince" oyunlarla da durdurulamayacak ve her türden gericiliği ve emperyalist baskıyı altedecektir.

Çin'de yine tüm gıda maddelerinin fiyatları artırıldı

Çin Resmi Haber Ajansı Hsinhua'nın bildirdiğine göre 1 Kasım'dan geçerli olmak üzere bütün temel tüketim mallarına, özellikle de gıda maddelerine yüksek oranda zamlar yapılmıştır. Zam oranı ortalama % 33 olmuş; bazı malların fiyatları da %50 ci varında artırılmıştır. Buna göre et fiyatları %33, süt ve yumurta fiyatları da % 35 oranında artmıştır. Bütün sebze ve meyva fiyatları da yapılan zamlardan etkilenmiştir.

Yeni fiyat artışları Çin emekçileri, özellikle de işçi sınıfı için ağır yükler getirmektedir. Bu zamlar, Çin revizyonistlerinin ülkenin militaristleştirilmesinin ve yabancı sermayenin getirdiği ağır yükleri emekçi halkın sırtına yıkmasının yeni bir adımıdır. Ancak bu halk düşmanı önlemler Çin halkının revizyonist kliğe karşı mücadelesini de şiddetlendirecektir. Geçtiğimiz yılbaşından bu yana zaten Çin halkı hayat pahalılığına ve işsizliğe karşı güçlü gösteriler yapmakta ve revizyonist yönetimin ağır ekonomik yükleri halkın sırtına yıkma siyasetine karşı direnmektedir.

Çinli revizyonistler Avrupalı revizyonistlerle içli dışlı

Yeni Çin Haber Ajansı "Hsinhua"nın bildirdiğine göre İspanyol revizyonist partisinin yayın organları olan "Nuestra Bandera" ve "Murdo Obrera" gazetelerinin yazıişleri müdürleri ve genel yönetmenleri Çin revizyonistlerinin davetlisi olarak Çin'i ziyaret etmektedirler. Çinli revizyonistlerin davetlilerinden Nuestra Bandera gazetesi Genel Yönetmeni Manuel Azcarete aynı zamanda revizyonist İspanyol Partisinin MK Siyasi Büro üyesidir.

Diğer yandan ÇKP'nin Parti Merkez yayın organı Remnin Ribao'nun yönetmeninin başkanlığında bir Çin gazeteci heyeti de İtalyan revizyonist partisinin yayın organı L'Unita'nın davetlisi olarak İtalya'da bulunmaktadır.

Çin revizyonistlerinin son yıllarda dünya gericiliği ile bağlarını sağlamlaştırmalarıyla Avrupa revizyonistleri ile içli dışlı olmaları aynı döneme raslamıştır. Hatırlanacağı gibi İKP şefi Santiago Carillo'da bir süre önce Çin'e gitmiş, ardından Çinliler İKP heyetlerini birbiri peşi sıra Çin'e davet etmişlerdi. Geçtiğimiz yıl yapılan İtalyan revizyonistlerinin parti kongresine de ilk kez bir Çin heyeti katılmıştı.

İsrail

Geçtiğimiz günlerde, İsrail askeri birlikleri, Şeria nehrinin batı yakasındaki geniş alanları ele geçirerek, bu bölge halkını topraklarından çıkarmaya çalışmışlardır. İsrail siyonistlerinin amacı, bu topraklarda, siyonist kuvvetlerinin eğitimi için bazı önemli askeri merkezler kurmaktır. Bilindiği gibi İsrail siyonistleri işgal altındaki Arap topraklarında Yahudileştirme siyasetinin yanı sıra, sert bir ayrım siyaseti izlemektedir. Kurulmakta olan bu askeri merkezlere yerleştirilecek olan askeri güçlerde bu siyasetin uygulanmasına katkıda bulunacaklardır. İşgal altındaki Arap topraklarında yeni askeri merkezlerin kurulması, İsrail kuvvetlerinin siyonist işgali koruma çabalarından vazgeçmediklerini, tam tersine onu sürekli kılmak için mümkün olan en etkin araçları ve yeni biçimlerini bulmaya çalıştıklarını göstermektedir.

S.Birliği

Büyük Ekim Devriminin 62. yıldönümünde, Moskova'nın revizyonist şefleri, en son model silahlarıyla geçit törenleri düzenleyerek gövde gösterisi yapmıştır. "Kızıl Meydan"da düzenlenen askeri geçit töreninde tanklar, toplar, füzeler resmi geçide katılmışlardır. Sovyetler Birliği, parti ve devlet yöneticilerinin katıldığı törende yapılan konuşmalarda, silahsızlanma üzerine propagandaya ağırlık verilmiş ve Moskova'nın Batı Avrupa'yı silahsızlandırmaya yönelik çağrısını tekrarlanmıştır.

İtalya

İtalya'da çeşitli mesleklerden emekçiler grev ve gösteriler aracılığıyla kapitalist baskı ve sömürüye karşı muhalefetlerini ifade ediyorlar.

İtalyan Banka emekçileri 5 Kasım günü yeni iş sözleşmelerinin yapılmasını talep ederek greve gittiler. Bu grev sonucu, ülkenin dört bir yanında banka faaliyetleri felce uğradı. Sözkonusu grev banka emekçilerinin son aylarda yaptığı ikinci grevdir.

Y.Zelanda

Yeni Zelanda'da 18.000'den fazla sanayi işçisi kötü çalışma koşullarını ve düşük ücretleri protesto etmek amacıyla 4 Kasım günü greve gitmiştir. Birçok fabrika ve işletmede faaliyetin durmasına yol açan bu grev Yeni Zelanda'da son aylarda yükselen işçi hareketinde yeni bir adım olmaktadır. Kısa bir süre önce de kamu görevlileri maaşlarının artırılması ve sosyal güvenlik hizmetlerinin düzeltilmesi için uzun süreli bir direniş yapmışlardı.

*Resimde geçtiğimiz aylarda Pekin'de binlerce kişinin katıldığı ve hayat pahalılığının ve işsizliğin protesto edildiği gösteri yürüyüşü görülüyor.

100. DOĞUM YILINDA STALİN
Yaşasın Marksizm-Leninizm

Stalin yılında Danimarka Komünist Partisi (ML)

Stalin yılı ve Marksist-Leninist partiler

Dünyadaki tüm Marksist-Leninist parti ve örgütler gibi, Danimarka işçi sınıfının öncüsü DKP/ML de 1979 yılını Stalin Yılı olarak kutluyor. DKP/ML Merkez Organı "Arbejderen"in 14. sayısında (1 - 14 Ağustos 1979) kendisinin de katıldığı 18 Marksist-Leninist parti ve örgütün Stalin Yılı dolayısıyla yaptıkları ortak açıklamayı yayınladı. DKP/ML ayrıca gazetesinin çeşitli sayılarında uluslararası proletaryanın büyük önderlerinden biri olarak Stalin'in yaşamı ve mücadelesini anlatan çeşitli yazılara yer verdi.

J.V. STALIN
Fascismens trotskistiske agenter

Stalin Yılı dolayısıyla DKP/ML'nin yayınladığı bir kitap: "Faşizmin-Troçkizmin Ajanları."

1979 – STALINARET

(13)

Stalin ve SSCB'nin dış politikası

Ekim devriminin ardından genç Sovyet Cumhuriyetinin çözmek zorunda kaldığı temel sorunlardan biri de sosyalist devletin, proletaryanın bu ilk devletinin dış politikasının ilkelerini belirlemek bu politikanın yönünü tanımlamaktı. Başta Lenin olmak üzere, Stalin, Sverdlov, Frunze, Orjonikidze ve diğerleri belki de yeni Sovyet devletinin yönetici kadrolarının en deneysiz oldukları bir konuda, dünyanın ilk sosyalist devletinin dış politika sorunlarını ele aldılar ve çözüme ulaştırdılar.

Lenin daha Sovyet iktidarı kurulmadan önce 1917 yılının haziran ayında şöyle diyordu: "İleri ülkelerin işçileri ve devrimcileriyle, bütün ezilen halklarla, ne biçimde olursa olsun, tüm emperyalistlere karşı ittifak; işte proletaryanın dış politikası budur". Ancak 1917 koşullarında devrimin yalnızca Rusya'da sosyalizmin zaferine yol açmış olması Sovyetler Birliği'ni emperyalist dünyanın ortasında bir ada gibi bırakmıştı. Bu, proletarya devletinin emperyalist ülkelerle "birarada yaşamasının" koşullarını doğuruyordu. Lenin, bu durumda emperyalist devletlerle ekonomik ilişkileri de kapsamak üzere, barış içinde birarada yaşama politikasının temellerini geliştirdi. Bu politikanın temel ilkelerini, içişlerine karışmama, toprak bütünlüğüne saygı, toplumsal düzeni ne olursa olsun bütün devletler arasındaki ilişkilerin eşitlik temeline dayanması, karşılıklı çıkar ve eşitlik temelinde ekonomik ve kültürel ilişkiler kurulması oluşturuyordu.

Lenin'in formüle ettiği farklı toplumsal düzene sahip ülkelere yönelik Sovyet dış politikası genel olarak kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası ve emperyalist dünyanın kendi içindeki kaçınılmaz çelişkilerinden yararlanma üzerinde temellenmişti. Lenin'in bu politikası emperyalist ülkeler tarafından dört bir yandan çevrilmiş bulunan Sovyetler Birliği'ne yaşama ve gelişme olanağı verdi.

STALİN, LENİN'İN MİRASÇISI

STALİN, Lenin'in mirasını dünya büyük bir altüst oluşa ve karmaşaya doğru hızla giderken devraldı. Bir yanda uyanan Asya halklarının ulusal kurtuluş savaşlarının alevleri her yanı sararken diğer yanda Avrupa'da yükselen faşizm hem dünya halklarına hem de Sovyetler Birliği'ne karşı büyük bir tehdit oluşturuyordu. Stalin, bu dönemde kendinin de oluşturulmasında büyük katkıları olduğu Leninist dış politika çizgisine sıkı sıkıya bağlı kaldı. Bir yandan dünya proletaryasının ve ezilen halkların mücadelesini sonuna dek destekledi, öte yandan emperyalist dünyanın kendi içindeki çelişkilerden yararlanarak bütün dünya işçilerinin anavatanı olan Sovyetler Birliği'nin yaşamasına, gelişmesine ve güçlenmesine hizmet eden bir dış politika çizgisi izledi.

Sovyetler Birliği'nin dış politikasının temel taşlarından biri olan ezilen halklara ve dünya proletaryasına enternasyonalist destek bütün emperyalist ülkeleri çileden çıkarıyor ve Sovyetler Birliği'ne karşı sert tutum almalarına neden oluyordu. Örneğin, Stalin İspanya İç Savaşında cumhuriyetçilere, Çin'de devrimci güçlere büyük destekler sağladığında bütün emperyalist ülkeler hep bir ağızdan tehditler savuruyorlar, Sovyetler Birliği ile yaptıkları bütün anlaşmaları ayaklar altına alarak ticari vb. ilişkileri kesiyorlardı. Bütün bunlar Sovyetler Birliği'nin yaşaması için hayati öneme sahip anlaşmalar olmasına karşın Stalin enternasyonalist çizgiden bir an için sapmadı.

İNGİLTERE ÖRNEĞİ

Bunun en iyi örneklerinden biri Stalin'in İngiltere'de maden işçilerine karşı uygulanan lokavt karşısında aldığı tutumda görülmektedir. İngiliz emperyalizmi 1920'lerin en saldırgan ve en büyük emperyalist gücüydü. Sovyetler Birliği'ne ve Ekim Devrimine karşı yönelen saldırılar da esas olarak İngiltere'den kaynaklanıyordu. Bu ülke diğer emperyalistleri de kışkırtıyor ve ne pahasına olursa olsun Ekim Devrimini boğmak istiyordu. Ancak Lenin ve Stalin akılcı bir dış politika ile emperyalistler arasındaki çelişkilerden yararlanarak bu saldırıları boşa çıkarmışlar ve hatta Sovyetler Birliği için son derece öneme sahip bir anlaşma yaparak İngiltere ile ticari ilişkiler de kurmuşlardı. İngiliz emperyalistleri ile sağlanan bu ilişkinin uzun bir süre daha yaşaması sosyalist ülkenin çıkarınaydı.

Ancak 1926'da İngiliz hükümeti ve İngiliz kömür madenleri işverenleri ortaklaşa bir eylemle bütün maden işçilerine karşı bir lokavt ilan ederek yüz binlerce işçiyi sokağa attılar. Bunun üzerine Stalin'in direktifiyle Rusya Sendikaları Konfederasyonu İngiliz maden işçilerine verilmek üzere kendi üyelerinden bir milyon sterlin topladı. İngiliz burjuvazisi Sovyetler Birliği'ni bütün ilişkileri kesmekle tehdit etti. Ve zaten kısa bir süre sonra İngiliz hükümeti bütün ticari ve diplomatik ilişkileri kesti. Londra'daki Sovyet ticaret şirketini yağmaladı. Bu durum karşısında ülke içinde olduğu kadar ülke dışında da bir çok kişi Stalin'i bu tutumdan caydırmak için dil döküyorlardı. Hatta İngiliz Komünist Partisi bile İngiliz-Sovyet ilişkilerinin kesilmesi pahasına bu tutumda direnmenin yanlış olduğunu ve Sovyetler Birliği için hayati önemi olan bu ilişkilerin kesileceğini söylüyorlardı. Ama Stalin onlara şu cevabı verdi: "Sonucun böyle olacağı açık. Ama bütün bunlar İngiliz işçi sınıfının, maden işçilerinin ihanete uğramasından dolaylı bir biçimde de olsa Rusya işçilerini ve sendikalarını sorumlu görmelerinden iyidir."

HERŞEYDEN ÖNCE PROLETARYAYA VE EZİLEN HALKLARA DESTEK

Stalin aynı devrimci ve enternasyonalist tutumu Çin ve İspanya'da gelişen iç savaş ve ulasal kurtuluş hareketleri karşasında da almıştır. Alman faşizminin azgınlaştığı ve Sovyetler Birliği'ni tehdit ettiği koşullar altında Stalin İspanyol cumhuriyetçilerine elinden gelen bütün yardımı verdi. Bunun Alman Nazilerini daha da kışkırtacağını veya saldırılarını Sovyetlere yönelteceğini bilerek devrimci tutumunda direndi. Aynı biçimde Japonya ile Sovyetler Birliği arasında imzalanmış bulunan ticari ve diplomatik anlaşmalara karşın Japonya'ya karşı gelişen Çin ulusal kurtuluş savaşını desteklene konusunda bir an bile tereddüt etmedi.

Kısacası Stalin, sosyalist ülkenin enternasyonalist görevlerini emperyalist ülkelerle barış içinde birarada yaşama politikasına feda etmedi. İki unsurun çatıştığı her noktada enternasyonalist sorumluluğun gereklerini yerine getirdi.

"HEGEMONYACILIK" VE "DEVRİM İHRACI"

Emperyalist burjuvazinin Stalin'in dış politikasına hegemonyacılık" ve devrim ihracı suçlamasıyla saldırdığı biliniyor. Ancak bu da bütün diğer saldırı malzemeleri gibi içi boş yalanlardan, çirkin iftiralardan başka bir şey değildir. Stalin, dünya emperyalizminin ebediyen yok olduğu günü hızlandırmak ve yakınlaştırmak için bütün ülkelerdeki devrimleri desteklediklerini tüm açıklığı ile belirtmişti. Ancak yine Stalin, devrimin ihraç edilemeyeceğini Sovyet dış politikasında devrim ihraç etmek gibi bir unsurun yer almadığını da berrak bir biçimde göstermiştir: "Biz Marksistler, devrimin diğer ülkelerde de gerçekleşeceğine inanırız... Ama devrim ihracı saçmalıktır... bizim başka ülkelerin yaşamına karışarak, bu ülkelerde devrim yapmak istediğimizi ileri sürmek gerçek olmayan ve hiçbir zaman öğütlemediğimiz bir şeyi söylemektir."

2. Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında Stalin'in ilkeli tutumu emperyalist burjuvazinin iftiralarını yere çalmaya yeterlidir. Örneğin, savaş sırasında Sovyetler Birliği, ABD ve İngiltere devlet ve hükümet başkanları arasında yapılan bütün görüşmelerde Stalin diğer halkların kendi kaderlerini tayin hakkına müdahale çizgisini sürekli reddetmiş ve ülkelerin kendi geleceklerini kendilerinin tayin etmesi ilkesini kararlılıkla savunmuştur. Bu görüşmeler sırasında özellikle Churchill'in Stalin'e İngiltere'nin emperyalist emellerine karışmamak koşuluyla Sovyetler Birliği'ne "etki alanları" bırakma önerileri Stalin tarafından şiddetle reddedilmiştir. Ancak Stalin Avrupa halklarının kendi yollarını kendileri nin çizmelerini sağlayacak bütün olanakların yaratılması konusunda da ısrarlı ve mücadeleci olmuştur.

Stalin'e yönelen "hegemonyacılık" suçlamalarına verilecek en iyi cevap yine Stalin'in kendi sözleri ve eylemidir. 1925 yılında keskin solcu Troçkistlerin ve Zinovyevcilerin Çin'de ulusal kurtuluş savaşını desteklemekten vazgeçilmesi ve emperyalist ülkelerle anlaşarak Sovyetler Birliği'nin burada "etki alanı" yaratması önerileri Stalin tarafından şiddetle mahkum edilmiş ve şoven bir tutum olarak damgalanmıştır. Stalin Zinovyevcilere verdiği cevapta bunların düşünce mantığını şöyle açıklıyordu: "Çin'deki kurtuluş hareketini desteklemek mi? Neden? Bu tehlikeli olmaz mı? Bizi öteki ülkelerle çatışmaya sürüklemez mi? Diğer 'gelişmiş' devletlerle birleşerek Çin'de etki alanları yaratsak ve kendi çıkarımız için Çin'den bir şeyler koparsak daha iyi değil mi? Bu hem yararlı hem de güvenilir bir yol olur? Ekim devriminin dış siyasetini tasfiye etmeye çalışan ve yozlaşma tohumları eken yeni tipte milliyetçi 'düşünce tarzı' işte budur."

SSCB'nin dış politikasını inşa etme ve yönlendirme konusunda Stalin'in katkısı kesinlikle belirleyici olmuştur. Özellikle 2. Emperyalist ... Savaşın bütün gelişme aşaması içinde Stalin'in izlemiş olduğu politik çizgi Sovyetler Birliği'nin savaş meydanlarında kazandığı zaferleri doğrudan etkilemiş ve hem Sovyetler Birliği'nin hem de dünya devriminin gelişimine hizmet etmiştir. Stalin izlediği dış politika ile emperyalistler arasındaki çelişkilerden sonuna kadar yararlanmış ve bu gediklerden devrimin korunması ve geliştirilmesi için faydalanmıştır.

Dış politika da revizyonizm: Hegemonyacılık, müdahale, şövenizm

Stalin'in ölümünün ardından Sovyetler Birliği'nde iktidarı ele geçeren Kruşçevci revizyonistler Sovyetler Birliği'nin Leninist ilkeler temelinde yükselen dış politikasını da bütünüyle tersyüz etmişler, barış içinde birarada yaşama politikasının yerine emperyalizmle işbirliğini, enternasyonalizm yerine de milliyetçiliği geçirmişlerdir.

Kruşçevci revizyonistler farklı toplumsal yapıya sahip ülkelerle birarada bulunmanın biçimi olarak Leninist "Birarada yaşama" ilkesinin yalnızca lafızına sahip çıkmışlar, onun bütün devrimci özünü karatmışlar, enternasyonalist görevleri bir kenara atarak şövenizmi benimsemişlerdir. Kruşçevci revizyonizmin ilk günlerinde, "barış içinde yaşamanın" gerçek anlamı, emperyalizm karşısında teslimiyet ve uluslararası komünist hareketi, ezilen halkların ve proletaryanın devrimci mücadelesini hançerlemek amacıyla emperyalistlerle yapılan işbirliğinin adı olmuştur. Örneğin, Kruşçev sözde bu politikaya dayanarak Afrika halklarının mücadelesini Amerikan emperyalizmi ile işbirliği yaparak ezmiş, birçok ulusal kurtuluş hareketini yandaşı ABD emperyalistlerini "kızdırmamak" amacıyla sabote etmiştir.

Sovyetler Birliği'nin bir süper güç olarak sahneye çıkmasıyla birlikte Sovyet revizyonistlerinin dış politikaları da hegemonyacılık, müdahale ve şövenizm çizgisinde hızla ilerlemiştir. Sovyet revizyonistleri "devrim ihraç etme" yaftası altında Çekoslovakya'dan Afrika'ya Etiyopya'dan Afganistan a kadar dünyanın dört bir yanına "karşı-devrim ihraç etmişler", ülkelerinin işçilerine ve halkların iradelerine müdahale etmişlerdir. Ancak Sovyet revizyonistleri bu yeni aşamada da başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere bütün emperyalistlerle işbirliğinden vazgeçmemişlerdir.

Çin revizyonizminin de dış politika da izlediği çizgi öz itibariyle Sovyet revizyonistlerininkiyle pek farklı değilse de daha karmaşık ve değişken bir biçim almıştır. Çin revizyonistlerinin ülke içinde izledikleri tutarsız ve kimi zaman sağa kimi zaman da sola kayan çizgileri onların dış politikalarına da bütünüyle yansımıştır. Çin revizyonistleri uzun bir süre içe kapanık, tecrit olmuş bir hat izlemişler ve uluslararası arenada seslerini duyurmamak için sanki özel bir çaba harcamışlardır. Ancak dış politikada bu derece keskin bir tutum aldıkları günde bile "üç dünya teorisinin" adımları sayılabilecek tezler öne sürerek Avrupa emperyalistleriyle işbirliği çizgisi izlemişler hatta batı Avrupa proletaryasına kendu burjuvazisini destekleme gibi görevler vaaz etmişlerdir.

Çin revizyonistlerinin bu tutarsız tutumu da Amerikan emperyalistlerine karşı savaş veren Vietnam'dan toprak talep etme biçimine de bürünmüştür. Çinliler bu politikalarını zaman zaman savaş kışkırtıcısı ve maceracı noktalara kadar götürmüşlerdir.

Çinli revizyonistlerin 1960'ların sonu, 1970'lerin başından bu yana izledikleri dış politikaya damgasını vuran esas eğilim dünya halklarının çıkarlarına tümüyle karşıt bir eğilim olmuştur. Çin revizyonistleri bu dönemde dünya gericiliği ile birleşebilmek amacıyla devrimci maskelerini tümüyle yüzlerinden sıyırmışlardır: Çinli revizyonistler İran Şah'ı ile birleşebilmek amacıyla Dofar halkının mücadelesini baltalamışlar, ardından Şah'a karşı ayağa kalkan İran halkının mücadelesini karalamaya çalışmışlardır.

Sovyet ve Çin revizyonistlerinin dış politikada izledikleri hat onların revizyonist özlerinin en açık ifadesidir.

Devrime adanmış bir yaşam 1879 - 1953 (12)

(45) 1934 yılının son günlerinde SBKP(B) MK Üyesi Kirov'un öldürülmesinin ardından yapılan araştırmalar Troçkist ve Zinovyevcilerin Stalin ve Sovyet rejimine karşı büyük bir komplo hazırladıklarını ortaya çıkardı. 1935 yılının bahar ve yaz aylarında açılan davalarda Zinovyev, Kamanev ve diğer halk düşmanları böyle bir komploya katıldıklarını açıkladılar. Sovyet mahkemesi bu halk düşmanlarını ölüme mahkum etti. 1937 yılında aynı komplonun içinde yer almış bulunan Pyatokov, Radek ve Sokolnikov gibi hainlerde yargılandılar ve mahkum edildiler. Bir yıl sonra Buharin ve Rikov gibi sağcıların ve Troçkistlerin Sovyet rejimine karşı oluşturdukları karşı-devrimci blok ortaya çıkarıldı. Bunların ordu içinde bile bir gizli örgütlenmeye gittikleri ve darbe hazırlıkları yaptıkları bizzat kendi ifadeleriyle açığa çıktı. Bu darbeye bazı ordu komutanları da katılmıştı ve hainlerin ilk hedefi Stalin'i fiziken ortadan kaldırmaktı. Stalin, 1930 yıllarında Partiye ve Sovyet rejimine karşı girişilen bu komploya ve sınıf düşmanlarına karşı mücadeleye önderlik etti. Stalin aynı zamanda bu olayla ortaya çıkan Partinin zaaflarını düzeltmek amacıyla da bir dizi önlem aldı ve Parti faaliyetinin canlandırılması amacıyla bir rapor hazırladı. Resim, 1938'de karşı-devrimcilerin yargılandığı duruşmalardan birini gösteriyor.

(46) 1938 yılının Mart ayında Stalin başkanlığında bir Parti Komisyonu tarafından kaleme alınan "SBKP(B)-Kısa Ders" adlı kitap yayınlandı. Kitap, bizzat Stalin tarafından yazılan "Diyalektik ve Tarihi Materyalizm" başlıklı bir bölüm de içeriyordu. Bu bölüm Marks, Engels ve Lenin'in proletarya partisinin dünya görüşü olarak geliştirdikleri diyalektik ve tarihi materyalizm konusundaki bütün katkıları özetliyor ve bu alanda hem bilimsel faaliyette hem de sınıf mücadelesi cephesinde kazanılan yeni deneyleri de ortaya koyarak komünistlerin eline güçlü bir silah veriyordu. Stalin'in başkanlığında kaleme alınmış olan "SBKP(B) Tarihi" de proletaryanın yüzyıllık mücadele tarihinin çok kapsamlı bir özeti, teorik ve pratik alanda kazanılan deneylerin birleştirilmesinin en iyi örneklerinden birini oluşturuyordu.

(47) Bir yıl sonra, 1939 yılının Mart'ında toplanan 18. Parti Kongresi'nin çalışmalarını da Stalin yönlendirdi. Bu Kongrede Stalin ülke içinde kazanılan zaferlerin bir bilançosunu çıkardı ve uluslararası durumla ilgili kapsamlı bir tahlil yaptı. Uluslararası durumla ilgili tahlilinin temelini yaklaşan savaş tehlikesi oluşturuyordu. Stalin raporunda Parti'nin savaş karşısındaki tutumunu belirleyen sonuçlar çıkardı ve bütün kadroları ve halkı savaş tehlikesine karşı uyanık olmaya çağırdı.

(48) Stalin, Parti'nin 18. Kongresi'nde yaklaşan savaş tehlikesine dikkati çekerken haklıydı. Bu dönemde faşist İtalya, Almanya ve Japonya dünyanın dört bir yanında savaş kışkırtıcılığı yapıyor, diğer ülkelere karşı saldırılar düzenliyor ve 2. Emperyalist Savaşın ilk adımlarını atıyorlardı. Faşist ittifakın temel hedeflerinden biri, dünya proletaryasının anavatanı, dünyadaki ilk sosyalist ülke Sovyetler Birliği idi. Diğer batılı emperyalist ülkeler de izledikleri Münih siyaseti ile bir yandan Alman faşizmine küçük lokmalar verip onu yatıştırmaya çalışırken, öte yandan da onu Sovyetler Birliği'nin üzerine saldırtmak için kışkırtıyorlardı. Parti ve Stalin bu dönemin koşullarına uygun dahiyane bir dış politika planıyla hem batılı emperyalistlerin planlarını hem de Alman faşizminin tasarılarını bozguna uğrattılar. Stalin, Münih siyasetine karşı güçlü bir mücadele verilmesinin yanı sıra, emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkilerden yararlanılmasını ön gören bir planla sosyalist anavatanı bir süre daha savaşın dışında tutmayı başardı. 1939 yılının ağustos ayında Sovyet hükümeti Almanya ile bir saldırmazlık anlaşması imzaladı. Bu anlaşma, Sovyetler Birliği'ne kısa süreli bir barış dönemi, saldırganlara karşı güçlerini toplamak için olanak sağlıyordu. Ayrıca bu anlaşma Münih siyasetini somut olarak çıkmaza sürükledi ve emperyalistler arasındaki çelişkileri derinleştirerek, onların Sovyetlere karşı girişebilecekleri ortak ve birleşik bir saldırısının önünü tıkadı.

İşçi sınıfımızın 15-16 Haziran direnişi

Mücadelenin yolunu açacak bir silah: Tüm çalışanların genel grevi

BUGÜN BÜTÜN GERİCİ SALDIRI VE BASKILARI BOŞA ÇIKARMAK İÇİN İLERİ ATILMAK DAYANIŞMA GREVİ, SİYASİ GREV, GENEL GREVLERLE MÜCADELEYİ YÜKSELTMEK BÜYÜK BİR ÖNEME SAHİPTİR

Komprador-feodal ekonominin krizinin derinleştiği, egemen sınıfların yeni faşist hükümet aracılığıyla işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı yeni saldırılara hazırlandığı bugünlerde işçi sınıfının sınıf olarak bütün gücüyle burjuvazinin karşısına dikilmesinin önemi daha da artıyor. İşçi sınıfı ya uzun mücadeleler sonucu kan ve can pahasına elde ettiği haklarının bir çırpıda elinden alınmasına boyun eğecek -ki gericiliğin ve tüm işçi sınıfı düşmanlarının istediği budur- ya da birleşmiş gücüyle faşist diktatörlüğün karşısına dikilerek saldırıları boşa çıkaracaktır. İşçi sınıfının mücadelesinin yükseldiği, hemen her fabrikada grev ve direnişlerin yapıldığı bu dönemde elbette işçi sınıfı geri adım atmayacak ve mücadeleyi daha ileri boyutlara vardıracaktır. Bu mücadele çok yanlıdır. İşçi sınıfının mücadelesinin önemli bir aracı ise genel olarak grev, özel olarak genel grevdir. Dayanışma grevi ve siyasi grevin işçi sınıfı açısından önemi büyüktür. Bugün dayanışma grevi, siyasi grev ve genel grevin yasal bir hak olarak elde edilmesi için mücadeleyi yükseltmenin önemi daha da büyüktür.

DAYANIŞMA GREVİ, SİYASİ GREV VE GENEL GREV MÜCADELESİNİ YÜKSELTELİM

Bugün işçi sınıfının mücadelesi yeni boyutlar kazanmaktadır. İşçi sınıfı, sıkıyönetime ve yasalara karşın mücadeleye atılmakta, birçok fabrikada, işyerinde sendika ağalarını ve patronları dize getirmekte ve bazı taleplerini patronlara kabul ettirmektedir. Profilo'nun, Cevizli Tekel'in, Mensucat Santral'ın, BOSSA'nın, CEYTAŞ'ın, Kula Mensucat'ın, Güney Sanayi'nin mücadeleci işçilerine yeni yeni fabrikaların işçileri katılmakta, direnişler, iş yavaşlatmalar ve grevler birbirini izlemektedir. Bu mücadeleler işçi sınıfının birliğini pekiştirmekte, işçiler güçlerinin bilincine varmakta, dayanışmalarını artırmakta bazı yerlerde dayanışma grevleri yapılmaktadır. (Bir fabrikadaki işçilerin mücadelesini desteklemek amacıyla, onlara güç katmak, dayanışma içine girmek için yapılan grev, dayanışma grevidir)

Yine işçi sınıfı, faşist diktatörlüğün baskı ve terörüne karşı, yeni faşist yasaların uygulanmaya sokulmasına karşı mücadelesini yükseltmekte siyasi baskıları protesto etmekte, sıkıyönetimin kaldırılmasını istemekte, bu amaçla siyasi muhtevalı grevlere yönelmektedir.

İşçi sınıfı mücadelesini yükseltir ve dayanışmasını artırırken gericilik de gelişen mücadeleyi kana boğmak için her türlü yöntemi denemekte, demagojik propagandaların yanı sıra baskı ve terörün dozunu artırmakta, sıkıyönetim ve sendika ağaları aracılığıyla mücadeleyi engellemeye çalışmaktadır. Burjuvazi, milyonlarca işçinin muazzam gücünün farkına vardığında kendi sonunun geleceğini bilmekte ve bundan dolayı korkuya kapılmaktadır.

Bugün bütün gerici saldırı ve baskıları boşa çıkarmak için ileri atılmak dayanışma grevi, siyasi grev, genel grevlerle mücadeleyi yükseltmek büyük bir öneme sahiptir. Genel grev, siyasi grev, dayanışma grevini de kapsayan grev hakkının her alanda tüm çalışanlar için yasallaştırılması için güçler birleştirilmeli, mücadele meydanları doldurulmalıdır. Devrimci bir önderlik altında yürütülecek güçlü bir mücadelenin burjuvazinin saldırılarını boşa çıkaracağının birçok örneği vardır. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleleri, Polonya, Mısır, İran işçi ve emekçilerinin mücadelesinden öğrenmek durumundadırlar. Polonya işçi sınıfı 1978'de genel greve giderek revizyonist Gi erek yönetimine zamları geri aldırdı. Mısır'da Sedat gericiliği işçi sınıfının mücadelesi ve genel grevi üzerine zamları geri almak zorunda kaldı. İran'da petrol işçileri faşist Şah diktatörlüğüne karşı genel grev silahını çıkararak dikildiler.

Bugün böyle bir mücadele Türkiye işçi sınıfına büyük tecrübeler kazandıracak, faşist saldırı ve baskıları boşa çıkaracaktır. Mücadele içinde yenilmez gücünü gören işçi sınıfı burjuvazinin ve onun tüm uşaklarının nasıl korkudan titrediğini görecektir.

İŞÇİ SINIFININ GENEL GREVE HAZIRLANMASI BUGÜN ÖNEMLİ BİR GÖREVDİR

Gericiliğe korku salan genel greve işçi sınıfının hazırlanması bugün önemli bir görevdir. Diktatörlüğün emekçi kit-

Devamı sayfa 6'da

"DGM'ye Hayır" mitinginden bir görüntü

Yalancı pehlivanlar yine sahnede

TKP yanlısı revizyonist sendika ağaları yanlarına aldıkları birkaç kaşarlanmış reformcu sendika ağası ile birlikte bir bildiri yayınladılar. Ağalar, bildirilerinde, hükümetin "DGM", "Olağanüstü Hal Yasası" vb. yasaları çıkarma girişimlerini engelleyeceklerini iddia ediyorlar. Bu tür çakalarla, "savaşımcı" görünmeye çalışıyorlar. Gelişmelerden öyle anlaşılmaktadır ki; bu dönemde "savaşımcı" görünme sevdasında olan sadece revizyonist sendika ağaları değildir. Reformcu sendika ağaları da yalancı pehlivan rolüne soyunmaya, güç toplamak için yeni manevralar yapmaya hazırlanmaktadırlar.

Şu bir gerçektir ki; bugün bütün işçiler, AP hükümetinin ne azgın bir işçi düşmanı hükümet olduğunu, değil "DGM yasası", "Olağanüstü Hal Yasası" eğer elinden gelirse daha da ileri gideceğini bilmektedirler. Nitekim, "anarşi" edebiyatı arkasına sığınan Demirel de ilk iş olarak işçilere, onların kazanılmış haklarına saldıracağını saklamamakta, daha doğrusu saklayamamaktadır.

Demirel'in daha hükümetin kuruluş aşaması içinde, işçilerin şehitler vererek engelledikleri "DGM yasasını" çıkaracağını, zaten kısıtlı olan özgürlükleri daha da kısıtlayacağını söylemesi başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halk tarafından tepkiyle karşılanmıştır. Sendika ağalarını telaşlandıran, onları alel acele demeçler vermeye zorlayan işte bu tepkidir. Çünkü ağaların, gerçekten bu faşist yasaları önleme diye bir çabaları yoktur. Başta revizyonist ağalar olmak üzere her soydan ağa bugüne kadar işçi sınıfının her ileri atılımında patronlar, sıkıyönetim, polis vb. düzen güçleriyle el ele işçilerin mücadelesini ezmeye, bunu başaramadıklarında da mücadeleyi yolundan çıkarmaya çalışmışlardır. 15-16 Haziran büyük işçi direnişi ve DGM direnişi, başta revizyonist ağalar olmak üzere her soydan sendika ağasınca önlenmeye çalışılan ama bu başarılamayınca mücadelenin hedefinin saptırılmaya çalışıldığı eylemlerdir. 15-16 Haziran 1970 günü işçiler polis ve askerlerle çatışırken, Kemal Türkler'in radyodan işçilere "polise ve askere karşı gelmeyin, kışkırtmalara kapılmayın" çağrısı bir ihanet çağrısı olarak hâlâ işçilerin kulaklarında çınlamaktadır. DGM direnişinde, işçileri fabrika duvarlarının arasına kapatma, "otobüsle gösteri" gibi komik buluşlarıyla mücadeleyi pasifize etme çabaları, işten atılan işçilere sahip çıkmama anıları işçilerin kafasında henüz tazedir. Bütün bunlara karşın, bugün revizyonist ağalar, sanki günahları kolayca unutulacakmış gibi işçilerin karşısına çıkıp, utanmadan "mücadele" nutukları atabilmektedirler. Ama bu onların mücadeleci sendikacılar haline geldiklerini göstermez. Tersine onlar bugün, 1970 ve 1975'lerde girdikleri karşı-devrimci süreçte daha da ilerlemiş, kaşarlanmış işçi düşmanları haline gelmişlerdir.

Bugün bir kesimiyle TKP yanlısı revizyonist sendika ağalarının peşine takılmış, diğer kesimiyle de onlara karşı olmakta çıkar uman reformcu ve çeşitli revizyonist mihraklara bağlı sendika ağalarına gelince onların işçi sınıfı karşısındaki konumu da TKP yanlısı revizyonist ağalardan farklı değildir. Onların da işlevi mücadeleyi ezmek ve yozlaştırmaktır. Nitekim geçmişte, demeçlerle, mektuplarla sözde bir anti-faşist mücadelenin sürdürücüsü olmuşlar, işçilerin her ayağa kalkışını "faşistlerin ekmeğine yağ sürer" gerekçesiyle engellemişler, yüzlerce emekçinin Maraş'ta katledilmesi karşısında işçilerin tepkisini "5 dakikalık saygı duruşu" ile geçiştirmeye çalışmışlardır.

Ama ağalar işçi sınıfı ve emekçi halkın karşısına geçerek hâlâ mücadeleci olduklarını, faşist saldırılara karşı mücadele edeceklerini söylüyorlar. Biz de onlara diyoruz ki; işte meydan! Buyrun mücadele edin! Ama bunu derken şunu da ekliyoruz: Biz, bugün mücadelenin ilerletilmesinin faşist saldırıları püskürtmenin, faşist yasaları engellemenin yolunun merkezinde işçi sınıfının bulunduğu bütün çalışanların genel grevinden geçtiğini söylüyoruz ve böyle bir grevin örgütlenmesine çalışıyoruz. Bu nedenle de bu sefer mücadeleyi bastırmanız, yolundan çıkarmanız o kadar kolay olmayacaktır. Çünkü biz her zaman mücadelenin en önünde olacağız. Sizin bütün ihanetlerinizi, mücadeleyi yozlaştırma çabalarınızı bir bir açıklayacağız. Sizin patronlar, sıkıyönetim ve hükümetle el altından anlaşmalarınızı teşhir edeceğiz. İşçi sınıfı ve emekçi halka karşı işlediğiniz her suçun hesabını soracağız. Demagojilerinize ve manevralarınıza olanak tanımayacağız. Biliyoruz ki; hayat bir kez daha bizi doğrulayacak, sizlerin ne menem işçi düşmanları, ne menem mücadele kaçkınları, yalancı pehlivanlar olduğunuzu bütün işçiler ve emekçi halk bir kez daha kendi öz deneyiyle görecektir. Ve başta işçi sınıfımız olmak üzere emekçi halkımız, dün CHP'ye attığı, yarın AP'ye atacağı tokatın bir eşini de size atacak, mücadelenin önüne diktiğiniz ve dikmeye çalıştığınız barikatları söküp atacaktır. İsterseniz buyurun geçmişte tekrarladığınız ihanetleri bir kez daha tekrarlayın!

Gölcük — İşçiler üzerindeki faşist baskı

5000 civarında işçinin çalıştığı Gölcük Tersanesi'nde, Tersane Komutanı (aynı zamanda işveren) işçileri baskı altında tutmakta ve adeta bir er gibi hareket etmelerini sağlamaya çalışmaktadır. Tüm işçiler işyerine giriş çıkışta aranmakta, üç ayrı yerde kimlik kontrolüne tabi tutulmakta, bekar işçilerin lojmanlarında jandarma nöbet tutmakta, saat 10'dan itibaren işçiler uyumaya zorlanmakta, faşist yayınlar dışında hiçbir yayının girişine izin verilmemekte, Cumhuriyet gazetesi okuyanlar "solcudur" diye kara listeye alınmakta, işçiler tersane içinde subaylara selam vermeye zorlanmakta, askeri usulde selam vermeyenlere baskı uygulanmaktadır.

Bütün bu saldırılar karşısında işyerinde yetkili olan ve başında AP'li, MHP'li faşistlerin bulunduğu Harp-İş'in ve işyerinde yetki almak için işçileri aldatmaya çalışan, başında sosyal-faşistlerin bulunduğu Aster-İş'in sendika ağaları patronun yanında yer almakta, işçilerin mücadelesini pasifize etmeye çalışmaktadırlar. Bu burjuva sendika ağaları birbirini sözde suçlarken işçilere karşı patronla birleşmektedirler. Sendika ağalarının işçi düşmanı faaliyetleri patronun saldırılarını fütursuzca yürütmesini sağlamaktadır.

Ancak tersane işçileri patron saldırısına ve sendika ağalarının işçi düşmanı faaliyetlerine karşın mücadeleyi yükseltmektedirler. İşçiler DSM etrafında birleşerek mücadele etmenin önemini her geçen gün daha iyi kavrarken, sendika ağaları da işçilerin bu mücadelesinden paniğe kapılmakta, DSM etrafında birleşerek mücadele eden işçilerin işten atılmasını "o bizden değildir" diyerek alkışlamaktadırlar.

Pazarcık — DHB'li oportünistler tarım işçilerinin mücadelesini sabote ediyor

Pazarcık'ın Narlı'da yüzbinlerce dönüm toprağı elinde bulunduran Emiroğlu, Koçdağ, Fillolar, Reyhanlıoğlu, Sarıkatip, Kadıoğlu, Hacı Ahmet gibi toprak ağalarının topraklarında sabahtan akşama kadar bin türlü baskı altında çalışan 30 bin tarım işçisinin toprak ağalarına karşı mücadelesi gelişiyor. İşçileri toprak ağalarının yanı sıra "dayıbaşı"ların sömürü ve baskısı altındadırlar.

Tarım işçilerini pamuk tarlalarında kilo başı ücret hesabıyla çalıştıran toprak ağalarının bu yolla işçilerin mücadelesini bastırmaya, işçileri birbirine karşı rekabet içine itmeye, işçilerin 8 saatlik işgünü için yürüttükleri mücadeleyi engellemeye çalışmaları son zamanlarda DHB'li oportünistlerin de desteğini almış bulunuyor.

DHB'li oportünistler tarım işçilerini aldatmak amacıyla "İleri Çapa-İş" adlı bir sendika kurdular. DHB'liler bu "sendika" aracılığıyla tarım işçilerinin toprak ağalarına ve toprak ağalarının hesabına çalışan "dayıbaşılar"a karşı mücadelesini sabote etmeye, "dayıbaşı"ları işçiden yana göstermeye çalışıyorlar. Dayıbaşılarla toplantılar yapıp işçilerin sorunlarını "çözmeye" çalışan DHB'liler, gerekçe olarak elçi ve dayıbaşıların işçiler üzerinde daha etkili olduğunu gösteriyorlar. Böylelikle onlar tüm demagojilerine karşın tarım işçilerinden, genel olarak işçi sınıfından ne kadar uzakta durduklarını da itiraf etmiş oluyorlar. "Dayıbaşılık yıkılmalıdır" sloganını da utanmadan ara sıra atan bu oportünistler, anlaşılan dayabaşılık'ı "Prusya usulü" ile dayıbaşılarla, toplantılar düzenleyerek yıkacaklarını düşünüyorlar.

DHB'li oportünistler, 13 Ekim günü tarım işçileri arasında sözde güç toplamak için bir direniş yapmaya çalıştılar. İşçilere hiçbir şey anlatmadan, direnişte nasıl hareket edileceği, toprak ağaları ve jandarma saldırısına karşı tavrın ne olacağı, direnişin başarı ile sonuçlanması için nasıl hareket edilmesi gerektiği konusunda işçilerle en ufak bir tartışma bile yapmadan işçileri "kilo başı pamuk ücreti 4 lira olmalıdır" gibi son derece sakat ve tarım işçilerinin mücadelesini saptırıcı bir talep etrafında direnişe sürüklemeye çalıştılar. Oportünistlerin böyle bir direnişi başaramayacakları ve başaramadıkları bir tarafa, DHB'liler böyle bir talep (!) ileri sürerken toprak ağalarına bilerek veya bilmeyerek hizmet etmiş oluyorlardı. Çünkü toprak ağaları da tarım işçilerini kilo başına ücret hesabıyla çalıştırmayı amaçlıyorlar. DHB'nin bu tavrı, tarım işçilerinin 8 saatlik işgünü, eşit işe eşit ücret, vb. mücadelesine vurulmuş bir darbedir. Toprak ağaları da işçiler arasında rekabeti körükleyip fazla iş yaptırmak, işlerinin kısa sürede bitirilmesini sağlamak, işçilerin kitap, gazete okumak için zaman ayırmalarını engellemek için bu tür bir yönteme başvuruyorlar.

DSM yanlısı tarım işçileri, DHB oportünistlerinin bu faaliyetlerini teşhir etmek ve tarım işçilerinin toprak ağalarına ve dayıbaşılara karşı mücadelesini yükseltmek amacıyla işçiler arasında propaganda-ajitasyon faaliyetini yoğunlaştırdılar. Dağıtılan bildirilerle DHB oportünistlerinin yüzü teşhir edildi. Proleter devrimcilerin teşhir faaliyeti üzerine işçilerle ropörtajlar yapıldı. DHB tabanında yer alanlar, şeflerin dayıbaşılarla toplantılar düzenlemesine ve kilo başı 4 lira ücret istemesine karşı tavır aldılar. Bunun üzerine DHB oportünistleri bir bildiri dağıtarak eski söylediklerini inkar yoluna gittiler ve yalanlarla işçileri ve kendi taraftarlarını aldatmaya çalıştılar.

Ancak DHB'li oportünistlerin yalan ve demagojileri gerçekleri gizleyemedi. Onların yüzü pratikteki her olayda daha açık bir biçimde görülüyor ve hızlı bir biçimde tecrit oluyorlar. Tecrit olmalarını ve dağılmalarını ne demagoji ve iftiralar ne de dayıbaşılarla ittifakları engelleyemez.

İzmit

İzmit Çeşan ve Rabak işyerlerinde işçilerin patron baskısına ve saldırılarına karşı yürüttükleri direniş Maden-İş ağaları tarafından kırıldı. İşçiler, işçi ikramiyelerinin verilmemesi üzerine işi yavaşlatma şeklinde bir direnişe geçtiler. İşçilerin iş yavaşlatma eylemi, verimi %10-20 oranında düşürüyor ve patronu çileden çıkarıyordu.

İşçilerin iş yavaşlatma eylemine geçmesi üzerine Maden-İş 7. Bölge Temsilcisi Tayyar Elmas işçileri bu eylemden vazgeçirmek için her türlü yola başvurdu. Bir yandan postabaşılar aracılığıyla işçilere baskı uygulayan ve "iş disiplinini bozmayın" diyen bu sendika ağası, diğer yandan sürekli işçilerin işe devam etmelerini ve üretimi yavaşlatmamalarını sağlamaya çalıştı. Nitekim sendika ağalarının patronla işbirliği sonucu işçilerin işi yavaşlatma biçiminde yürüttükleri direniş kırıldı.

İstanbul

İstanbul Besler Sucuk Fabrikası işçileri çalışma koşullarının iyileştirilmesi, işten atmaların durdurulması, zorunlu fazla mesainin kaldırılması, yatakhanelerde su, elektrik ve ısıtma, sorunlarının çözümü, yemeklerin sağlık koşullarına uygun olarak çıkarılması vb. talepler için mücadele etmektedirler. İşçilerin mücadelesini patron işçi çıkarmakla bastırmaya çalışıyor. Son olarak DSM yanlısı üç işçi işten atıldı.

Kdz. Ereğli

Kdz Ereğlisi Demir-Çelik Fabrikası işçilerini sömürmede bir araç olarak kullanılan "Erdemyuva 2. Yapı Kooperatifi" inşaatını yaptıran TİP'li sosyal-faşistler işçileri 150 lira gibi gülünç bir ücretle, sendikasız ve sigortasız 9-10 saat çalıştırmaktadırlar. Ayrıca "TİP'e bağış" adı altında işçilerden para alan sosyal-faşistler işçilerin mücadelesini sürekli engellemeye çalışmaktadırlar.

Niğde — İplik işçileri direndi

Niğde İplik ve Dokuma Fabrikası işçileri patron ve polis baskısını ve bayram ikramiyesinin verilmeyişini protesto etmek için 24 Ekim günü direnişe geçtiler. Üç gün devam eden direnişe saat 16-24, 24-0.8, 0.8-16 vardiyası işçileri aktif bir biçimde katıldılar. DSM yanlısı işçilerin etrafında birleşen iplik ve dokuma işçileri üç günlük direniş sonucu 4500 lira bayram ikramiyesi ve 1100 lira ücret zammını patrona kabul ettirdiler.

Direniş sırasında Tekstil ağaları, patronla birlikte iplik işçilerinin karşısına dikildi. Tekstil'in sendika ağaları telefonla işçileri tehdit ettiler. "Biz size yasal olmayan direnişlere gitmeyin demedik mi? Biz bu işe karışmayız" diyen sendika ağaları, hakları için mücadele eden işçilere karşı patronun yanında yer aldılar.

İplik ve Dokuma Fabrikası işçileri üç günlük direniş süresi içinde sendika ağalarının ve patronun işçi düşmanı yüzünü daha iyi kavradılar. İşçiler yeni mücadelelere hazırlanıyorlar.

İzmir — Sümerbank işçilerinin mücadelesi

İzmir Sümerbank işçilerinin DSM önderliğinde toplusözleşmeye hazırlandığı bugünlerde, patron, işçilerin birliğini parçalamak amacıyla ustaların saat ücretlerine 5 ile 9 lira arasında zam yaptı.

Bunun üzerine proleter devrimciler önderliğinde DSM yanlısı işçiler işyerinde yoğun bir propagandaya girişerek ücret zammının tüm işçilere verilmesini, yapılmak istenen uygulamanın işçilerin birliğini parçalamayı hedeflediğini bütün işçilere anlattılar ve işçileri buna karşı mücadeleye çağırdılar. DSM yanlısı işçiler ayrıca ücret zammının 7.5 saat üzerinden verilmesine karşı çıkarak ücret zammının 8 saatlik işgününe göre hesaplanmasını istediler.

Bu talepler doğrultusunda başlatılan mücadele 18 Ekim günü bir üst düzeye çıkarılarak saat 23-0.7 vardiyasında üretimin % 30 oranında düşürülmesine geçildi. Yemek saatinde tüm makinaların kapatılması kararı alındı. Daha sonra diğer iki vardiyanın işçileri de 23-0.7 vardiyası işçilerine katıldılar. Bugün üç vardiyada üretimin düşürülmesi biçimindeki uygulama devam ediyor.

Sümerbank işçilerinin mücadelesi karşısında tüm oportünistler sendika ağaları ile birlikte DSM'yi karalama kampanyası açtılar. İGD ve KSD'liler Tekstil ağalarıyla birlikte işçilerin karşısına dikildiler.

Ceyhan — İşçi kıyımları protesto edildi

22 Ekim günü Ceyhanlı işçi ve emekçiler, CEYTAŞ'ta işten atılmaları protesto etmek amacıyla yasa dışı bir gösteri düzenlediler. 300'ün üzerinde işçi ve devrimcinin katıldığı gösteride "İşten Atılmalara Son", "İşten Atılanlar Geri Alınsın" "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" sloganları 2 km. yürüyüş boyunca haykırıldı. Hürriyet mahallesinde yapılan konuşmalardan sonra gösteri sona erdi.

Gösterinin bitimiyle birlikte saldırıya geçen polisle gösteriye katılanlar arasında çatışma çıktı. İşçi ve emekçiler polis saldırısına karşı kararlılıkla direndiler. Polis kitlenin kararlılığı karşısında kaçrak zorunda kaldı. Daha sonra mahallelerde terör estirildi.

SAĞLIK EMEKÇİLERİ POLİS SALDIRISINI PÜSKÜRTTÜ

Ankara'da Tüm Sağlık-Der üyesi Arif Uzun 9 Kasım günü MHP'li faşist katiller tarafından katledildi. Tıp Fakültesinde temizlik işçisi olan Arif Uzun daha önce de bir çok kez faşist katiller tarafından tehdit edilmişti.

Arif Uzun'un katledilmesi üzerine Ankara Tıp Fakültesi önünde sağlık emekçileri yasa dışı bir gösteri düzenleyerek faşist cinayetleri protesto ettiler. Bunun üzerine polis sağlık emekçilerine saldırıya geçti. Sağlık emekçileri polis saldırısına kararlılıkla direndiler. Çatışmada bir polis yaralandı. Güçlü bir direnmeyle karşılaşan polis kaçmak zorunda kaldı. Daha sonra hastahaneye gelen polis 2 sağlık emekçisini gözaltına aldı. Ancak sağlık emekçileri yeniden harekete geçtiler. Polis aldığı 2 kişiden birini götürürken diğerini bırakmak zorunda kaldı.

Kürt ve Türk revizyonistleri arasındaki flört

Kürt revizyonistleri, son günlerde, sınıf kardeşleri TKP, TSİP vb. gibi revizyonist hareketlerle daha da içli dışlı olmaya özen göstermeye başladılar. Özellikle 1979 Ekim seçimleri revizyonistler arası kaynaşmanın ve birleşmenin uygun zeminini oluşturdu. Revizyonistler arası birleşme sözde faşizme, toprak ağalarına, gericiliğe karşı olarak lanse edilmeye çalışılıyor.

Kürt revizyonistlerinden Özgürlük Yolu, DDKD vb gibi hareketlerin TKP, TSİP'le oluşturdukları birliklerin faşizme, toprak ağalarına, gericiliğe, emperyalist sömürgeciliğe karşı olması imkansızdır. Her şeyden önce Kürt revizyonistleri de TKP, TSİP vb. gibi gerici egemen sınıfların siyasal hareketleridir. Bunlar arasındaki birlik, kaçınılmaz olarak halkı ve devrimi hedef almak zorundadır ve alıyor. Oysa Kürt revizyonistleriyle, TKP ve TSİP arasında oluşturulan birliklere Kürt ve Türk halkı arasında ortak düşmanlara karşı kurulan ittifaklar adı verilmek isteniyor. Revizyonistler arasındaki birliği bu şekilde nitelendirmek sahteraklığın daniskasıdır. Çünkü revizyonistlerin iki ulustan halkın çıkarı doğrultusunda siyaset izlemedikleri açıkça ortadadır. TKP, TSİP gibi revizyonistlerin emperyalist sistem, özellikle de Sovyet emperyalistleri, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının egemenliği için mücadele eden, bu doğrultuda halka ve devrime karşı saldıran politikalar izledikleri hiçbir tereddüte yer vermeyecek şekilde açıktır. Bu açıklık Özgürlük Yolu, DDKD vb. gibi Kürt revizyonistleri için de geçerlidir.

Kürt revizyonistlerinin en önemli özelliği Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını elde etmek için yürüttüğü demokrasi mücadelesini Kürt kompradorları ve toprak ağalarının ve genel olarak Kürt burjuvazisinin çıkarına uygun olarak ele almaları ve bu yöne doğru kanalize etmeleridir. Bunlar, gerici çıkarları için Kürt halkının ezilen bir ulus olma niteliğini istismar etmeye yelteniyorlar.

Emperyalist, komprador kapitalist sömürü altında ve ezilen bir ulus olarak yaşamını sürdüren Kürt ulusunun yürüttüğü demokrasi mücadelesi kaçınılmaz olarak Kürt gericiliğini hedef almaktadır. Kürt gericiliği, bu durumu yok etmek için elinden geleni ardına koymuyor. Kürt halkını, Kürt gericiliğinin çıkarı doğrultusundan kanalize etmeyi Kürt revizyonistleri vazgeçilmez bir görev sayıyorlar. Israrla Kürt halkının mücadelesinin Kürt gericiliğini de hedef almasını engellemeye çalışıyorlar. Kürt halkının bağımsızlık özgürlük ve toprak mücadelesini hedefinden saptırıp, emperyalistlerin güdümüne sokkaya çalışan Kürt revizyonistleri, Kürt halkının düşmanıdırlar. Onların, Kürt halkının dostu pozlarına girmeye yeltenmeleri bu gerçeği değiştirmez ve de değiştirmiyor. Çünkü Kürt revizyonistleri, Kürt halkının anti-feodal mücadelesinin önüne geçmek için her türlü çareye başvuruyorlar.

Kürt revizyonistleri, Kürt toprak ağalarının ve burjuvazisinin çıkarı doğrultusunda Kürt halkının özgürlük mücadelesini kanalize etmeyi temel amaç olarak görmeleri, bunların her türlü revizyonistle ve gericilerle birleşebilmelerinin zeminini oluşturuyor.

Bunun için onlar, Ulusların Kaderini Tayin Hakkını emperyalist sömürgeciliğin yarı-feodal ve komprador ekonomiyi ve gerici sınıfları hedef almadan sözde elde edilebileceğini ileri sürmektedirler. Revizyonistler Kürt ulusunun emperyalist ve komprador sömürgeciliğin altında ezilen bir ulus olma özelliğini göz ardı etmek için Kürt gericiliğini ulusal hareketten yanaymış gibi göstermeye çalışıyorlar. Bu yolla, Kürt halkının toprak ve özgürlük mücadelesini arka plana itip, Kürt halkının Kendi Kaderini Tayini emperyalizme bağımlı komprador kapitalist yarı-feodal ekonomik ve siyasi sistemin sınırları dahilinde elde edilebileceğini ileri sürüp, buna uygun bir politik hareket tezgahlıyorlar. Kürt revizyonistleri faşist-feodal devleti yaşatmayı ve korumayı esas alarak sözde Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının elde edilmesine çalışıyorlar! Nitekim Kürt revizyonistleri son seçimlerde de buna uygun bir siyaset izlediler. Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını kültürel özerklik, ana dil ile eğitimin elde edilmesine indirgediler. Bunların tüm anti-sömürgecilik demagojilerine rağmen, gerçek sömürgeciliğe karşı olmadıkları ortadadır. Seçimler bunun en somut göstergesidir. Kürt revizyonistleri sahte bir anti-sömürgeci mücadele tezgahlamak zorundadır. Çünkü savundukları ve çıkarı doğrultusunda hareket ettikleri sınıfın sosyal konumu çağımızın esas sömürgeciliği olan emperyalist sömürgeciliğin, sömürge ülkelerde sosyal temelini oluşturmaktadır. Kürt gericiliği de emperyalist sömürgeciliğin, Kürdistan'da sosyal temelini oluşturuyor.

Özellikle Kürt revizyonistleri bu sınıfın çıkarı doğrultusunda bir fiil hareket ederek, Kürt gericiliği içinde yer alıyorlar. Kürt halkına yönelen komprador-burjuvazinin ve toprak ağalarının saldırılarını tüm güçleriyle destekliyor, saldırılar karşısında Kürt halkını teslimiyete çağırıyorlar.

Bunun en somut kanıtı, Kürt halkına yönelen sıkıyönetimli faşist saldırılar karşısında Kürt revizyonistlerinin sessiz kalması, sıkıyönetimi el altından desteklemesi ve sıkıyönetimin saldırıları karşısında Kürt halkını teslimiyete de boyun eğmeye çağırmasıdır. Irkçı, şoven, faşist sıkıyönetim saldırıları bunları Kürt halkıyla birleştirmeye yetmedi. Yetemezdi çünkü bunun maddi temeli yoktur. Sıkıyönetim Kürt gericiliğinin de çıkarını gözeten bir politika uygulamıştır. Ve Kürt halkını sindirmekle görevlidir. Revizyonistler Kürt gericiliğinin bu uygulamalardan sonsuz çıkarı olduğunu gayet iyi biliyorlar. Bunun için sıkıyönetime karşı direnişleri kırmayı kendileri için vazgeçilmez görev olarak sayıyorlar.

KÜRT REVİZYONİSTLERİ, İKİ ULUSTAN HALKIN VE PROLETARYANIN ARASINA DÜŞMANLIK TOHUMLARI EKİYOR

Kürt revizyonistleri, bir yandan her türden gericiliğin birliğini savunurken, iki ulustan proletaryayı düşman kılmak için gerici toprak ağaları şovenizmine ve burjuva milliyetçiliğine dört elle sarılıp, iki ulustan proletarya ve halk arasına çitler çekmeye çalışıyorlar. Kürt ve Türk ulusundan proletaryanın birlikte mücadelesini baltalamak bunların vazgeçilmez görevidir. İki ulustan proletaryanın ayrı ayrı örgütlenmesi Kürt revizyonistlerinin yaygınlaştırdığı en yoz burjuva görüşlerdir.

Kürt revizyonistleri-nin bu gerici politikaları, TKP ve TSİP gibi revizyonistler tarafından desteklenmektedir. Çünkü bunların izlediği gerici politikayla TKP ve TSİP'in uyguladığı gerici politikanın sosyal temeli aynıdır. Bunun için revizyonistler biraraya geliyorlar ve sözde devrimci birlikler oluşturuyorlar!

Son zamanlarda TKP, TSİP'le, Kürt revizyonistleri arasındaki birliğin giderek yoğunlaşmasının esas nedeni Kürt ve Türk halkının ve proletaryasının ülke çapında her türden emperyalizme, Kürt ve Türk gericiliğine karşı yürüttükleri devrimci mücadelenin yeni boyutlar kazanmasıdır. Revizyonistler bu devrimci gelişmeyi engellemek için aralarında birlikler oluşturuyorlar. Halkın mücadelesini reformizmin girdabına sokarak boğmaya çalışıyorlar. Bunlar, mücadele içinde devrimci alternatifler çıktıkça, onun karşısına reformist alternatifler sürmekten bir türlü vazgeçmiyorlar.

Kürt ve Türk revizyonistleri, var güçleriyle Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı için yürüttüğü mücadeleyi reformist yöntemlere doğru çekmeye çalışıyorlar. Demagojik ve ajitatif nutuklarla Kürt halkının ezilmesini ve sömürülmesini istismar edip halkın kurtuluşunun reformist yöntemlerle olabileceğinin propagandasını yapıyorlar. Türkiye gericiliği, onlara bu propagandayı yapabilmelerinin her türlü imkanını sağlıyor. Televizyonunu, radyosunu bunların hizmetine açıyor.

Kürt ve Türk proletaryası, kendi öz örgütleri Devrimci Komünist Partisinin önderliğinde her türden burjuvaziyi hedef alan bir mücadele yürütmektedir. Devrimin bugünkü aşamasında proletaryanın önderliğinde köylülüğün toprak devriminin temelleri üzerinde Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının elde edilmesinin devrimci yolları proletaryanın Devrimci Komünist Partisi tarafından gösterilmektedir.

Kürt ve Türk revizyonistleri Kürt halkının toprak ve özgürlük mücadelesini gericiliğin güdümüne sokarak emperyalizm ve gericiliğin egemenliğini yaşatmayı amaçlayan gerici reformist, ulusal çözümleri gerçekleştirmelerine Kürt ve Türk proletaryası ve halkı imkan tanımayacaktır.

Kürt toprak ağaları ve kompradorları uzlaşıcı Kürt ulusal burjuvazisi bunların uşakları her türden Kürt revizyonistleri, Kürt halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin reformist yöntemlerle elde edilemeyeceğini iyi biliyorlar. Onların görevi, bu mücadeleyi boğmaktır.

Kürt revizyonistleri bütün gerici çabalarına karşın Kürt halkının toprak ve özgürlük mücadelesini devrimin bir meselesi olmaktan çıkarıp gericiliğin çıkarı doğrultusunda kullanamayacaklardır.

Buna izin verilmeyecektir.

Sağcılığın gerekçesi

● *Gazetemizin geçen sayısında 1.sayfada yayınlanan 'Sağcılığın Gerekçesi' başlıklı yazı teknik bir hata yüzünden son derece eksik bir biçimde çıkmıştır. Bunun için yazının bütününü bu sayımızda yeniden yayınlıyoruz.*

Bütün faşist partiler ve egemen sınıfların sözcüleri 14 Ekim seçimlerinde boykot taktiğinin iflas ettiği, seçimlerde faşist partilerin ve özellikle de AP'nin 'oy patlaması' yaptığı yönündeki sahte iddialarını sürdürüyorlar.

Şimdi bu koroya, daha farklı bir platformda, revizyonist siyasi mihraklarla onların ideolojik ve siyasi etkisi altındaki bazı küçük burjuva, orta yolcu gruplar da katıldı. Bunların iddiası da faşistlerinkinden ve egemen sınıf sözcülerininkinden farklı değil: Toplumun 'sağ'a kaydığı tesbiti... Hatta bunu açık bir şekilde söyleyerek buradan yeni siyasi tesbitlere varıyorlar ve buna uygun yeni siyasi taktikler gündeme getiriyorlar.

'TOPLUMUN SAĞA KAYDIĞI' TESBİTİNİ YAPANLAR

Seçim sonuçlarının açıklanmasından sonra 'toplumun sağa kaydığı' yönünde sahte tesbitler yapanların başında TİP'li revizyonistler gelmektedir. Bu revizyonist mihrakın elebaşısı B.Boran, seçimlerin hemen arkasından TV ekranlarından 'toplumun sağa kaydığı' tesbitini yapıverdi.

TİKP revizyonistleri de düşman kardeşleri TİP'den geri kalmadılar ve Aydınlık adlı paçavranın sayfalarını AP'nin 'oy patlaması' yapması vb. gibi sahte tesbitlerle doldurmaya başladılar. Hatta kitlelerin AP'ye yönelerek 'ara rejim heveslilerine kesin bir cevap verdiğini' söylemişlerdir. Bu revizyonist mihrakın elebaşısı D.Perincek gazetesinde yazdığı bir dizi baş yazıda şunları söylüyordu:

"Kitlelerin görülmemiş bir oranda sandık başına koşması, ara rejim heveslilerine verilen kesin bir cevaptır. Halk bu cevabını, oylarını AP'de yoğunlaştırarak vermiştir. (...)halk ara rejimin panzehirini AP'de görmüştür. (Aydınlık, 18 Ekim 1979) "AP'nin 14 Ekim'de yaptığı oy patlaması..." (Aydınlık, 25 Ekim 1979)

Aynı tesbitleri Kurtuluş ve D.Halkın Birliği gibi küçük burjuva, orta yolcu gruplar da yapmaktadır:

"Oyların büyük ölçüde AP'ye ve diğer gerici partilere kayması ise daha önemli. Seçime katılma oranı hemen hemen 77'ye eşit ve CHP'nin oyları azalırken, AP'nin, CGP'nin, MHP ve MSP'nin oyları artıyor. Bu tek kelime ile sağa kayıştır. Umut çöktü, çöktü ama karşılığında kitleler ne sola kaydı ne de oy vermemeyi tercih etti. Sağa kaydı. "Kurtuluş, sayı:89, 19 Ekim 1979-abç)

"AP yönünde kitlelerin oy desteği ciddi oranda arttı."

"Gerici faşist partiler seçimlerden oylarını artırarak çıkmışlardır."

"Seçimlerin ortaya koyduğu bir başka gerçek CHP'nin büyük oy kaybına uğraması, AP'nin ise oy patlaması yapmasıdır." (D.Halkın Birliği, sayı:64, 30 Ekim 1979-abç)

Bütün bu revizyonistlerin ve orta yolcuların birleştiği nokta, seçimlerin yapılması ile birlikte 'toplumun sağa kaydığının' ortaya çıkmış olması yönündedir. Bunu açık bir şekilde söylemektedirler.

"TOPLUMUN SAĞA KAYMASI" TESPİTİNİN SİYASİ TAKTİK SONUÇLARI

"Toplumun sağa kaydığının" tespitini yapan bu revizyonist ve oportünistler acaba bunu sadece bir süs olarak mı ortaya koyuyorlar, yoksa onlar bu tespitlerine bağlı olarak kendilerine yeni siyasi taktikler mi çiziyorlar? Bunların hepsi de iddialı siyasi gruplar olduğuna göre ve kendi deyimleri ile "siyasete ve siyasi durum tespitlerine bir süs olarak yaklaşmadıklarına" göre, elbette bu soruya verilecek cevap, birincisi değil, ikincisidir. Yani gerek TİP ve TİKP gibi revizyonistler ve gerekse Kurtuluş ve H.Birliği gibi ortayolcular, kendilerine "toplumun sağa kayması" tespitlerine uygun siyasi taktikler çizmektedirler. Onlar seçimler öncesinde de aynı tespitleri yapmışlardır ve buna uygun bir taktik çizgi izlemişlerdir.

Öncelikle (bu revizyonistlerin ve ortayolcuların kastettiği anlamda) "toplumun sağa kaydığını" tespit etmenin ne anlama geldiği üzerinde duralım. Gerek TİKP (TKP için de geçerli) ve TİP ve gerekse Kurtuluş ve D.Halkın Birliği için bu tespit, devrimci durumun olgunlaşmakta olmadığı, tersine kitlelerin mücadelesinin giderek her geçen gün gerilemesi: kitlelerin devrimci bir önderlik altında değil, karşı-devrimci siyasi hareketlerin saflarında toplanması vb. anlamına gelmektedir. Bunu da açıkça söylemektedirler. Hatta bu tespit, onların sadece seçim sonuçları üzerine düşündüklerini değil, aynı zamanda bir döneme ilişkin siyasi tahlillerine denk düşmektedir. Başka bir deyimle bu revizyonist ve oportünistler, içinde bulunduğumuz dönemde kitlelerin devrimci potansiyelinin düştüğünü tespit etmişler ve buna uygun bir eylem ve propaganda çizgisi tutturmuşlardır. Kurtuluş ve H.Birliği gibi dergilerin son altı aylık sayılarına bir göz atanlar bunu çok rahat bir şekilde görebilirler. Hatta kendisine D. Halkın Birliği adını veren birkaç kişilik ahbap-çavuş grubu, kendi tespitinin doğruluğunu ispat etmek için, rakamları bile tahrif etmekten ve sınıf mücadelesini görmezlikten gelmekten çekinmemiştir. Onların seçimlere katılarak faşizmi aklamaları, sıkıyönetimi meşrulaştırmaları ve kitlelerin yükselen devrimci potansiyelini düzenin kurumlarına kanalize etmeye çalışmaları da zaten raslantı değildir. Bu tavır, onların tamamen "toplumun sağa kayması" tespitleri ile ilgilidir.

Bunun için de (elbette bu tespitlerine ve durum tahlillerine bağlı olarak) bütün revizyonistler ve yer yer de yukarıda ismi geçen bazı ortayolcu gruplar, kitle mücadelesinin pasifize edilmesi için, mücadelenin önüne barikat kurmaktan dahi çekinmemektedirler.

"Toplumun sağa kayması" tespitinin şampiyonlarından TİP ve TİKP revizyonistleri için aslında söylenecek fazla bir şey yok. Çünkü onlar TKP ile birlikte en bağnaz "sağcı"lar arasında yer almaktadırlar ve toplumun en gerici kesimlerine dayanmaktadırlar. TİKP bugün kendisini egemen sınıflara ve batılı emperyalistlere kabul ettirmek için MHP ile yarışmaktadır ve her türlü kitle eylemini (bu eylem küçük bir ekonomik hak arama eylemi olsa dahi) anarşi olarak nitelemekte ve ezilmesi için faşist diktatörlüğe ricada bulunmaktadır. TİP, egemen sınıfların bir kesiminin siyasi aletinden başka bir şey değildir ve yıllardan beri mücadele edilirse faşizmin geleceğini söyleyip durmaktadır. Bu tespitine uygun olarak da etkisi altındaki burjuva sendikalarını ve sendika ağaları aracılığı ile işçi grevlerini kırmakta, işçileri patronlara satmaktadır. Aynı zamanda da tipik bir parlamenterist parti olarak kitlelerin anti-faşist demokratik potansiyelini gericiliğin kanallarına akıtmaya çalışmaktadır.

TİP ve TİKP revizyonistlerinin, "sağa kayış" tespitleri toplum için değil ama, olsa olsa kendileri için geçerlidir. Onlar bu tip tespitlerle aslında kendi adreslerini tarif etmektedirler. Bu da son derece doğrudur. Egemen sınıflar toplum yaşamının ve her türlü kurumun daha da faşistleştirilmesi tedbirlerine başvurdukça, egemen sınıflar buhranın bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını kitlelerin sırtına yıkmak için yeni siyasi tedbirler almaya yöneldikçe, onların siyasi aletlerinden başka bir şey olmayan bu revizyonist yuvalar da, onlara bağlı olarak "sağcı"laşmaktadır. Kendi gerçek yüzlerini gizlemek için de "toplumun sağcılaştığını" iddia etmektedirler. Eğer reformizmin etkinliğinden kurtulan emekçiler sandık başına gitmeyip de kendilerine oy kullansaydı ve ya seçimlerden reformizm yeniden güçlenerek çıksaydı toplum "solcu"laşmış olacaktı..

Bu en kaba ve en bayağı bir revizyonizmden, karşı-devrimcilikten başka bir şey değildir. Seçim sonuçları TİKP ve TİP'in de içinde bulunduğu bütün revizyonist karşı-devrimci mihrakların gerçek niteliklerinin karşı devrimci özlerinin yeniden ve daha da belirgin olarak ortaya çıkmasının bir göstergesidir; yoksa 'toplumun sağa kaydığı'nın değil...

D.Halkın Birliği denilen ve bölüne bölüne birkaç on kişilik bir ahbaç-çavuş tekkesi durumuna gelen küçük grup da, sınıf mücadelesi ile kitlelerle uzaktan yakından bir ilişkisi olmadığı için, küçük köy odalarında devrimcilik oynadığı için ve hepsinden de önemlisi ustaları D.Perinçek'in çöpe attığı siyası kırıntılar arasında beslendiği için, seçim sonuçlarının "toplumun sağa kaydığını" gösterdiğini söylüyor. Maocu "kitle çizgisi" izlediği için de bu tespitini hayata geçiriyor ve Adana'da grev kırıcılığı yapıyor. Bugün D.Halkın Birliği denilen küçük grubun tabanındaki bazı dürüst devrimcilerin yapmaları gereken, küçük köy şeflerini "sağcı"lıkları ile ve grev kırıcılıkları ile başbaşa bırakarak, kitlelerin demokrasi mücadelesinin saflarında yer almalarıdır; işçi grevlerine, köylülüğün toprak işgallerine katılmalarıdır.

Kurtuluş yazarları ise revizyonizmle olan bağlarını kesemedikçe, onlara ideolojik ve siyasi olarak yaklaştıkça, revizyonizmin tespitlerine dört elle sarılıyor ve bu onları sürekli "sağcı"laştırıyor. Bizzat pratik hayatın da gösterdiği gibi "sağcı"laşan toplum değil, Kurtuluş yazarlarının kafa yapılarıdır. Onlar, bu kafayı değiştirmezlerse, demokrasi mücadelesinin gelişmesi için, halk güçleri arasındaki birliğin gerçekleştirilmesi için çaba göstermezlerse, varacakları yer revizyonizmin bataklığıdır, en berbat bir sağcılık"tır.

Bugün kitlelerin demokrasi mücadelesi yükselmekte, işçi sınıfı grev ve direnişlerle her geçen gün mücadeleye atılmaktadır. Seçim sonuçları, seçimlere katılma oranı, sandık başına gitmeyen seçmenlerin sayısı yükselen kitle mücadelesi vb. vb. bunun sadece birer göstergesidir. Bu mücadele içinde, emekçi halkın saflarında bütün devrimcilere, bütün anti-faşistlere yer vardır. Kurtuluş, kendi çizgisini gözden geçirerek bu mücadele içindeki yerini almalıdır. 'Sağcı' teoriler keşfederek, 'sağcı' hayaller yayarak, pasifizmin teorisini yaparak bir yere varılamaz.

Kurtuluş yazarlarına en samimi dileğimiz budur.

Faşist saldırılar

Mecidiyeköy'de iki hafta önce faşistlerin taradıkları kahve, 5 Kasım günü sabah 0.03 sıralarında faşistler tarafından bu kez de bombalandı.

Aynı gün Gülbağ'da mahalleli emekçi ve devrimcilerin katıldığı yasa dışı gösteriyle faşist saldırılar protesto edildi. "MHP, ÜGD, MİT, Kontr-gerilla Dağıtılsın", "Halk Milisleri Kurulmalıdır", "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" sloganları atılarak bombalanan kahveye kadar yüründü. Kahvenin önünde konuşma yapan bir devrimci, faşist saldırıları kınadı ve halkı mücadeleye çağırdı.

SOSYAL-FAŞİSTLERİN SALDIRISI

Sosyal-faşistler Kağıthane Sular İdaresi semtinde halkın elektrik, su, otobüs, kanalizasyon, okul, sokak lambalarının takılması taleplerini dile getiren, faşist saldırıları protesto eden duvar yazılamalarını sildiler. Aynı gece mahallede bir yurtsever devrimcinin evini kurşunladılar. Yine aynı gün sabah işine gitmek için evinden çıkan bir başka yurtsever devrimciyi de otomatik silahlarla taradılar.

Sosyal-faşistlerin halk düşmanı yüzlerini daha önceden bilen mahalle halkı, sosyal-faşistlerin gece yazdıkları yazıları sabahleyin sildiler.

Beden Eğitimi Öğretmenleri Derneği Genel Merkez Seçimlerini YDÖ listesi kazandı

20 Ekim günü yapılan Beden Eğitimi Öğretmenleri Derneği Genel Merkez Kongresi'ne 200'e yakın beden eğitimi öğretmeni katıldı.

Dernek yıllardır bürokratlarla ilişki kurmanın aracı olarak görülmüş beden eğitimi öğretmenlerinin talepleri genel öğretmen mücadelesinden ve öğretmenlerin düzene yönelik mücadelesinden soyutlanmıştı. Üyelerin sorunları ve spor konusuna doğru bir temelde yaklaşılamamıştı. Devrimciler ilk kez bu seçimlerde yönetime talip oldular.

Divan seçimine üç liste katıldı. DÖ 28, revizyonistler 22 oy alırken, YDÖ 95 oyla Divan Başkanlığına geldi. YDÖ'nün Divan seçimini almasından sonra revizyonistler DÖ'yü de yedeklerine alarak Genel Kurulu çıkmaza sokmaya çalıştılar. Kongre boyunca revizyonistlerin tüm çabalarına karşın, YDÖ 121 oyla Genel Merkez yönetimine geldi.

Kongre sırasında dağıtılan, Yurtsever Devrimci Beden Eğitim öğretmenlerinin taleplerini ve sorunlarını da içeren YDÖ özel sayısında ayrıca şunlar yer alıyordu:

" 'Spor spor içindir', 'spor şampiyonluklar içindir', 'sporun politika ile ilgisi yoktur' gibi ileri sürülen tüm anlayışlar aslında sömürünün var olduğu sınıflı toplumlarda, sporun egemen sınıfların hizmetinde bir araç olduğunu gizlemeye yarar.

"...bugün kitle sporu konusu, propagandası yapılacak bir konudur. Ama gerçekleşmesi ancak sosyalizmle olabilecek bir meseledir.

"Bütün eğitim emekçileri, siyasi mücadeleye tabi kılarak, grevli toplusözleşmeli sendika hakkı için mücadelelerini yükseltiyorlar. Yükselen mücadele revizyonist önderlikleri aşıyor. Başta Yurtsever Devrimci Öğretmen olmak üzere, devrimciler, grev hakkının grevle alınacağını söylüyor ve örgütlenmelerini buna göre yapıyorlar. Biz Beden Eğitimi öğretmenleri bunun dışında kalabilir miyiz? Grevli toplusözleşmeli sendika hakkı gibi bir silahın elde edilmesinden elbette ki bizim çıkarımız var.

"Haklarımızı almak için de örgütlü mücadeleden başka çıkar yol yoktur. Bunun için önce örgütümüzün doğru, aktif bir önderliğe kavuşması gerekmektedir. Yurtsever Devrimci Beden Eğitimi Öğretmenleri olarak böyle bir görevi başarı ile yürüteceğimize inanıyoruz. Ve tüm Beden Eğitimi öğretmeni arkadaşları şu temel ve acil taleplerimiz için aktif, kitlesel, örgütlü mücadele etmeye çağırıyoruz.

"Bu taleplerimize sımsıkı sarılarak örgütlü kitlesel mücadeleyi yükseltelim. Çünkü zaman pazarlıklarla hak elde etme zamanı değil mücadele zamanıdır. Beden eğitimi öğretmenleri taleplerine mutlaka sahip çıkacaklar, örgütlülüklerini pekiştirecek, aktif mücadeleye atılacaklardır."

Pazarcık'ta faşist terör devam ediyor

Faşist diktatörlüğün sivil ve resmi cinayet çeteleri aracılığıyla Pazarcık köylerinde sürdürdüğü terör ve baskı devam ediyor. Pazarcık köyleri basılıyor, kadınlı çocuklu emekçiler karakollara çekiliyor ve işkence ediliyorlar. Evleri basan sıkıyönetim birlikleri evlerde buldukları eşyalara el koyuyor, karşı koyan ev sahiplerini karakollarda işkenceye çekiyorlar. İlçe içinde komandolar mahallelerde gösteri yapıyor, halka gözdağı vermeye çalışıyorlar. Son günlerde bu tür baskınlar ve estirilen terörün dozu artırıldı. Bir düğünden dönen biri öğretmen 4 emekçik sıkıyönetim tarafından gözaltına alındı. Birçok köy basıldı ve birçok emekçi gözaltına alındı. Davutlar köyünü abluka altına alan jandarma birlikleri ev arama bahanesiyle ev eşyalarını tahrip ettiler. Köylülere küfür ederek çocukları silahla korkutmaya çalıştılar. Köy derneğini basarak dernek yöneticilerini gözaltına aldılar.

Resmi faşist güçler çevrede terör estirirken onlara en büyük yardımı Apocu ajan provokatör çete yapıyor. Apocular halka yönelik saldırı eylemleri düzenlerken, bu faşist eylemler sırasında devrimcilerin kendileriyle birlikte oldukları şeklinde adi yalanlara başvurmaktadırlar. Bir süre önce bir hırsızlık olayında yakalanan iki Apocu faşistin polise "biz Halkın Kurtuluşçusuyuz" şeklinde yalanlar söyleyerek devrimcilere kara çalması bu konuda karşı-devrimci faaliyetin ne kadar ilerletildiğini göstermektedir. Apocular tıpkı efendileri gibi devrimi ve devrimcileri karalamaya çalışmaktadır. Onlar bir taraftan devrimi ve devrimcileri bu tür yalanlarla gözden düşürmeyi amaçlarken, diğer yandan da "biz Halkın Kurtuluşçusuyuz" diyerek polise proleter devrimcilerin ismini vermekte ve böylelikle proleter devrimcileri faşizmin zindanlarına düşürmeyi hedeflemektedirler.

Pazarcıklı emekçiler, faşist diktatörlüğün sıkıyönetim aracılığıyla yürüttüğü saldırılara ve Apocu faşistlerin provokasyon ve ihbarlarına karşı mücadeleye kararlıdır. Proleter devrimciler bu saldırı ve provokasyonların boşa çıkarılması için emekçi kitlelerin birleşmiş gücünü sıkıyönetim birliklerinin ve Apocu faşistlerin karşısına dikmek ve bu temelde mücadeleyi yükseltmek için çalışmalarını yoğunlaştıracaklardır. Faşist saldırı ve provokasyonlar mücadeleyi engelleyemez.

"İşadamları"

Baş ta. sa. 1'de

tifakın şöyle veya böyle gerçekleştirilecek bir koalisyon hükümeti olarak ya da şu ünlü "diyalog" sağlanarak kurulması hakim sınıfların önemli sözcüleri tarafından ortaya konulmaktadır. Böylelikle halkın mücadelesinin birleşmiş gericilik eliyle kolaylıkla bastırılabileceği planlanmaktadır. AP'nin ve genel olarak faşizmin tek başına istikrarı sağlayarak düzeni kurtarmaya güç yetiremeyeceği noktasından hareketle, onun CHP reformizmiyle birlikte hükümet etmesi ve reformizmin artık iyice suyu çıkan demagojilerinin bir süre daha hükümet platformundan kullanılması gerekliliğini ileri sürenler oldukça çoğunluktadır. Bu hükümetin güçsüzlüğü kimilerine de askeri, yarı-askeri hükümet formülleri arattırıyor. Tercüman yazarları gibi bu eğilim sözcüleri de yeni hükümetin uzun süreli olamayacağı üzerinde duruyorlar. Ama onlar reformizmi yedeklemek yerine daha azgın hesaplar peşindedirler ve bu hesaplarını erken seçim kılıfı altında savunuyorlar.

Diğer bir kesim hakim sınıf sözcüleri, bu eğilimlere de tam ters düşmeyerek, yeni AP hükümeti eliyle çeşitli gerici tedbirlerin alınması düşüncesini ileri sürüyorlar. Onlara göre zamanı geldikçe diğer ihtimaller üzerinde de oynanabilir, ama bugün için AP hükümetinin yapacağı işler vardır. Örneğin yeni hükümet IMF'nin direktiflerini hiç vakit geçirmeden yerine getirebilir diye düşünüyorlar.

Hakim sınıfların çeşitli sözcüleri tarafından dile getirilen eğilimlerin tümünün ortak noktası, komprador-feodal sömürünün gerçekleşmesinin en elverişle ortamının yaratılması ve bunun için halk muhalefetinin bastırılmasıdır. Tüm hesaplar bunların en iyi nasıl elde edilebileceği üzerine yapılıyor.

Şimdilik hakim sınıflar içinde büyük ayrılıklar yok ve çeşitli eğilimler bir ortalamada çakışmış görünüyor: Bir müddet böyle devam edebilir. CHP'nin AP hükümetine zorluk çıkarmayacağı, alacağı tedbirlere engel olmayacağı ve "sorumlu muhalefet" yürüteceğini açıklaması, hakim sınıfların bu eğilimlerine uygun olduğu gibi, sağlanan ortalamanın da devam etmesi yönünde ber etkendir.

Ve işte büyük patronlar bu çerçevede yeni talimatlarını sıralıyorlar: Ücretler dondurulsun. Grev hakkı kısıtlansın. Zamlar, devalüasyon siyasi istikrar ve bunun için "anarşi ve terörün" kökünün kurutulması, yani baskı ve katliamlar vb.

Faşist şef Demirel bunların tümünü daha baştan olumlu yanıtladı. Reformist şef Ecevit tüm bunlar için Demirel'e destek vaad etti.

Bunlar önceden reformist CHP eliyle uygulanmaya çalışılan talimatlardı. Şimdi hemen aynısıyla ama daha da büyük bir ihtiyaç durumuna gelmiş haliyle faşist AP hükümeti eliyle uygulanmaya konulacak.

Engel ise halk muhalefetidir. Halkın yükselen mücadelesidir. Ezilmeye çalışılacak olan budur. Ama hükümetleriyle birlikte hakim sınıfların ve onların devletinin başını ezecek olan da budur.

Bolivya

Baş ta. sa. 1'de

İşçi sınıfının darbenin hemen ardından başlattığı genel grev bütün diğer devrimci ve demokrat halk güçlerini harekete geçirdiği gibi faşist darbecilerin de geri adım atmasını sağlamıştır. Mücadele içinde işçi sınıfının genel grevinin nasıl bir silah olduğu ortaya çıkmış bulunmaktadır.

Ancak Bolivya'da sürdürülen mücadelede de bir kez daha sendika ağalarının ihaneti yaşanmıştır. İşçilerin tabandan gelen devrimci atılımları sonucu genel grevi desteklediğini açıklayan ve greve gitmemiş bulunan bazı işçilere de genel grev çağrısı yapan Bolivya İşçi Sendikaları Konfederasyonu faşist darbecilerin kendi iktidarlarını sağlamlaştırmak amacıyla zaman kazanmak için yaptıkları uzlaşma çağrısını kabul etmişler ve bazı küçük ödünler karşılığında genel grevi kaldırdıklarını ilan etmişlerdir.

Ama sendika ağalarının faşist cunta şefleri ile uzlaşma girişimleri Bolivya halkının mücadele selini durdurmaktan uzaktır. Sendika patronlarının çağrısına rağmen hâlâ işçilerin ezici bir çoğunluğu genel grevi ve direnişi sürdürmekte, cuntanın iktidar koltuğuna rahatça oturmasını engellemektedir.

Bu arada cunta ülke içinde olduğu kadar ülke dışında da kendisine hiçbir destek sağlayamamıştır. Amerikan emperyalistleri dahi ülkede büyük tepkiye yol açtığı ve Bolivya halkının ezici bir çoğunluğunu mücadele saflarına katılmasına neden olduğundan cunyata karşı çıkmakta ve Bolivya'da nispi bir istikrar sağlayan daha önceki Guevera yönetiminin yeniden iktidara geçmesi için çaba harcamaktadır. Amerikan emperyalistleri şimdilik sömürüsünü daha rahat ve istikrarlı bir yönetim sayesinde sürdürmenin planlarını yapmaktadır.

Mücadelenin

Baş ta. sa. 4'de.

lelere karşı saldırısı bugün daha da yoğundur. Yeni faşist hükümet saldırıların dozunu artırmaya çalışıyor. İşçi ücretlerinin dondurulması, DGM'lerin yeniden kurulması hazırlıkları, işten atmaların hızlandırılması vb. saldırılar peş peşe gelecektir. Sıkıyönetim faşistlerin ve reformistlerin işbirliğiyle, bütün oportünistlerin ve sendika ağalarının desteğiyle saldırı ve katliamlarını artıracaktır. Bugünden bunun hazırlıkları yoğunlaştırılmıştır. MHP'li faşist katiller MİT ve Kontr-gerilla ile birlikte yeni katliamlara girişmeyi planlamaktadır. Ülkenin emperyalizme bağımlılığının artırılmasının da etkisiyle ve egemen sınıfların direktifleriyle, yeni zamlar işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin hayatını daha da çekilmez kılacaktır.

Ve bütün bu saldırılara karşı mücadele bugün daha da önemlidir.

Bugün faşist diktatörlüğün her türlü saldırısını boşa çıkaracak bir mücadele potansiyeli vardır. Tek tek fabrikalarda işçiler, burjuvaziye ve sendika ağalarına karşı sıkıyönetime ve yasalara karşın direnişler örgütlemekte, faşist diktatörlüğün militarist güçleriyle çatışmalara girmektedirler. Kürt halkı milli zulme, sıkıyönetim terörüne ve katliamlara karşı mücadeleyi yükseltmektedir. Memurlar, mühendisler, öğretmenler mücadeleye atılmakta, boykot ve direnişler örgütlenmektedir.

Faşist diktatörlüğün saldırılarına karşı bugün bütün bu mücadeleler birleştirilebilir ve birleştirilmelidir. Bugün proleter devrimciler ve bütün devrimci demokratlar, işçi sınıfının ve geniş emekçi kitlelerinin bu mücadelelerinin devrimci bir önderlik altında birleştirilmesi için mücadele etmek durumundadırlar.

Merkezinde işçi sınıfının olduğu tüm çalışanların böyle bir genel grevi gericiliğe büyük darbe vuracaktır. Biz bugünden böyle bir genel greve hazırlanmalı ve tüm çalışanların grevini hazırlamalıyız. Proleter devrimciler böyle bir mücadeleyi hazırlarken herşeyin bir genel grevle halledilebileceği gibi son derece sakat ve yanlış olan eğilimlere karşı mücadele etmelidirler. Özellikle geri bilinçli işçilerin saflarında böyle bir eğilim oluşabilir. Unutulmamalıdır ki tüm halkın topyekün silahlı ayaklanması olmadan gerici iktidar yok edilemez ve sömürü ve zulüm düzeni tasfiye edilemez. Genel grev ise gericiliğe darbe vurur ve saldırıları boşa çıkarır, yeni hakların kazanılmasında etkili olur.

İşçi sınıfı birliğini pekiştirmeli, proleter devrimci önderlik altında sınıf sendikalarında örgütlenmeli, tüm çalışanların genel grevi ile birleşecek bir genel greve hazırlanmalıdır. Tek tek grevler buna bağlı olarak ele alınmalı, işçiler eğitilmelidir. Faşist diktatörlüğün saldırıları boşa çıkarılmalıdır.

Mücadele seli

Baş ta. sa. 1'de

meye çalışmaktadırlar. Özellikle CHP gericileri bu konuda ellerinden geleni yapmaktadırlar. Bunun için hem gericiler arasındaki çatışmanın yumuşaması için üzerlerine düşen görevi eksiksiz bir şekilde ifa etmekte ve hem de egemen sınıfların yeni saldırı planlarının uygulanmasına yardımcı olacaklarına dair AP Hükümetine güvence üstüne güvence vermektedirler. (Bu konudaki ayrıntılı yazımız 8. sayfada)

Öte yandan reformist aydınların da dahil olduğu bir kısım yazar-çizer takımı hükümette bazı 'sivri' isimlerin yer almamasını gerekçe olarak göstererek, kitlelere faşist hükümeti 'ılımlı' olarak lanse etmeye, kitleleri gericiliğin kuyruğuna takmaya çalışmaktadırlar.

Ama bütün gericilerin her türden çabaları ne AP Hükümetinin faşist karakterini gözlerden gizleyebilir, ne de gericiliğin topyekun ekonomik ve siyasi saldırı hazırlıklarını...

Tersine, işçi sınıfımız ve emekçi halkımız egemen sınıfların yeni saldırı hazırlıklarını ve faşist AP Hükümeti'nin bu plan içersindeki yerini çok iyi bilmekte ve görmektedir ve AP'nin içinde yer aldığı geçmişteki faşist hükümetlerin uygulamalarını bizzat kendi hayatında yaşamıştır. Daha da önemlisi bugün kitlelerin anti-faşist demokrasi mücadelesi yükselmekte gericilik giderek tecrit olmakta ve revizyonizm, reformizm kitle mücadelesinin önüne artık eskisi gibi barikat kuramamaktadır. Kitleler bu barikatları yıkarak geçmektedir.

Nasıl ki reformist CHP Hükümeti kitlelerin anti-faşist mücadelesinin önünde duramadıysa, aynı şekilde faşist AP Hükümeti de bu mücadeleyi durduramayacaktır. Demokrasi seli AP Hükümeti barikatını da yıkıp geçecek, gericiliğin bütün planlarını suya düşürecektir.

Egemen sınıfların içine düştükleri bulırana AP Hükümeti bir çözüm olmayacaktır. Tam tersine bu hükümet de, tıpkı CHP reformist hükümeti gibi, egemen sınıfların siyasi istikrarını sağlamanın bir aracı değil, tam tersine istikrarsızlığın bir unsuru olacaktır.

Ve kitlelerin gelişen anti-faşist demokrasi mücadelesinin sonunda bir kenara fırlatılıp atılacaktır.

G.Sanayi

Baş ta. sa. 1'de

renişe geçmiş, direnen işçilere saldıran sıkıyönetim 10 kadar işçiyi göz altına almıştı.

Güney Sanayi işçileri 10 arkadaşlarının sıkıyönetim tarafından gözaltına alınması ve 13 işçinin patron tarafından işten çıkarılması üzerine direnişi bir üst düzeye çıkarmaya karar verdiler. Proleter devrimciler önderliğinde DSM yanlısı işçiler fabrikada propagandayı yoğunlaştırdılar. Direniş için işçileri temsilen 8 kişilik bir komite seçildi. 9 Kasım gecesi saat 24.00'de iki vardiyanın birleşmesiyle şarteller indirildi. 10 Kasım sabahı 3. vardiyanın da katılmasıyla tüm işçiler direnişe geçti ve fabrikada üretim durduruldu. Daha önce faşist propagandanın etkisinde kalan 80 kadar işçi de eyleme katılmak istediklerini ve eylemin haklı olduğunu söyleyerek direnişçi işçilere katıldı. Bu olumlu bir gelişmeydi. Özellikle küçük-burjuva hareketlerin sınıf bakış açısından uzak görüşlerine vurulmuş bir darbeydi.

SENDİKA AĞALARI DEVREYE GİRİYOR

İşçilerin mücadelesinin yükseldiğini gören Teksif'in faşist sendika ağaları tam da bu aşamada devreye girerek "işçi dostu" pozuna girdiler. Amaçları işçilerin mücadelesinden kendi gerici çıkarları doğrultusunda yararlanmak ve mücadelenin sınırlarını dar tutmak, işçilerin taleplerinin genişlemesini engellemekti.

Güney Sanayi işçileri bu işçi düşmanlarını çok iyi tanıyordu. Daha eylemin bir gün öncesinde 300-400 kadar işçi, Teksif şubesini basarak patron uşağı faşist sendika ağalarından hesap sormaya gitmişti. İşçilerin sendikaya yürüdüğünü gören sendika ağası Mehmet Bayram ve diğerleri sendikayı terk ederek kaçmışlardı. Onun içindir ki, Güney Sanayi işçileri bu işçi düşmanlarının son anda "işçilerden yana" pozlara bürünmesinin altında yatan gerici amacı kavrayamamazlık edemezlerdi ve etmediler de.

PATRON DİZE GETİRİLİYOR

Güney Sanayi işçilerinin kararlılığını gören patron geri adım atmak zorunda kaldı. 10 Kasım günü saat 16'da patron, sendika ağaları, sıkıyönetim görevlileri ve işçi temsilcileri görüşmeye oturdular. İşçi temsilcileri, işçilerin taleplerinin kabul edilmemesi halinde direnişin sürdürüleceğini vurguladılar. Patron işçilerin kararlı olduklarını anlayınca işçi taleplerini kabul etti. Ancak patron üretimin 40 gün içinde eski düzeyine çıkarılmasını şart koştu. İmzalanan protokolla işten atılan işçilerin işe alınması ve işçilere direnişten dolayı baskı yapılmaması kabul edildi.

Her devrin

Baş ta. sa. 1'de

Türk-İş ağalarının hükümet programına girsin diye ileri sürdüğü taleplerden sadece bir tanesi Demirel hükümetinin programında yer almayacak bir talep, o da "memurlara grev hakkının tanınması" talebi. Bunu da Türk-İş ağaları eğer memurlarla alay etmek için koymamışlarsa, fantazi olarak koymuşlardır.

Kısacası Türk-İş ağaları bu 14 maddelik ihanet belgesiyle faşist Demirel hükümetini bütün güçleriyle desteklediklerini ilan ediyorlar. Hükümetin çıkaracağını daha şimdiden ilan ettiği, "DGM yasası", "Olağanüstü Hal Yasası" gibi faşist yasaları canı-gönülden desteklediklerini duyuruyor. İşçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesini ezmesi için hükümete cesaret veriyorlar.

Türk-İş ağaları bu tavırlarıyla "partiler üstü politikanın" ustaları olduklarını gerçekten kanıtladılar. Ağalar için şu hükümetin gitmesi, ötekinin gelmesi önemli değil. Onlar aynen egemen sınıfların en bilinçli kesimi, Koçlar, Sabancılar, Eczacıbaşılar gibi hükümetin şu veya bu burjuva, burjuva-toprak ağası partisince kurulmasıyla fazlaca ilgilenmiyorlar. Onları ilgilendiren gelen hükümetin bu sömürü ve soygun düzenini ayakta tutmak için alacağı önlemler, bu önlemleri uygulamadaki başarı şansı. Nitekim ağalar kitle mücadelesinin ezilmesi için "güçlü, güvenilir geniş tabanlı bir hükümet" örneğin AP-CHP koalisyonu istiyorlardı. Ama şimdilik bu gerçekleşmedi. Ağalar için gam değil, şimdilik bir AP hükümeti de iyidir! Gidip "işçi kesiminin talepleri" diye egemen sınıfların taleplerini bu hükümetin eline tutuşturdular. Dün CHP hükümetiyle oturup "Toplumsal Anlaşma"yı tezgahlayan ağalar, bugün de AP hükümetiyle benzer bir anlaşmaya hazırdırlar. Yeter ki, hükümet düzeni ayakta tutacak önlemler almakta, halkın ve işçi sınıfının mücadelesini ezmekte kararlı olsun!

İşçi sınıfının uğruna mücadele ettiği, genel grev, siyasi grev, dayanışma grevi, sıkıyönetimin kaldırılması, lokavtın yasaklanması, zamların geri alınması, MİT, Kontr-gerilla, MHP, ÜGD'nin kapatılması gibi en acil taleplerin lafını bile etmeden "işçi kesiminin" talepleri (!) diye egemen sınıfların talepleriyle faşist hükümete açık bono veren Türk-İş ağaları ihanet zincirlerine bir halka daha eklediler. Ama öyle görünmektedir ki, bu halka boyunlarına dolanan zincirin son halkası değilse de son halkalarından biridir. Yükselen işçi sınıfı mücadelesi egemen sınıflarla birlikte, uşakları Türk-İş ağalarının ayağının altındaki iskemleye bir tekme vurmaya doğru ilerliyor.

Sendika

Baş ta. sa. 1'de

lamaya gelmiş! Üstelik de bu politik birlik DİSK'in reformcu ve revizyonist sendika ağaları etrafında gerçekleşecekmiş!

Bugüne kadar çeşitli reformcu ve revizyonist partilerin içinde, hatta üst yönetim kademelerinde çalışan, milletvekilliği yapan DİSK ağaları şimdi aynı parti içinde kader birliği yapmaya karar vermişler! Bu kendilerini kurtarmak için yaptıkları son çırpınışa da işçi sınıfının politik birliği gibi can alıcı bir sorunu alet etmek istiyorlar. Biz buna sendikal ihanete bir de politik ihanetin eklenmesi çabası ya da sendika ağalığında en üst rütbeye yükselen ağa takımının siyaset ağalığına soyunma çabası diyebiliriz.

Ağaların iddiasına göre: Üstelik bu parti, "işçi sınıfının politik birliğini sağlayacak", "sosyalist" bir parti olacakmış. Ama VP, SDP, TİP, TSİP vb. ne kadar sosyalistse, Baştürk, Nebioğlu, Kuas, Kocamanoğlu ne kadar sosyalistse o kadar sosyalist olacaktır.

Burada niyetimiz bu hilkat garibesi olacak "sosyalist" partinin ipliğini pazara çıkarmak değil. Daha fazla üstüne gitmek haksızlık olur! Yarın programı çıktığında ne mal olduğunu herkes görecek. Ama burada şu kadarını söyleyerek bu şaşkın "sosyalistleri" uyarmak istiyoruz. Bugüne kadar Türkiye'de çok "sosyalist" parti kuruldu. Hem de hep işçi sınıfının politik birliğini sağlamak iddiasıyla. Cins cins. Reformcu cinsinden modern revizyonist cinsinden üç dünyacı cinsinden, güleryüzlü cinsinden, "demokratik sosyalist" cinsinden vb. vb. cinsinden. Ama bunların hiç birisine işçi sınıfımız itibar etmedi. Hepsi de dost ahbap kulübü olmanın, küçük birer ihanet yuvası olmanın, işçi sınıfının politik birliğinin bir engeli olmanın ötesine aşamadılar. Bunca deneyden, Marksist-Leninist parti anlayışının bu ölçüde yaygınlaştığı bugünden sonra çeşitli revizyonist ve reforcu çizgilerin bir karışımından ibaret olacak bu yeni "Sosyalist Parti"ye işçi sınıfımızın hiç itibar etmeyeceği açıktır. Görünen köy klavuz istemez. Sizin ustalarınız, Bilenlerin, Boranların, Arenlerin, Perinçeklerin, Aybarların, Kaçmazların, Kıvılcımların, başaramadığını sizin gibi 2-3 sınıfların başaramayacağı şimdiden açık değil mi?

DİSK ağaları, reformcu ve revizyonist baylar!

İşçi sınıfımızın ihtiyacı olan, onun politik birliğini sağlayacak tek parti, Kendi Devrimci Komünist Partisi'dir. O da epeyce bir zamandan beri vardır ve işçi sınıfının politik birliği için her soydan reformcu ve revizyoniste karşı savaş açmıştır ve bugün sınıfın politik birliği yolunda önemli adımlar atmıştır. İşçi sınıfının sizin kuracağınızı iddia ettiğiniz gibi çok çizgili faşist diktatörlüğün güdümündeki reformcu ve revizyonist karması bir burjuva partisine ihtiyacı yoktur. Böyle bir partiye olsa olsa, işçi sınıfının politik birliğinin yolunu karartmakta çıkar uman egemen sınıfların ihtiyacı vardır.

Kısacası baylar, sizinki gibi bir parti işçi sınıfının politik birliğini gerçekleştirecek, sosyalist bir parti olamaz. Sizinki olsa olsa bol cümbüşlü cinsinden "KOKTEYL PARTİSİ" olur.

Tunceli

Baş ta. sa. 1'de

Sadece Tunceli'ye Tunceli'nin merkezine, merkezin nüfusu kadar asker yığmış durumdadır. Tunceli tam işgal edilmiş şehir gibi dört tarafı askeri muhasara altına alınmıştır. Tüm mahalleler, okullar askeri kuşatma altına sokulmuştur faşist ordu mensuplarının astığı astık, kestiği kestiktir. Önlerine gelen herkese terör estirmektedirler.

Sahte anti-sömürgeci, yaygaralarla ortada boy gösteren Türk gericileri ve revizyonistleri Kürt halkının bir parçası olan Tunceli halkına yönelen terör karşısında sessiz kalmakta ve el altından tüm güçleriyle terörü desteklemektedirler.

Türk ve Kürt gericiliğinin yoğunlaşan faşist ırkçı saldırısı Tunceli halkının demokrasi mücadelesini durduramayacaktır. Tunceli halkı faşist teröre karşı da boyun eğmedi eğmeyecektir. Kendisine yönelen faşist, ırkçı, şöven saldırıları yerle bir edecektir.

Tüm Türkiye halkını, proletaryasını özelliklede Türk halkını ve proletaryasını tüm devrimci demokratları Tunceli halkı ile dayanışmaya çağırıyoruz. Tunceli halkına yönelen faşist, ırkçı, şöven saldırı ve terör tüm halkımıza yönelen saldırı ve terörün bir parçasıdır ve en azgınıdır.

Tüm proleter devrimcileri, devrimci demokratları Tunceli halkına yönelen ırkçı, faşist şöven terörü protesto etmeye çağırıyoruz.

Mücadelede

Baş ta. sa. 1'de

Reformistler devletin ve rejimin korunması için ellerinden geleni yapacaklarını açıkladılar. Sözde yalnızca DGM'lerin kurulmasına karşı çıkacaklarmış! Diğer tüm faşist saldırı planlarını onaylıyorlar. DGM'lere karşı olduklarını söylemeleri ise, sadece kitlelerin öfkesinden korkmalarındandır.

Revizyonistler, başta TKP'li sosyal-faşistler olmak üzere sözde "savaşım" çağrıları yapıyorlar. "Eylem birlikleri" propagandası yapıyor, "savaşım"da sözde ne kadar "kararlı" olduklarını anlatmaya çalışıyorlar. Ama onların "savaşım çağrıları" bütünüyle sahtedir. Çünkü diğer şeylerin yanı sıra onlar "anayasal hakları kullanmak için hazırlanma"yı hedef gösteriyorlar. TÖB-DER yöneticileri tutuklanıyor; onlar bu kişileri ve TÖB-DER'i yasalara uygun hareket ettikleri açısından savunmaya yöneliyorlar. Savundukları gerici Anayasa ve yasalardır. Onlar sözde "savaşımlarına" gerici faşist yasaları ve Anayasayı temel alıyorlar. Böyle bir temelde yürütülecek "savaşım" düzen sınırları içinde kalan, düzeni ve devleti hedef almayan aksine onları güçlendiren bir "savaşım" olabilir. Böyle bir anlayışla faşist saldırılara karşı koymak da mümkün değildir. Faşizme karşı ne kadar "savaşım" çağrısı yapılırsa yapılsın, bunlar gözboyama ve demagoji araçları olmaktan öteye gidemezler. Ve böyle bir anlayışla yapılan "çağrıların" işlevi, kitlelerin düzene, onun yasaları ve Anayasasına bağlanması, pasifleştirilmesi ve faşizme peşkeş çekilmesinden başka bir şey olamaz.

Anayasa ve yasalara dayanarak anti-faşist mücadele nasıl yürütülebilir? Yalnızca bir toplantı yaptıkları gerekçesiyle TÖB-DER yöneticileri hakkında tutuklama kararı çıkarılması bunun mümkün olmadığını göstermiyor mu? Burada kuşkusuz G. Gazioğlu ve takımına, onların yürütecekleri ve yürüttükleri "savaşıma" bir sözümüz yok. Onların "savaşımı" bu temelde yürütülebilir. Çünkü onlar, düzenin, hakim sınıfların adamlarıdırlar. Ve onların "savaşımı" düzene karşı değildir, düzeni korumak ve savunmak içindir, kitleleri düzene bağlamak ve köleliği onlara kabullendirmek içindir. Bu yüzden revizyonistler yasal davrandıklarını, yasalara karşı çıkmadıklarını açıklarken tamamen haklıdırlar. Ama işte onların nasıl sahte "anti-faşist savaşımcılar" olduklarını belgeleyen önemli noktada budur. Anayasa ve yasalara dayanarak anti faşist mücadele yürütülemez.

En başta örgütlenme ve grev hakkını yasaklayan, tümüyle kullanılamaz hale sokan Anayasadır. Toprak ağalarının büyük toprak mülkiyetini dokunulmaz kılan, onu güvence altına alan ve ancak toprağın alım-satımına imkan veren bu anayasadan başka birşey değildir. Kürt ulusunun varlığını bile reddeden, sıkıyönetimin sopasına, faşizme temel teşkil eden kuşkusuz bu anayasadır. Yasaların üzerinde bile durmuyoruz. Onlar gerici Anayasayı daha da pekiştiren, tüm demokratik hakları ve özgürlükleri ayaklar altına alan gericiliği savunma ve koruma tedbirleridir. Tek kelimeyle Anayasa ve yasaların işlevi komprador-feodal düzenin ve feodal-faşist diktatörlüğün hukuksal çerçevesi olmaktır. Düzeni ve faşist devleti savunacaksan Anayasa ve yasalara dayanabilirsin, ama onlara karşı mücadele ediyorsan Anayasa ve yasaların oluşturduğu engel aşılmalıdır. Faşizme karşı mücadele yasal çerçeveye sıkışıp kalamaz, kalmamalı, onlara rağmen sürdürülmelidir. Anti-faşist örgüt biçimleri yasal çerçeveye sıkışıp kalamaz, kalmamalı, onlara rağmen ayakta durabilmeli, yasal engelemelerden etkilenmemelidir.

Anti-faşist mücadelede kuşkusuz yasal imkanlardan yararlanılmalıdır. En küçük bir imkandan bile. Ama yasaların esiri olunamaz. Bu mücadelenin baştan çıkmaza girmesi, düzeni, faşist devleti ve faşist saldırıları engellemeyi hedefler olmaktan çıkması demektir. Faşizmin geriletilmesi, yalnızca var olanların korunması değil, yeni demokratik hakların kazanılması, ancak anayasa ve yasalara rağmen yürütülen mücadele ve bu mücadeleye uygun örgüt biçimleriyle gerçekleştirilebilir.

Kendilerini yasal çerçeveyle sınırlamış, faşizmin, hükümetin, sıkıyönetimin tüm saldırılarına açık örgütlerle, örneğin TÖB-DER'le faşizmin saldırıları göğüslenebilir ve püskürtülebilir mi? Revizyonist ve reformistlerin ellerindeki sendikalarla, ağalar istedikleri kadar kof tehditler savursunlar anti-faşist mücadelede yer alınabilir mi, böylelikle zafere katkıda bulunulup, faşizmin geriletilmesi sağlanabilir mi? Kuşkusuz ki, bu sendikalar yalnızca sınıf sendikaları olmadıkları için değil, tümüyle yasal bir temelde örgütlendikleri için de anti-faşist mücadelenin başarıyla ilerlemesine katkıda bulunamazlar. Onlar yalnızca bu nedenle dahi işçi sınıfını MESS'e satmak, sıkıyönetimin baskısıyla yetersiz toplusözleşmeler yapmak zorundadırlar. Yasalarda 13 ve 17. maddeler varken ve sendikalar yasalara uygun olarak örgütlenmişken işten atılmalar nasıl engellenecektir? Sıkıyönetim yasal ve Anayasal bir faşist tedbirken, yasalara dayanan sendikalar ve diğer örgütler nasıl sıkıyönetime karşı mücadele edecek ve başarı kazanacaktır?

Mücadele, hiçbir güce boyun eğmeden yürütülmelidir. Hiçbir engel anti-faşist mücadeleyi önleyememelidir. Siyasal olsun sendikal olsun tüm hakları almanın dayanağı yasalar değil kitlelerin gücü olabilir. Tüm emekçiler tek tek direnişlerde ve bir bütün olarak ancak kendi güçlerini ortaya koyduklarında haklar elde ederek ilerleyebilirler. Ama bu gücün ortaya konması, şu veya bu şekilde engellenebilen örgüt biçimleri içinde sıkıştırılıp etkisiz hale getirilmemeli, tümde imkansız kılınmamalıdır. Özellikle faşizmin saldırganlaştığı şartlarda mücadelenin ilerletilebilmesi ve ekonomik ve demokratik yeni hakların elde edilebilmesi kesinlikle hiçbir güce boyun eğmeyecek örgüt tiplerini gerekli kılıyor. Gereken, mücadele merkezleridir, yasalara sadakat nutukları atılan düzen örgütleri değil. Gereken, halkın içinde örgütlenen halk sınıf ve tabakalarının kendi iradelerinden başka irade tanımayacakları ve kendi karar verdikleri doğrultuda mücadele etmelerinin herhangi bir güç tarafından engellenemeyeceği örgütlerdir. Yasalara karşı çıkıyor diye, ya da bir başka gerekçeyle kapatılamayacak, yöneticileri tutuklanamayacak örgütler gereklidir. Böyle örgütler dağınıklığı önleyecek, zaferle mücadele etmeyi mümkün kılacaktır. Bu örgüt tipleri hazırdır. Bunlar DSM'lerdir, yurtsever devrimci kitle örgütleridir. Bu mücadele merkezlerinde toplanalım. Böylelikle mücadelede her engel, barikat aşılabilecektir.

İGD

Baş ta. sa. 1'de

Ege Üniversitesi yurtlarında Halkın Kurtuluşu taraftarı devrimci öğrencilerin faşist diktatörlüğün militarist güçlerine karşı yürüttüğü mücadeleye kara çalmaya çalışan sosyal-faşistler proleter devrimcilere karşı "İzmir'e sıkıyönetimi getirmek istiyorlar" gibi adi bir propaganda yürütüyorlar. Politika gazetesi İzmir Bornava öğrenci yurtlarının bir silah deposu olduğu yollu ihbarlarla polis ve jandarmayı öğrenci gençliğe karşı saldırı için kışkırtıyor. Aynı zamanda TKP güdümlü bu paçavra aracılığıyla sosyal-faşistler öğrenci gençliğin birliğini ve her türlü faşist saldırıya karşı mücadelesini engellemeyi, proleter devrimciler hakkında kuşku yaymayı amaçlıyor.

Türkiye'de yaşayan herkes çok iyi bilir ki, TKP'li sosyal-faşistler gelişen mücadeleyi pasifize edemedikleri zaman İGD'li katiller aracılığıyla mücadeleci işçilere emekçilere ve devrimcilere saldırmakta, faşist diktatörlüğün militarist güçleriyle birlikte devrimci harekete yönelmektedir. Daha birkaç gün önce proleter devrimci bir işçi Kamil Sağır İzmir'de İGD'li karşı-devrimciler tarafından katledildi. İGD'li hainler daha önce de İdris Türkoğlu'nu, Yusuf Ekinci'yi, Sadık Canarslan'ı hain pusularda katletmişlerdi.

Sıkıyönetim zulmünü destekleyen, her defasında uzatılması için CHP içindeki "saylavlar"ına parmak kaldırtan TKP'lilerdir. Gasbettikleri dernek ve sendikaları kullanarak faşist saldırılara, katliamlara ve sıkıyönetime karşı mücadeleyi engelleyen, pasifize etmeye çalışanlar TKP'li halk düşmanlarıdır. İzmir, Ankara, İstanbul ve daha birçok yerde devrimcilere saldırılar düzenleyen "faşizme karşı birlik" yaygaralarıyla oluşturdukları karşı-devrimci ittifakları devrimci halk hareketine yöneltenler onlardır. Daha birkaç gün önce Adana'da Partizan adlı grubun taraftarlarına saldırarak 3 kişiyi katledenler İGD'li ve "Birlik Yolu"cusu sosyal-faşistlerdir.

İzmir Bornova yurtlarında, öğrenci gençliğin mücadelesini faşist diktatörlüğün polisi ve jandarmasıyla birlikte ezmeye soyunan, defalarca polisle birlikte öğrencileri kurşun yağmuruna tutan, özerk ve demokratik üniversite kavgasını bastırmaya çalışanlar TKP İGD'li katillerdir.

Maocu revizyonizm ile ortak teorik temellere sahip olan, devrim ve sosyalizm mücadelesine saldıran, Lenin ve Stalin'in sosyalist Sovyetlerini sosyal-emperyalist bir devlete çeviren Kruşçev ve Brejnev'e uşaklık yapan, barışçıl geçiş, barışçıl yarış tezleriyle Maocularla "yeni ekonomik düzen"de birleşen TKP'li devrim düşmanlarıdır.

Bütün bunlar ortada iken TKP'li sosyal-faşistlerin demagojik propagandaları kimseyi aldatamaz. Devrim mücadelesini ve devrimcileri karalamaya yönelik propagandalar, devrimcilere yönelik yeni saldırılara zemin hazırlamayı amaçlamaktadır. TKP'li hainler proleter devrimci hareketin taraftarlarına karşı yeni saldırı hazırlıkları içindedirler. Onlar oluşturdukları gerici ittifakları militarist güçlerin desteğinde devrimci harekete saldırıya hazırlıyorlar.

Ama ne varki meydan boş değildir. İGD'li, TKP'li caniler döktükleri kanların hesabını vereceklerdir.

Ertelenemez görev

Baş ta. sa. 1'de

Ama tüm bunlar kitlelerin yükselen mücadelesini durdurmaya yetmedi, yetmiyor. Krizin derinleşmesi temelinde sınıf mücadelesi sertleşiyor. Yükselen mücadele karşısında gericiler birleşiyorlar. Faşist saldırılar ve gericiliğin birleşme eğilimi kitle mücadelesini engelleyemiyor, ama, mücadelenin sağlam örgütlenmelere dayanarak ilerletilmesini ve tüm devrimci güçlerin birliğini daha da zorunlu hale getiriyor.

Çeşitli engeller karşısında mücadele yeteneğini kaybeden, şu veya bu ölçüde hakim sınıfların ve hükümetin iznine bağlı olarak faaliyet gösterebilen örgütlenmeler mücadelenin ilerletilmesine uygun değildir. Mücadelede engel tanımayan örgütlere ihtiyaç var. Bu örgütler vardır, geliştirilmelidir.

Birlik, komünistlerin, devrimcilerin, demokratların birliği, mücadelede engel tanımayan örgütlere duyulan ihtiyaç yanında, diğer bir acil ihtiyaç durumundadır. Pratik, devrimcilerin birliğinin geçici ve yöresel olarak gerçekleştiği yerlerde bile mücadelenin ve kitlelerin birliği ve örgütlenmesinin gelişmesine büyük katkılarda bulunduğunu göstermektedir. Birliğin revizyonistler, reformistler ve onlardan etkilenen unsurlarca engellendiği yerlerde ise çeşitli olumsuzlukların çıktığı, bundan genel olarak gericiliğin yararlandığı açık seçik görülebiliyor. Yükselen mücadele devrimcilerin birliğinin sağlanmasını artık daha da ertelenemez bir görev durumuna getirmiştir. Özellikle CHP reformizminin etkinliğinden kurtulan kitlelerin önemli bir bölümü böyle bir birlik, gerçek devrimci bir anti-faşist alternati yaratılması özlemiyle doludur. Mücadele eden ve birleşen gücün önemini ve sağladığı kazançları gören işçiler, köylüler, memurlar, gençler, öğretmen ve diğer halk kesimleri birlik isteklerini açıkça ortaya koyuyorlar. Ve şimdi istenen, demogojik bir propaganda malzemesi niteliğinde sahte "anti-faşist" birlikler değildir. İşçiler grev ve direnişlerini kolaylaştıracak emekçi halk, faşistlere, sıkıyönetime, polis saldırısına, zamlara vb. karşı mücadeleyi ilerletmeye hizmet edecek birlikler istiyorlar.

Böyle devrimci bir birlik acilen sağlanmalıdır. Bu birlik, faşizme, onun sınıf dayanaklarına ve destekçilerine karşı olduğu gibi, faşizmi güçlendiren revizyonizm ve reformizme sendika ve dernek ağalarına da karşı olmalı, onların tecriti ile gerçekleştirilmelidir. Bu birliğin, gerçek anti-faşist bir birlik olabilmesi, faşistler, reformistler ve revizyonistler arasında süregelen gerici oyuna alet olmamasına, tüm gericiliği hedeflemesine bağlıdır.

Böyle bir birlik, ancak demokrasi temelinde gerçekleşebilir.

Böyle bir birlik demokratik devrimci talepler etrafında oluşturulabilir.

Böyle bir birlik tüm faaliyetini kitlelere dayanarak sürdürülebilir ve emekçi halkın mücadelesinin tam içinde sağlanabilir.

Tüm devrimci grupları taraftarlarını grupçu değil devrimcilerin birliği ruhuyla eğitmelidirler. Tüm devrimci gruplar, kendilerini birlik eğilimine karşı çıkan gerici-revizyonist kafalı unsurlardan arındırmalı, devrimcilerin birliğinin sağlanması görevi ertelenmemelidir.

ELBİSTAN

DHB oportünistlerinin faaliyetleri

DHB oportünistleri, Elbistan'da proleter devrimci harekete yönelik saldırılarını artırdılar.

Bir süre önce HK gazetesini dağıtan bir arkadaşı tehditle işe başlayan DHB'ciler, saldırılarını daha sonra şöyle sürdürdüler:

Demirciler Köyünde proleter devrimcilerin yürüttüğü "Pancarda Sömürüye Son" kampanyası, 'şeker pancarının fiyatı artarsa şeker yiyemeyiz, devlet zarar eder, şeker fiyatlarını artırır'- şeklindeki gerici propagandayla kırmaya, kampanya ile ilgili afişleri yırtmaya uğraştılar. YDGD–EGB'nin pancar sömürüsünü sergileyen oyunda, kadınların ve çocukların da bulunduğu kitleyi taşa tuttular.

Yeni Dedeler Köyünde, proleter devrimcilerin önderliğinde, halkın dayanışmasını sağlamak, mücadelesini yükseltmek amacıyla yaptıkları bina aleyhinde propaganda yürüttüler; halkın örgütlenmesinin karşısında yer aldılar.

14 Ekim seçimleri sırasında "Halkın Kurtuluşu'nu mahkum etme, seçimlere katılma, demokrat adaylara oy verme' kampanyası açtılar. Elbistan seçim yöresi olmamasına karşın, köy köy dolaşarak halkı oy vermeye çağırdılar.

Son olarak saldırılarını 'toplantılarımıza gelmeyeceksiniz, yoksa kan akar' yollu silahlı tehditlere vardırdılar.

DHB oportünistlerinin, bütün bu yaptıkları düzen savunuculuğudur. Bu tavırları onları, proleter devrimci harekete düşmanlık temelinde taraftar toplamaya çalışan geçmişteki "üç dünyacı" şeflerinin yanına gitmekten kurtaramayacak.

Ankara Mamak Cezaevi

Türkiye halkının 12 Mart'lardan tanıdığı Mamak Askeri Cezaevi, sıkıyönetim ilanı ile birlikte devrimcilerle dolduruldu. Binlerce yurtsever, devrimci ve demokrat bugün Mamak zindanında yatmaktadır. Faşist diktatörlük, Mamak Askeri Cezaevini "devrimcilerin yıldırılacağı ve hizaya getirileceği" bir işkence merkezi haline getirmeyi planladı. Bunun için tutuklu ve hükümlüler üzerinde baskı ve terör estirildi. MHP'li faşist katiller, devrimcilerle birarada tutularak devrimcilerin katledilmesi planlandı. Devrimciler, insan sağlığına zararlı koşullarda tutuldu. Kitap, dergi, gazete, haberleşme araçları üzerine yasak kondu. Devrimciler havalandırmaya çıkarılmayarak, hasta tutuklu ve hükümlülere ilaç verilmeyerek, yemek duaları, içtimaya geçirilme gibi şeyler aracılığıyla baskı yapılarak tutuklu ve hükümlüler sindirilmeye çalışıldı.

Ancak başta Halkın Kurtuluşu taraftarları olmak üzere devrimci ve anti-faşist tutuklu ve hükümlüler faşist diktatörlüğün Mamak'ta sürdürdüğü baskı ve zulme boyun eğmedi. Omuzu kalabalık generallerin süngülü, kurşunlu saldırıları devrimcilerin önderliğinde yürütülen mücadeleyi bastıramadı. Sivil ve resmi faşistlerle girişilen çatışmalar, görüş boykotları, yemek boykotları, anma toplantıları, marş söyleme vb. mücadele biçimleri örgütlenerek faşist saldırılara karşı direnildi. Bu mücadeleler sonucu tutuklu ve hükümlüler bazı haklarını elde ettiler ve faşist saldırganlarla cezaevi yöneticilerini gerilettiler.

TUTUKLU VE HÜKÜMLÜLER BASKILARA BOYUN EĞMEDİ

Faşist diktatörlüğün sıkıyönetim aracını da kullanarak Mamak Askeri Cezaevine doldurduğu devrimciler, sivil ve resmi faşist saldırılara Mamak zindanında da boyun eğmediler. Halkın Kurtuluşu taraftarı proleter devrimciler, zindanlardaki mücadelenin dışarıdaki mücadelenin bir parçası olduğunu ve emekçilerin ve devrimcilerin zindanlarda da mücadeleyi yükseltmeleri gerektiği tespitinden haraketle faşist baskı ve saldırılara karşı çeşitli mücadeleler örgütlediler. Başlangıçta "burada şartlar mücadeleye elverişli değildir" gibi teslimiyetçi ve pasifist bir anlayışla mücadeleye yanaşmayan Dev-Yol taraftarları, proleter devrimcilerin ısrarlı ve ikna edici çalışmaları sonucu mücadele içinde yer aldılar. Elbette bu durum mücadelenin güçlenmesini getirdi. Tutuklu ve hükümlüler arasındaki dayanışma arttı.

MHP'li faşistlerin ve cezaevi yönetiminin saldırılarını protesto etmek üzere ilk eylem 4 Eylül günü örgütlendi. Faşistlerle devrimcilerin koğuşlarının ayrılması; yurtsever, devrimci, demokratlar üzerindeki baskılara son verilmesi; kitap, gazete, dergi vb. üzerindeki yasaklamanın kaldırılması; görüş sürelerinin uzatılması; zorla saç kesmenin durdurulması; görüş için konan soyadı tutma zorunluluğunun kaldırılması vb. taleplerle tutuklu ve hükümlüler devrimcilerin önderliğinde harekete geçtiler. MHP'li faşist katillerle büyük bir kavga oldu. 20 civarında devrimci, 80 civarında faşist yaralandı. Olay üzerine cezaevi yönetimi ranzaları tutuklulardan aldı. Herkes yerde yatırıldı. Görüşler yasaklandı. Bu durumu tutuklu ve hükümlü aileleri protesto ederek Ankara - Samsun yolunu trafiğe kapattılar. Bunun üzerine görüş yasağını kaldırmak zorunda kaldılar.

5 Eylül günü B Bloktaki devrimcilerle MHP'li faşistler arasında kavga çıktı. Tutuklu ve hükümlülerin talepleri doğrultusunda yürüttükleri eylemler 6 Eylül günü de devam ettirildi. Devrimciler "Sıkıyönetime Hayır", "Mamak'ta Faşist Baskılara Son", "Kahrolsun Faşizm", "Zindanlar Boşalsın, Genel Af" sloganlarını haykırdılar ve taleplerinde direndiler. 11 Eylül günü devrimci tutuklu ve hükümlüler görüşe çıkmadılar. Görüşe gelenler direnişe destek olarak Ankara - Samsun yolunu trafiğe kapattılar. 12 Eylül akşamı MHP'li faşistler saldırılarının cevabını aldılar.

Bütün bu mücadeleler sonucu faşistlerin koğuşları ayrıldı. Omuzu kalabalık subaylar tutuklu ve hükümlülülerin mücadelesini engellemeyeceklerini anladılar. Ancak saldırı ve baskılarını sinsi bir biçimde sürdürmeye devam ettiler.

YENİ BİR FAŞİST SALDIRI

Birçok kez saldırıya geçen, ancak her defasında saldırılarının cevabını alan MHP'li faşistler, cezaevi yöneticileri ile işbirliği yaparak 13 Ekim günü devrimcilere karşı yeniden saldırıya geçtiler. İnzibatların koğuş kapılarını açmasıyla birlikte koridorlara dolan faşistler, "Türkeş Geliyor", "Türkeş Başbakan" diye bağırarak, devrimcilerin bulunduğu 6, 9, 10, 11. Koğuşlara saldırmaya başladılar. Kasatura, şiş, demir ve çubuklarla saldıran faşistler, devrimcilerin kaldığı koğuşları yakmaya çalıştılar. 13 ve 14. Koğuşlarda bulunan devrimci tutuklu ve hükümlüler, MHP'li faşistlerin saldırısını püskürttüler. Saldırıda 15'e yakın devrimci çeşitli yerlerinden yaralandı.

Bu faşist saldırı, sıkıyönetim ve cezaevi yetkilileri tarafından basına yanlış bir biçimde yansıtıldı. Olayları "solcu anarşistler seçimleri boykot etmek için cezaevinde isyan çıkarttılar" şeklinde çarpıttılar. Bunun üzerine devrimci tutuklu ve hükümlüler bu yalanları protesto ederek, cezaevi yönetiminden hesap sordular. Subaylar birbirini suçlayarak basındaki yanlış haberleri hiçbiri üstlenmedi ve sıkıyönetimin açıklama yaparak durumu düzelteceğini söylediler.

Devrimci tutuklu ve hükümlüler daha önceki taleplerini sıralayarak ve son faşist saldırıları protesto ederek 16 Ekim günü görüşe çıkmadılar. Görüşe çıkmama biçiminde yürütülen protestolar 17 ve 18 Ekim günleri de devam etti. B ve C Bloklarda sayıma çıkılmadı. Bunun üzerine cezaevi yönetimi taleplerin dikkate alınacağını belirterek tutuklu ve hükümlülerin kararlı mücadelesi sonucu geri adım atmak zorunda kaldı.

Tutuklu ve hükümlülerin Halkın Kurtuluşu'ndan devrimciler önderliğinde yürüttüğü kararlı ve ısrarlı mücadele sonucu faşistler geriletildi. Cezaevi yönetimi MHP'li katilleri ayrı koğuşlara vermeyi kabul etti. İşkenceler konusunda resmi faşistlere geri adım attırıldı. Zorla saç kesilmesi reddedildi ve saç kestirilmedi.

Bugün Mamak Askeri Cezaevinde devrimciler önderliğinde tutuklu ve hükümlüler sivil ve resmi faşist saldırılara, cezaevi yönetiminin baskı ve saldırılarına karşı yürüttüğü mücadele daha da gelişerek devam etmektedir. Faşist saldırılar bu mücadeleyi durduramayacaktır.

Nazilli

Nazilli Cezaevi'nden 30 mahkum, dört ayrı cezaevine sürgün edildi.

Nazilli Cezaevi'ndeki 350 tutuklu ve hükümlü, kadın ve çocuk koğuşu da dahil olmak üzere, 5 Eylül günü Cezaevindeki baskıları protesto etmek, taleplerini gerçekleştirmek için direnişe başladılar. Polis, jandarma ve itfaiye birliğinin saldırıları sonucu direniş kırıldı.

Direnişin kırılmasından sonra siyasi mahkumlarla birlikte çocuk ve kadın koğuşu açlık grevine başladı. Mücadeleyi durduramacağını anlayan faşist savcı, dördü siyasi (2 Halkın Kurtuluşu, 2 Devrimci Yol taraftarı) 30 mahkumu, çeşitli cezaevlerine sürdürdü. Açlık grevi, sürülen mahkumların hücreden çıkarılmasına kadar devam etti.

Ancak sürgünlere karşın, Nazilli Cezaevi'nde mücadele durmadı. 8 Ekim günü Nazilli YDGD üyesi Ahmet Öztürk'ün katledilişinin yıldönümünde anma toplantısı düzenlendi. Devrimci Yol taraftarlarının da katıldığı anma toplantısında, faşist saldırı ve katliamlar protesto edildi.

İhbarcılar Adana nın Karşıyaka mahallesinden kovuldu

Adana'nın Karşıyaka Mahallesinde, proleter devrimcilerin önderliğinde yükselen mücadele, resmi ve sivil faşistlerin saldırılarını boşa çıkarırken, TİKP'li ihbarcıları da hızla tecrit etmektedir.

TİKP'lilerin Karşıyaka Mahallesinde önceleri terzi dükkanı, daha sonra da Seyhan Lokali olarak kullandıkları dükkanın sahibi, mahalle halkıyla birlikte TİKP'lileri dükkanından kovdu. Bir süre sonra iki TİKP'li şef, mahalleye propaganda yapmaya geldiler. Mahalle halkı onlara da gereken dersi vererek, kovaladı. Bunun üzerine ihbarcılar Tercüman ve Aydınlık gazetelerinden beş devrimciyi sıkıyönetime ihbar ettiler. Beş devrimci iki gün emniyette tutuldu.

Daha sonra Adana TİKP İl Binasının önünden geçmekte olan devrimcilere grup halinde saldırdılar. Halkın desteğiyle bu saldırı da püskürtüldü, sosyal-faşist ihbarcılar il binasına kaçmak zorunda kaldılar.

İşkence ve İşkencede devrimci tavır

İşkence; çürümüşlüğü, kokuşmuşluğu ve çöküşü kaçınılmaz olan, tarihin ileri gidişini, azgınca ve umutsuzca engellemek isteyen ve bunun için her türlü yola başvuran sınıfların iğrenç bir silahıdır. Tarih boyunca çökmekte olan hakim sınıflar yıkılışlarını geciktirmek için diğer şeylerin yanı sıra işkenceye de başvurmuşlardır. Bu, köleci toplumda da, feodal toplumda da böyleydi. "İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi"yle tarih sahnesinde boy gösteren kapitalist burjuvazinin kapitalist toplumunda da böyledir.

Bugün ülkemizde de halk düşmanları devrime, devrim güçlerine ve neferlerine karşı olmadık baskıya, teröre ve işkenceye başvuruyorlar.

CHP hükümeti döneminde de diğer şeylerin yanı sıra emekçi halkımız ve onun yiğit evlatları devrimciler ve komünistler üzerinde şiddet ve işkence devam etti. Onlarca devrimci katledildi; zindanlara atıldı; işkenceden geçirildi. Halkın gelişen mücadelesinin bastırılması için sıkıyönetim ilan edildi. Kürt köylerine komando baskınları düzenlendi, yoksul Kürt köylüleri dipçikten geçirildi.

Halkımızın mücadelesi sonucu iyice tecrit edilen, "köşeye sıkıştırılan", bir cinayet örgütü olduğu ayan-beyan açığa çıkan MHP ve yan kuruluşları "demokrasinin vazgeçilmez unsurları" olarak bizzat Ecevit tarafından açıklandı, korundu.

MİT, Kontr-gerillanın üzerine gidilmediği gibi çalışabilmesinin, korunmasının çabası içine girildi. İsimleri tek tek bilinen işkenceciler korundu, görevlerinde tutuldu, hatta ödüllendirildi.

CHP hükümeti zamanında da süren terör ve işkenceler halkımızın mücadelesini durdurmak için sökmediği gibi, yeni hükümeti kurunca, diğer şeylerin yanı sıra "Fevkalade Haller Yasası" çıkarmak isteyen, zulmü, sömürüyü, işkenceyi daha da pekiştirmek isteyen Demirel ve hükümetinin çabaları da sökmeyecektir. Tarihin akışına uygun olan, komprador burjuvazi, toprak ağaları ve onların uşaklarının bu köhnemiş düzeni ayakta tutma çabaları değil, komünistlerin, işçi sınıfının ve halkın sömürüsüz, zulümsüz, işkencesiz aydınlık bir dünya için, gelecek için mücadelesidir.

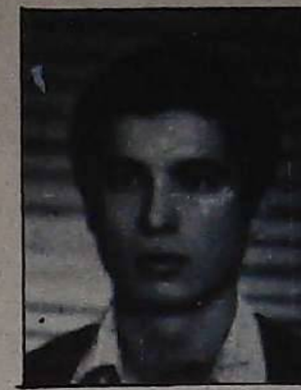
İşkencede devrimci tavır, işçi sınıfı ve halkın mücadelesinin haklılığına, yenilmezliğine olan inancın üzerinde yükselir. Bu yüzdendir ki, işkencede ser verip sır vermemek, devrimin haklı davasına olan inancın ve bağlılığın bir ifadesidir. İşkence altında devrimci bilir ki, onun orada sürdürdüğü mücadele, tek tek bütün yoldaşlarının, partisinin, ülkenin her yerinde sürdürdükleri mücadelenin, ezilenlerin bütün dünyada sürdürdükleri mücadelenin bir parçasıdır. Sınıf mücadelesinin dolaysız bir parçasıdır.

Gerçek bir devrimci, işkencede tek başına dururken, karşısında en zalim işkenceciler, kan emiciler varken de güçlüdür. Çünkü o, orada bütün sınıfın, yoldaşlarının, partisinin yanında olduğunu bilir. Onunla birlikte direnir.

İşte Gökhan, İşte Kaynakkaya ve işte isimsiz binlerce devrimci... Hepsi de işkence tezgahlarında birer direniş destanı yaratmışlardır. Ve burjuvazinin, sömürücülerin yüreğine korku salmışlardır.

Tarihte bu hafta

24 Kasım

İ.Gökhan Edge İşkence tezgahında bir direniş destanı

İ.Gökhan Edge yoldaş bundan 3 yıl önce, 1976 yılının kasım ayının sonlarında (24 Kasım 1976) faşist diktatörlüğün kiralık katilleri tarafından günlerce süren işkenceden sonra Diyarbakır'ın meşhur işkencehanelerinde alçakça katledildi.

1976 Kasım'ında siyasi polis tarafından "THKO üyesi olduğu" gerekçesiyle tutuklanan Gökhan Edge yoldaş, bazı demokratik kitle örgütleri ve arkadaşları aleyhine asılsız suçlamaları kabul etmesi için, ağzından bir tek kelime almak için en ağır en hayasız işkencelerden geçirildi. Hazırlanan asılsız ifadeleri imzalaması için zorlandı. Ama o yoldaşlara, halka, devrime bağlılık ruhu Marksizm Leninizme olan inancıyla faşistlere boyun eğmedi, çözülmedi. Şerefle ölmeyi ihanet ederek yaşamaya yeğ tuttu. Bir proleter devrimci olarak, en büyük acılar altında bile çelikten bir uzlaşmazlık örneği gösterdi.

Proleter devrimci direnişin yeni bir meşalesi, faşist işkencecilere boyun eğmemenin bir simgesi oldu.

İ.GÖKHAN EDGE İŞKENCEDE DE DEVRİMCİ MÜCADELESİNİ SÜRDÜRDÜ

İşkence sırasında, işkence tezgahlarındaki mücadele, işkence görenin daha önceki yaşantısının, mücadelesinin soyutlanmaz bir parçası ve devamıdır.

İ.Gökhan Edge yoldaş, İzmir'de bir lise öğrencisiyken devrimci mücadeleye atılmıştı. 1971'de Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne girdi. 12 Mart yarı askeri faşist diktatörlük döneminde gençlik mücadelesinin içindeydi 1973'de gençliğin demokratik örgütünün yaratılması çalışmalarının en önündeydi. 1975 yılında Proleter Devrimci saflara katıldığı günlerde okuldan ayrılarak Adana'da Mantex Ağaç Sanayi Fabrikası'nda işçi olarak çalıştı. Burada Ağaç Sanayi İşçileri Sendikası'nı kurdu. Fabrikada en zor şartlarda başlatılan direnişe önderlik etti. Siyasi polis ve patronların sürekli baskısı altında mücadele etti. İşten atıldı. Makina Mühendisleri Odası'nda çalışmaya başladı. İşkenceyle katledildiğinde ise henüz 23 yaşında genç bir devrimciydi.

İ.Gökhan, devrimci mücadelenin gerektirdiği her işi büyük bir şevkle yapan, her türlü zorluğa katlanan yiğit bir devrimciydi. O, gençlik mücadelesinin önünde yürürkende, işçi sınıfı içinde çalışırken de fedakar, mütevazi, gösterişten uzak ve alçak gönüllü niteliğiyle tanındı.

Ve O, baskı ve saldırıların en amansız, alçakça ve iğrenç olanına, işkenceye de aynı devrimci niteliğiyle karşı koydu. Onurlu ve yiğit mücadelesini işkencede de sürdürdü.

İNTİHAR, ÇÖKEN SÖMÜRÜCÜ SINIFLARIN KARAKTERİDİR

İşkencede sınıf kavgasının dolaysız bir örneğini veren İ.Gökhan Edge yoldaşı katleden caniler; Gökhan'ın "THKO üyesi olduğunu ve örgütünün sırlarını vermemek için intihar ettiğini" söylediler. Gökhan yoldaştan tek bir kelime dahi alamadıkları, tek bir kelime dahi öğrenemedikleri bir gerçekti. İşkenceciler günlerce uğraşmasına rağmen, yoldaşın üzerinden çıkan kimlikteki isimden başka bir şey öğrenemediler. "İntihar ettiği" sözü ise pis bir yalandı ve işkencecilerin yenilgisinin açık bir kanıtıydı.

İntihar, her geçen gün çöken, çöktükçe de kokuşan sömürücü sınıfların karakteridir. İntihar, eninde sonunda yıkılacak olan sınıfların taşıdığı umutsuzluğun kaçınılmaz sonucudur. Hiçbir geleceği olmayanların başvurduğu bir yoldur.

Oysa Gökhan yoldaş, bir devrimciydi. O geleceğe umudu, komünizmi temsil ediyordu. O, sömürü ve zulme karşı haklı bir savaşın neferiydi, geleceğin sahibi olan devrimci proletaryanın ideolojisiyle donanmıştı.

İntihar, işkenceci cellatların ve efendilerinin "şanına" layıktır.

GÖKHAN YOLDAŞIN ÖLÜM HABERİ BİR MÜCADELE ÇAĞRISI OLDU

Gökhan yoldaşın Diyarbakır işkencehanelerinde kalleşçe öldürülmesi haberi bütün ülke çapında faşizme, siyasi cinayetlere ve işkenceye karşı bir mücadele çağrısı oldu.

Türkiye Devrimci Komünist Hareketi bütün yurt çapında "faşizmi, siyasi cinayetleri, işkenceyi protesto kampanyası" açtı. 12 hafta gibi kısa bir zamanda kampanya, imzalarla, köy, kahve, semt, atölye vb. toplantılarıyla, panellerle birçok yurtsever demokrat kişi ve kuruluşların açıklamalarıyla sürdü. Başta İstanbul, Ankara, İzmir, Eskişehir vb. olmak üzere onun üzerinde şehirde onbinlerce işçi, köylü, genç, memur ve öğretmenin katıldığı kitle eylemleriyle pekişti.

ZULÜM DÜZENİYLE BİRLİKTE İŞKENCE DE ORTADAN KALKACAKTIR

İ.Gökhan Edge yoldaş, dünya proletaryasının terör ve işkencede kaybettiği ne ilk ne de son evladıdır. Bugün de, bütün dünyada, Ulusal ve Sosyal Kurtuluş yolunda mücadele eden ezilen milletler ve halklar, emperyalizme ve hakim sınıflara karşı mücadelelerinde, hergün yüzlerce, binlerce yiğit, fedakar evlatlarını kaybediyor. Devrim bayrakları, zafere ilerleyen yolda, en güç anlarda, zor şartlarda bile, devrime ve halka karşı duyduğu sorumluluğu, güveni, devrimci onuru kaybetmeyerek her türlü baskıya, zulme, işkenceye göğüs geren birçok devrimcinin elinde hergün biraz daha yükseklere çekiliyor.

Dünya proletaryasının ve ezilen halkların haklı davasının yenilmezliği, hakim sınıfların binbir hile, tertip, baskı ve zulmüne, terör ve işkencelerine rağmen bu mücadeleyi engelleyemeyeceği, zaferi önleyemeceği gün gibi açıktır. Ne kadar acımasız, gaddar ve haince olursa olsun hiçbir baskı, terör, zulüm ve işkence, sömürücü sınıfları kaçınılmaz sonlarından, yıkılıp yok olmaktan kurtaramamıştır.

Ülkemizde de gün gelecek, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının örgütlenmiş şiddet aygıtı olan devleti ve bu sömürü düzeni paramparça edilecektir. İşte o zaman; bu köhnemiş, çürümüş düzenin yerine kurulacak işçi-köylü iktidarında ve sosyalizmde sömürünün, zulmün ve işkencenin sözü dahi edilemeyecektir.

YDÖ'NÜN BASIN AÇIKLAMASI

Erol Bektaş serbest bırakılmalıdır

Ankara'da bir hafta önce, 1 Mayıs gecekondu mahallesinde 5 işçinin katledilmesi olayının sanığı olarak Yurtsever Devrimci Öğretmen Erol Bektaş, gözaltına alındı.

Arkadaşımız şu anda işlemediği bir suçtan dolayı işkence altındadır. Halkımızın gecekondu mücadelesine katılıp, halkın oylarıyla, herkesin önünde halk temsilcisi seçilen arkadaşımız "gizli örgüt" üyesi, "kurtarılmış bölge" demagojileriyle işkence altında tutulmakta ve faili meçhul birçok cinayet üstüne yıkılmaya çalışılmaktadır.

Kaldı ki, 5 işçinin öldürülmesiyle ilgili olarak Erol Bektaş'la birlikte aranan, yakalanıp, aylarca zindanlarda tutulduktan sonra suçsuzluğu sabit görülüp serbest bırakılan kişilerin durumu göz önüne alındığında, Erol Bektaş'ın gözaltına alınmasının yasal da olmadığı çok açık bir gerçektir.

İnsan haklarının, temel hak ve özgürlüklerin savunucusu olduğunu söyleyen basının ve demokrat köşe yazarlarının insanlık dışı bu uygulamaya karşı suskunluğu, tertibi açığa çıkarma yolunda gayret sarfetmeyişi düşündürücü ve ibret verici bir tutumdur.

Biz Yurtsever Devrimci Öğretmenler olarak:

– Erol Bektaş arkadaşın yaşamından endişe duyduğumuzdan hemen bir doktora çıkarılıp, serbest bırakılmasını;

– İşkencecilerden hesap sorulmasını istiyor, basını ve demokrat köşe yazarlarını, olayı kınamaya ve birlikte tavır almaya çağırıyoruz.

ERZURUM

Biz Erzurum'dan sağlık emekçileriyiz. Sağlık emekçilerinin militan örgütü Tüm Sağlık-Der'in kapatılmasını nefretle kınıyor, protesto ediyoruz.

Tüm bu baskılar, faşist diktatörlüğün koltuk değneği ve sadık bekçisi olan CHP'nin gerçek yüzünü hızla açığa çıkarıyor.

Tüm sağlık emekçilerine sesleniyoruz: Örgütümüz Tüm Sağlık-Der'in kapatılmasını protesto edelim ve açılması için militan bir şekilde mücadeleye atılalım.

Erzurum'dan
Yurtsever Devrimci Sağlık Emekçileri

ANKARA

Bizler Ankara Sebze Halinde çalışan yurtsever devrimcileriz.

Proleter devrimci hareketi maddi olarak güçlendirmek için kampanya başlattı. Sebze halinde büyük bir coşku yaratan kampanya sonucunda 16.500 lira bağış topladık.

Bütün emekçileri, proleter devrimci hareketi desteklemeye çağırıyoruz.

Ankara Sebze Halinde
çalışan
Yurtsever Devrimciler

SİVAS

Biz Sivas'ın Sarç köylüleri olarak, gazetemiz Halkın Kurtuluşu'nun yükselttiği şanlı mücadeleye maddi olarak da destek olmak amacıyla, Kurban Bayramında topladığımız kurban derilerinin karşılığı olan 1000 lirayı gazetemize gönderiyoruz.

Tüm işçileri, köylüleri ve emekçileri gazetemiz Halkın Kurtuluşu'nu daha çok desteklemeye çağırıyoruz.

Sarç Köyü'nden
Devrimciler

ÇAYIRALAN

Yozgat'ın Çayıralan kasabasında Çayıralan Kültür ve Dayanışma Derneği kuruldu.

Faşist, revizyonist ve reformistlerin engelleme çabalarına rağmen kurulan derneğin, proleter devrimciler önderliğindeki mücadelesi başarıyla sürdürülüyor.

Dernek, kuruluşunu engellenmeye çalışan sosyal-faşistleri teşhirle işe başladı. Daha sonra, Çayıralan halkının ihtiyacı olan çeşmenin yapımında halkla birlikte çalışıldı. Beton, patos, yıkım, yükleme vb. işlerde halkla birlikte kollektif faaliyet örgütlendi. Bir devrimcinin düğününe saldıran faşistler, püskürtülerek, gereken cevap verildi.

14 Ekim seçimleri sırasında, proleter devrimci hareketin boykot taktiğini hayata geçirmek amacıyla duvar yazılamaları, kahve toplantıları vb. faaliyetler örgütlendi. Devlet Bakanı Lütfü Doğan'ın düzenlediği kahve toplantısında söz alan bir devrimci, sosyal-faşistlerin saldırılarına karşın, işsiz gençliğin taleplerini dile getirerek, reformizmi teşhir etti.

12 Ekim günü, Çayıralan'a gelen faşist Türkeş'in seçim konvoyu, halkla birlikte taşlanarak, Sirkeci bölgesine girmesi engellendi. Bir devrimci, Türkeş'i Çayıralan'a sokmamak için toplanan kitleye hitaben faşizmi teşhir eden bir konuşma yaptı. Faşist Türkeş'in kalesi olarak bilinen Yozgat'ın bir ilçesinden Türkeş'in kovalanması, faşistler için büyük darbe oldu. Daha sonra kitleye saldıran polis ve jandarmanın saldırıları da boşa çıkarıldı.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Sahibi Teoman Göral - Sorumlu Yazışleri Müdürü: Osman Taş -

Yönetim Yeri: 2. Beyler, 848. Sok. No: 90/213 Konak / İZMİR -

Yazışma Adresi: Teoman Göral P.K. 71 Konak / İZMİR -

Abone şartları: Yurt içi 6 aylık 250 TL. Yıllık 500 TL. Yurt dışı iki katıdır.

Basıldığı yer: S.S. Tüke... ve Matbaacılık. İZMİR

Baskı Tarihi 17 Kasım 1979

AP'nin de içinde yer aldığı geçmişteki faşist hükümetlerinin bilançosu

GEÇMİŞTEN BUGÜNE...

Revizyonizm faşizmin yedeğinde

Kitlelerin gelişen demokrasi mücadelesinin yaygınlaşması ile birlikte CHP reformizminin iflas etmesi sonunda, egemen sınıfların anti-faşist demokrasi mücadelesini bastırmak ve buhranın bütün yükünü emekçi sınıfların üzerine yıkmak için yeni bir faşist hükümeti işbaşına getirmesi karşısında, revizyonist mihrakların bir kısmı, bir yandan AP hükümetinin kurulmasını sessizce onaylarken, bir yandan da faşistlerle reformistler arasındaki çatışmanın yumuşamanın ve bir AP-CHP hükümetinin kurulmasını istemekte; bir kısmı ise CHP reformistlerinin iktidarı bırakmasını istemekte ve hem de reformistleri faşizmin bir alternatifi olarak lanse etmeye devam ederek, CHP kurmayına faşizme karşı güç ve eylem birliği önerilerini yenilemektedirler.

TİKP : AP HÜKÜMETİNİN SESSİZCE ONAYLANMASI, AP–CHP HÜKÜMETİNİN PROPAGANDASINA DEVAM

TİKP revizyonistleri, CHP reformist hükümetinin kitlelerin gelişen anti-faşist demokrasi mücadelesini durdurmada ve emperyalistlerin ve egemen sınıfların politikasını bir bütün olarak uygulamada yetersiz kalması karşısında, tıpkı bazı egemen sınıf sözcüleri gibi, başından itibaren faşistlerle reformistler arasındaki çatışmanın yumuşatılması ve "istikrar"ın sağlanması için bir AP–CHP hükümetinin kurulmasını savunagelmiştir. Bugün de, kitlelerin gelişen demokrasi mücadelesinin bastırılmasının en iyi yönteminin gericiliğin bütün kurumları ile birleşmesi olduğuna dair karşı-devrimci politikasını sürdürmekte ve bu politikanın temel biçimi olarak da bir AP–CHP hükümetinin kurulmasını istemektedir.

CHP reformistleri ile AP faşistleri arasındaki sürtüşmenin azalması ve reformistlerin AP hükümetine belli koşullarda destek vaat etmesi TİKP revizyonistlerini sevince boğmaktadır. Doğu Perinçek ve avanesi, günlük gazetelerinde, belli bir yumuşama eğilimi gösterdiklerinden ve aralarında diyalog kurduklarından dolayı, her Allahın günü Ecevit'e ve Demirel'e övgüler dizip durmaktadırlar ve bunun daha da ilerletilmesini istemektedirler. Çünkü böyle bir diyalog ve gericiler arasındaki çatışmanın belli oranda da olsa yumuşaması, egemen sınıfların ve emperyalistlerin ekonomik ve siyasi planlarını daha uygun koşullarda uygulamalarının ve kitlelere yönelik saldırı hazırlıklarını hayata geçirmelerinin uygun bir zeminini yaratacaktır. Ama TİKP'ye göre bu durum, kitlelerin demokrasi mücadelesini bastırmak için gereklidir; ama yeterli değildir. Yeterli koşul ancak bir AP–CHP hükümetinin kurulması ile sağlanabilir. Bunun için de TİKP revizyonistleri bir yandan esas olarak böyle bir hükümetin kurulmasının propagandasını yaparken, bir yandan da buna giden yolda bir adım olarak gördükleri faşist AP hükümetini sessizce desteklemekte ve faşistlerle reformistler arasındaki yumuşamanın daha da ileri boyutlar kazanması için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

10 Kasım'da Ankara'da düzenledikleri panelde de bu görüşleri dile getirmişler, bu politikalarının propagandasını yapmışlardır.

TİP : CHP HÜKÜMETİ BIRAKMAMALIYDI

Revizyonist TİP'in haftalık yayın organı Yürüyüş dergisinin elimize geçen son 239. sayısında revizyonist şefler "demokratik mevzilerin kaybedilmemesi" için CHP'nin hükümeti bırakmaması gerektiğini yazmaktadırlar.

Revizyonist TİP yöneticileri, Almanya'da 1933'te Hitler faşizminin nasıl iktidara geldiğini ve sosyal-demokratların faşizmin iktidara gelmesine nasıl kapı açtıkları örneğini hatırlatarak, AP'yi "liberal" Von Papen ile kıyaslamakta ve MHP'nin AP'nin sırtından iktidara geleceğini söylemektedirler. Revizyonist elebaşıları buradan kalkarak CHP yöneticilerinin akıllarını başlarına devşirmelerini istemektedirler.

Yürüyüş, CHP reformistlerine şu öğütlerde bulunmaktadır:

"Bugün Türkiye'de de aynı sancı yaşanmaktadır. Yeni mevzilerin AP'ye, dolayısıyla da tüm gerici-faşist güçlere terk edilmesi, işçi, emekçi kitlelerin yıllardır verdiği mücadeleyle kazanılanların bir kalemde silinip atılması olacaktır. Oysa bunların korunması yaşamsaldır. Demokrasiyi, demokrasi düşmanları eliyle yaşatacağını uman CHP yönetimi bunu kavramak zorundadır."

Buradan çıkan açık sonuç şudur ki: TİP revizyonistlerine göre bugünkü sistem demokrasidir ve CHP'nin iktidarda bulunması ile demokrasi daha da sağlamlaşmıştır. Ama şimdi CHP'nin iktidardan çekilmesi ile 'demokrasi' zedelenmektedir ve gerici-faşistler kazanılmış hakları silip süpüreceklerdir. Bunun karşısında ne yapılmalıdır? TİP yöneticilerine göre "CHP yönetimi bunu kavramalıdır' ve kendisi gibi revizyonist mihraklarla faşizme (aslında AP'nin sırtından iktidara yürüyebilecek olan MHP'ye karşı) ittifak yapılmalıdır. Nitekim Yürüyüş dergisinin yukarıda ismi geçen sayısında bu açık bir şekilde söylenmekte ve CHP yönetimi iktidarı bıraktığı için, iktidarı gerici-faşist güçlere teslim ettiği için eleştirilmektedir.

Bugün kitlelerin anti-faşist demokrasi mücadelesi birçok alanda yükselirken ve bütün gericiler bu mücadeleyi bastırmak için ellerinden geleni yaparken, revizyonist TİP, kitlelerin yükselen demokrasi mücadelesini CHP reformizminin kanallarına akıtmaya, onu faşizmin bir alternatifi olarak sunmaya devam etmeye çalışmakta, bir bütün olarak gericiliği güçlendirmeye özen göstermektedir. Bunun için de toplumun "sağa kaydığı"nı söylemektedir.

Aslında aynı şey TKP içinde söylenebilir.

TKP revizyonistleri bir yandan "3. MC" propagandası arkasında faşist diktatörlüğü gözlerden gizlemeye çalışırken, bir yandan da diğer bazı revizyonist klikleri kendi çevresinde toplamaya özen göstermekte, bunun için güç ve eylem birlikleri tezgahlamaktadır. Bu arada da yalancı pehlivanlar gibi yüksek perdeden atmayı ihmal etmemektedir. Aslında TKP revizyonistlerinin, faşist AP hükümetine (onlar buna 3. MC diyorlar) karşı çıkması bu revizyonist kliğin demokrasi taraflısı olmasından, faşist hükümetlere karşı olmasından değil, tamamen gericiler arasındaki çatışmadan kaynaklanmaktadır. O, CHP reformist hükümeti döneminde devlet mekanizması içerisinde çeşitli mevziler elde etmeye çalıştı. Şimdi yeni bir faşist hükümetin kurulması ile birlikte bu arpalıkların ve mevzilerin elinden alınacağını düşündüğü için, bu kadar yüksek perdeden atıp tutmaktadır. Yoksa TKP revizyonistlerinin, faşist diktatörlüğün baskı ve saldırılarının artmasından, egemen sınıfların siyasi istikrar sağlama yönünde yeni tedbirler almasından rahatsız oldukları yoktur. Onlar, kitlelerin gelişen demokrasi mücadelesini yasal sınırların ve mevcut düzenin sınırları içerisine hapsetmeye de çalışarak faşist diktatörlüğün imdadına koşmaktadırlar. Ve dahası CHP reformizmini kitlelere bir umut olarak lanse ederek, onu faşizmin bir alternatifi olarak kabul ettirerek, kitlelerdeki yükselen demokrasi potansiyelini gericiliğin çizdiği kanallara akıtmaya özen göstermektedir.

* * * * *

İşte TİKP, TİP ve TKP revizyonistlerinin gericiliğin yeni saldırıları ve bunun bir parçası olan faşist AP hükümetinin karşısındaki tavırları en genel hatlarıyla budur. Onların işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin yükselen demokrasi mücadelesini bastırmak, gericiliğin kendi içindeki çatışmaların bir tarafı olmaktan başka bir dertleri yoktur.

Pratik sınıf mücadelesi bu gerçeği her geçen gün biraz daha vurgulayarak kanıtlamaktadır.

Reformist CHP Hükümeti'nin de emperyalistlerin ve egemen sınıfların derdine 'deva' olamamasından sonra, onun yerine şimdi de gene aynı amaçlarla faşist AP azınlık hükümeti işbaşına getirildi.

Egemen sınıfların çeşitli tipteki sözcüleri ve uşakları bir yandan gönüllerinde yatan aslanı (AP-CHP Hükümeti) dile getirirken ve erken seçimden 'ara rejim hükümetleri'ne kadar çeşitli siyasal alternatifleri gündemde tutarken, bir yandan da faşist AP azınlık hükümeti ile 'işleri idare etmeye', içine düştükleri buhrana çözüm yolu bulmaya özen göstermektedirler. Daha doğrusu onlar faşist diktatörlüğü sağlamlaştırmak, kitlelerin yükselen anti-faşist demokrasi mücadelesini bastırmak için bugün bu politikayı uygulamaya çalışmaktadırlar. MHP ve MSP gibi faşist partilerin 'kayıtsız şartsız', CHP reformistlerinin ise hiç değilse bugün için dolaylı desteği ile kurulmuş olan faşist AP azınlık hükümeti egemen sınıfların bu politikasına uygun olarak ve bugünkü koşullar çerçevesinde onların siyasal bir aleti olarak işbaşına getirilmiştir.

Şimdi egemen sınıflar kendi sözcüleri ve burjuva basınındaki kiralık kalemleri eliyle, görünüşte, faşist AP Hükümetini kitlelere yeni bir 'kurtuluş umudu' olarak lanse etmeye, birçok sorunun AP Hükümeti eli ile çözüleceğini propaganda etmeye ve reformizmin etkinliğinden koparak giderek devrim saflarına doğru meyleden işçi, köylü ve diğer emekçi yığınlarını gericiliğin yeni mihraklarının kuyruğuna takmaya ve her şeyden önemlisi de kitlelerin anti-faşist mücadelesini çeşitli vaadlerle durdurmaya çalışmaktadırlar. Bunu yaparken mümkün olduğu kadar da düzeni gizlemeye, sömürü ve soygunun asıl kaynağı olan emperyalizmi, komprador-feodal ekonomik ve sosyal yapıyı ve en genelde de kapitalizmi gözlerden gizlemeye, bütün 'suçu' reformizme, CHP Hükümetinin ve CHP yöneticilerinin 'beceriksiz' politikasına bağlamaya özen göstermektedirler. Halbuki (onlara göre) Demirel 'becerikli' bir politikacıdır, bir 'hesap adamı'dır ve bugün iktidara gelen AP Hükümeti, 'yetenekli kadroların da yardımı' ile birçok sorunu çözecektir ve ilk başta bütün kuyrukları kaldırarak, 'yok'ları silerek 'vatandaşın rahat nefes almasını' sağlayacaktır. Özellikle faşist Demirel ve avanesi ile birlikte egemen sınıfların faşist kiralık kalemlerinin işlediği terane budur.

Ama bu onların perde önünde yürüttükleri demagojik propagandadır ve kitlelerin aldatılmasına, kitlelerin düzene ve onun çeşitli kurumlarına karşı yönelen mücadelesinin engellenmesine, bu mücadelenin gericiliğin bir eklentisi durumuna getirilmesine hizmet etmektedir.

Egemen sınıfların faşist AP Hükümeti'nden esas olarak faşist diktatörlüğü sağlamlaştırmasını, işçi ve emekçi halk kitlelerinin yıllardan beri kazandığı ekonomik, demokratik ve siyasi mevzileri yok etmesini, her türlü yolu ve yöntemi kullanarak kitlelerin yükselen anti-faşist demokrasi mücadelesini bastırmasını, buhranın bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını işçi ve emekçi halkın sırtına yıkmasını, kapitalist kârı garanti altına almasını, kısacası Türkiye'de dikensiz bir gül bahçesi yaratmasını beklemektedirler. Başka bir deyimle, CHP gerici hükümetinin soyunduğu ama gerçekleştirmeyi başaramadığı 'işleri' emperyalistler ve egemen sınıflar, yerine getirmesi için bugün faşist AP hükümetinin önüne koymuşlardır, AP bu amaçla iktidara getirilmiştir. Karşı-devrimin çeşitli sözcüleri bazen açık ve bazen de kapalı bir biçimde (ama daha çok artık açık biçimde) egemen sınıfların bu politikasını dile getirmektedirler. Bizzat AP yöneticileri ve MHP ve MSP gibi faşist partilerin sözcüleri de açık olan bu gerçeği inkar etme yoluna gitmemektedirler.

Kısacası emperyalistler ve egemen sınıflar, faşist AP azınlık hükümeti eliyle hem içine düştükleri buhrana bir çözüm yolu bulmayı ve hem de -gene bu politikanın bir parçası olarak- kitlelerin anti-faşist demokrasi mücadelesini bastırmayı ve buhranın bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını emekçi halk kitlelerinin sırtına bindirmeyi amaçlamaktadır.

Ama milyonlarca işçi ve emekçi kitleler faşist AP'yi ve onun kurduğu hükümetleri, bu hükümetlerin uygulamalarını yakından tanımakta, bilmektedir. İşçi ve emekçi kitleler faşist AP Hükümeti ile ilk kez yüz yüze gelmemektedir. Bugüne kadar AP gerek tek başına ve gerekse çeşitli koalisyon hükümetleri içinde birçok kez iktidar olmuştur. AP'nin içinde yer aldığı bütün hükümetler de, emperyalistlerin ve egemen sınıfların işçilere, köylülere, memur ve öğretmenlere ve halk gençliğine karşı bir saldırı ve terör aleti olmuştur. Daha da önemlisi gerek AP'nin tek başına iktidarı ve gerekse MC tipindeki faşist iktidarlar kitlelerin anti-faşist demokrasi mücadelesini durduramamış ve egemen sınıfların buhranına çözüm olamamışlardır. Tersine her seferinde de, faşist iktidarlar egemen sınıfların içine düştükleri ekonomik ve siyasi buhranın daha da derinleşmesinin, egemen sınıfların siyasi çözümsüzlüğünün daha da artmasının birer unsuru olmuşlardır. Faşist AP'nin iktidarda olduğu 1970 dönemi ve I. ve II. MC iktidarları dönemleri hep bunun örnekleridir. Ve bütün bu iktidarlar döneminde, egemen sınıflar faşist partiler eli ile kitlelerin gelişen anti-faşist mücadelesini bastıramamışlardır, dikensiz bir gül bahçesi yaratamamışlardır.

Bugün olacak olan da 1970'lerden, 1976'lardan ve 1977'lerden farklı olmayacaktır. Üstelik, bu dönemlerden farklı olarak, bugün kitlelerin anti-faşist demokrasi mücadelesi daha yüksektir, kitleler daha örgütlüdür, belirli bir mücadele deneyine sahiptir, gericilik ve gerici partiler kitlelerden belirli bir oranda tecrit olmuştur ve daha da önemlisi işçi sınıfımız siyasal öncü örgütüne sahiptir. Bütün bu nedenlerden dolayı bugün egemen sınıfların, faşist diktatörlüğün siyasal bir aleti olarak işbaşına getirilen faşist AP azınlık hükümetinin kitlelerin gelişen anti-faşist mücadelesini durduramayacağını, egemen sınıfların içine düştükleri buhrana çözüm olamayacağını şimdiden rahatlıkla söyleyebiliriz. Tıpkı CHP reformist iktidarı gibi, tıpkı geçmişteki çeşitli faşist iktidarlar gibi...

Bugünkü faşist AP azınlık hükümetinin egemen sınıflar açısından nasıl bir işleve sahip olacağını ve kitlelerin gelişen anti-faşist demokrasi mücadelesi karşısında nasıl aciz bir duruma düşeceğini daha yakından görebilmek için, geçmişte AP'nin de içinde yer aldığı faşist hükümetlerin uygulamalarına bu açıdan bir göz atmak yararlı olacaktır. Bunu yaparken elbette geçmişte AP'nin tek başına iktidarda olduğu dönemlerin ve I. ve II. MC iktidarları dönemlerinin tam bir dökümünü yapmayı, tam bir envanterini çıkarmayı amaçlamıyoruz. Esasen böyle bir şeye de gerek yoktur. Biz burada, sadece bugüne ve geleceğe ışık tutması bakımından geçmişe ait bazı somut ve akılda kalan bir kısım gerçekleri belirli ölçüler içinde ortaya koymakla yetineceğiz.

FAŞİST HÜKÜMETLER VE BUHRANIN FATURASININ HALKA KESİLMESİ

AP'nin tek başına iktidar olduğu dönemler ve I. ve II. MC iktadarları dönemleri, hep, egemen sınıfların buhranın faturasını işçi ve emekçi kitlelere kesmeye çalıştıkları, emperyalistlerin ve egemen sınıfların sömürünün düştüğü dönemler olmuştur. Bu dönemlere fiyat artışları, emekçilerin satınalma güçlerinin düşmesi, işçi ücretlerinin durumu, işsizlik ve tarım ürünleri taban fiyatları açısından, kısaca da olsa baktığımızda, bu durumu en genel hatlarıyla saptayabiliriz.

Bir bölümünde de AP'nin tek başına iktidarda bulunduğu 1963 - 1973 yılları arasında toptan eşya fiyatlarındaki artış oranları % 140 olmuştur. I. MC'nin iktadarda bulunduğu 1975 yılı sonunda enflasyon hızı % 18'e ulaşmıştır. Gene II. MC iktadarı döneındi kiralar % 100 artmıştır.

Bütün bunlara karşılık işçi ve emekçi kitlelerin gerçek geliri giderek azalmış, yaşama düzeyleri düşmüştür. Örneğin 1970 yılında iktidarda bulunan AP hükümeti tarafından TL'nin değeri 1 Amerikan doları karşısında % 66 oranında düşürüldü ve eskiden 1 dolar 9 TL üzerinden işlem görürken, devalüasyonla birlikte 1 dolar 15 TL üzerinden işlem görmeye başlamıştır. Aynı politika I. ve II. MC iktidarları dönemlerinde de uygulanmış ve sürekli olarak belli oranlarda devalüasyonlar yapılmıştır. Bu politikanın bir sonucu olarak 1976 yılında TL'nin değeri % 30 oranında düşürülmüş, 1977 yılı içinde ise dokuz kez yapılan devalüasyon sonunda TL % 35 oranında değer kaybetmiştir.

TL'nin değerinin düşürülmesi Demirel hükümetlerinin · tıpkı reformist Ecevit hükümeti gibi TL'nin değerini sürekli olarak düşürmesi, işçi ve emekçi kitlelerin satınalma güçlerini düşürmüştür; bu uygulama işçi ve emekçi kitleler üzerindeki sömürü ve soygunu daha çok artırmıştır.

Faşist AP'nin politikası: Emperyalistlere hizmet, emekçilere dıpçik, kurşun...

Gene Demirel hükümetleri dönemlerinde, sürekli fiyat artışlarının ve para değerinin düşürülmesinin yanında işçi ücretleri de (gerçek olarak) sürekli olarak düşmüş, işçi sınıfının satınalma gücü sürekli olarak azalmıştır. Aynı zamanda da işsizlik büyümüş, işten çıkarılanların sayısı artmıştır. Örneğin gerçek işçi ücretlerindeki düşme 1975 yılında, 1974'e göre % 3,3'tür. İşsiz sayısı 1975 yılında 1,5 milyon iken, 1976 yılında 2 milyona çıkmıştır. İşsizlerin toplam çalışan nüfusa oranı ise aynı yıllar itibariyle % 13,6 dan % 15'e yükselmiştir. Aynı dönemlerde komprador patronların ilan ettikleri lokavtlarla binlerce işçi sokağa atıldı. II. MC hükümeti döneminde ilan edilen MESS lokavtı buna iyi bir örnek olarak sayılabilir.

Gene gerek AP'nin tek başına iktidarda olduğu 1970 öncesi dönemde ve gerekse I. ve II. MC iktidarları dönemlerinde tarım ürünlerinin taban fiyatları son derece düşük tutularak küçük üretici köylülük, açlığa ve yoksulluğa mahkum edildi. Küçük üretici köylülük üzerindeki emperyalist tekellerin, tefeci ve toprak ağalarının sömürü ve soygunu alabildiğine arttı. II. MC iktidarı döneminde (1976'da) buğday taban fiyatlarının bir önceki yıla oranla sadece 10 kuruş artırıldığı düşünülürse (aynı dönemde sadece genel fiyatlardaki artış oranının en az % 20'nin üzerinde olduğu da anımsansın) faşist MC hükümetinin küçük üretici köylülük üzerindeki sömürü ve soygunu ne kadar katmerleştirdiği daha rahat kavranabilir.

Sonuç olarak ister AP'nin tek başına iktidarda bulunduğu dönemler olsun, isterse I ve II. MC iktidarları dönemlerinde olsun, yakın tarihimizdeki bütün faşist hükümetler dönemlerinde, bu hükümetler emperyalistlerin ve egemen sınıfların buhranı işçi ve emekçi sınıfların sırtına yıkmanın birer siyasi araçları olmuşlardır. Ve aynı zamanda bu hükümetlerin işbaşında bulunduğu dönemlerde, emperyalistler ve egemen sınıflar sömürü ve soygunlarını artırmak bakımından adeta altın çağlarını yaşamışlardır. Örneğin işçi ve emekçi kitleler için yaşamı çekilmez ve katlanılmaz hale getiren ve faşizmin saldırılarının artırılmasının bir aracı olan I. MC iktidarı döneminde, komprador burjuvaziye (sadece 1975 yılında) devlet kasasından vergi iadesi adı altında 2 milyar liraya yakın para aktarıldı.

Aslında faşist AP iktidarı dönemleri ve I. ve II. MC iktidarı dönemleri sadece işçi ve emekçi halk kitleleri üzerindeki sömürü ve soygunun arttığı, buhranın faturasının halka kesildiği ve egemen sınıfların adeta altın çağlarını yaşadıkları dönemler değil; bunun yanında, aynı zamanda, emperyalistlerin ülkemiz üzerindeki sömürü ve soygunlarını da artırdıkları, emperyalistlere yeni ekonomik, mali, siyasi ve askeri imtiyazların da verildiği dönemler olmuştur. Aslında AP'nin tek başına iktidarda bulunduğu 1970 öncesi dönem Amerikan emperyalistlerinin Türkiye üzerindeki sömürü ve soygunlarını artırdıkları, Türkiye'nin Amerikan savaş arabasına bir bütün olarak koşulduğu bir dönem olmuştur: yeni ikili ve askeri anlaşmalardan, askeri üslerin statüsünün genişletilmesine ve 6. Filo'nun limanlarımızın daimi bir 'misafiri' olmasına kadar bütün bunlar 1970 öncesinde faşist AP iktadı döneminde gerçekleşmiştir. AP bu dönemde dış görünüşü itibariyle de Amerikan emperyalistleri açısından bir kukla iktidar görünümü kazanmıştır. Bu dönem, (1969'dan itibaren) Sovyet sosyal-emperyalistleri ile ilişkilerin geliştiği bir dönem olarak, sosyal-emperyalistlerin ülkemizde yayılmak için ilk ciddi adımları attıkları bir dönem olarak da tarihe geçmiştir.

I. ve II'. MC iktidarları dönemlerinde, faşist hükümetlerin bu politikası sürmüştür. Bu dönemlerde ülkemiz üzerindeki Amerikan emperyalistlerinin hegemonyası pekişirken, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin yayılması artmıştır.

FAŞİST HÜKÜMETLER VE SİYASAL SALDIRILAR

Gerek AP'nin tek başına iktidarda bulunduğu dönemlerde ve gerekse I. ve II. MC iktidarları dönemleri sadece kitleler üzerindeki ekonomik saldırıların arttığı dönemler değil, aynı zamanda buna paralel olarak siyasal saldırıların da arttığı ve faşist diktatörlüğün sağlamlaştırılmaya çalışıldığı dönemler olmuştur. Bu faşist hükümetler dönemlerinde kitlelerin yükselen anti-faşist ve anti-emperyalist mücadeleleri faşist diktatörlüğün militarist [illegible] ile ve faşist çeteler [illegible] bastırılmaya çalışılmış, yüzlerce işçi, emekçi ve devrimci, faşist çeteler tarafından katledilmiştir; işçi ve emekçilerin mücadeleyle kazanmış oldukları birçok demokratik ve siyasi mevzi bir çırpıda yok edilmeye çalışılmıştır.

Bu iktadarlar dönemlerinde kitleler üzerindeki siyasal saldırıların bir kısmını şu şekilde özetleyebiliriz:

— AP iktidarı döneminde ve I. ve II. MC iktidarları dönemlerinde binlerce devrimci ve emekçi faşist diktatörlüğün resmi ve sivil faşist çeteleri tarafından katledilmiştir. Faşist hükümetler birçok yerde kitle katlimalarına girişmişlerdir. Toprak ve özgürlük için mücadele eden yoksul Kürt köylülerinin, Amerikan emperyalistlerine ve onların jandarmalarına karşı ülkemizin bağımsızlığını ve özgürlüğünü savunan halk gençliğinin, demokratik ve siyasal haklar için protesto gösterisi yapan emekçilerin ve devrimcilerin, ücret artışı ve diğer sosyal hakları için greve giden işçilerin üzerine namlular çevrilmiş, devrimciler ve emekçiler sokak ortalarında, köşebaşlarında, işkence odalarında katledilmişlerdir. 1 Mayıs Taksim Alanı II. MC faşist iktidarı döneminde kana bulanmıştır.

— Faşist hükümetler, egemen sınıfların politikasına uygun olarak işçilerin ve emekçilerin yıllar süren mücadele sonunda elde ettikleri belirli demokratik ve siyasi hakları bir bütün olarak ve fülen ortadan kaldırmaya çalışmışlardır. Bunun için bir yandan var olan mevcut kitle örgütlerinin kapılarına kilit asmayı denerlerken, bir yandan da faşist diktatörlüğün saldırılarını meşrulaştırmak için yeni yasal düzenlemelere yönelmişlerdir. Bu politikalarının bir parçası olarak 1970 yılında işçi sınıfının grev ve sendika hakkını bir bütün olarak ve fülen ortadan kaldırmak için yeni bir Sendikalar Yasası çıkarmaya çalışmışlar, ama işçi sınıfının protestosu sonunda bunu başaramamışlardır. Aynı denemeyi, bu kez 1976 yılında DGM Yasası ile yapmak istemişler, ama bu kez de işçi sınıfı tarafından geri püskürtülmüşlerdir.

Bu örnekleri daha istediğimiz kadar uzatabiliriz. Ama bunlar faşist hükümetlerin işlevini kavramak ve onları yerli yerine oturtmak için yeterlidir sanırız.

İşte AP'nin içinde yer aldığı geçmişteki faşist hükümetlerin, bazı örneklerle kısa bilançosu budur.

Ve bu hükümetlerin içinde yer alan, daha doğrusu başını çeken AP, bugün, emperyalistlerin ve egemen sınıfların dertlerine 'deva' olmak için iktidara getirilmiştir. Kitlelere yönelik saldırıların daha çok artırılması için, demokrasi mücadelesinin bastırılması için, buhranın bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını işçi sınıfının ve emekçilerin sırtına bindirmesi için... Yani reformist hükümetin, I. ve II. MC hükümetlerinin yapamadıklarını yapması için...

Ama onun da sonu I. ve II. MC hükümetleri ile reformist Ecevit hükümetlerinin sonundan farklı olmayacaktır. Ve faşist Demirel hükümeti de egemen sınıfların buhranına çözüm olamayacak, demokrasi mücadelesini durduramayacaktır. Mücadele seli faşist AP hükümetini de yıkıp geçecektir.

Buzlar çözülürken

Emperyalistlerin ve egemen sınıfların politikasına bağlı olarak faşistlerle reformistler arasındaki yumuşamada, gericiliğin halka ve halkın anti-faşist demokrasi mücadelesine karşı birleşmesinde her geçen gün yeni ve ileri adımlar atılıyor; faşistlerle reformistler arasındaki buzlar giderek çözülüyor.

Gericiliğin kendi arasındaki çatışmaların yumuşaması bugün esas olarak CHP reformistleri ile AP faşistleri arasında görülüyor. Bu konudaki öncülüğü CHP reformistleri ve onun elebaşısı Ecevit yapıyor.

Bununla ilgili olarak seçimler sonrasında yeni ve ileri adımlar atıldı.

— Seçim sonuçlarının alınmasından sonra CHP reformizminin elebaşısı Ecevit ve diğer hizipbaşları verdikleri çeşitli demeçlerle, siyasal istikrarın sağlanması için siyasal tansiyonun düşürülmesi gerektiğini dile getirdiler ve CHP'nin bu konuda üzerine düşen görevleri yerine getirmeye hazır olduğunu söylediler. Bu politikalarının bir parçası olarak da hükümet sorununu çözümlemek için AP'ye ve diğer gerici partilere yeşil ışık yaktılar.

— Yeni hükümeti kurma çalışmaları sırasında gerçekleştirilen Ecevit - Demirel görüşmesi sırasında Ecevit, Demirel'in yeni hükümetin kurulması hazırlığı sırasında önce CHP ile diyalog kurmuş olsaydı, daha değişik bir hükümet formülü üzerinde durulabileceğini söylemiştir. Aslında Ecevit bu sözleri ile bir AP—CHP Hükümetine ilke olarak karşı olmadıklarını söylemek istemiştir. Hatta gelecekteki olası bir AP-CHP Hükümeti için, gericiliğin kendi içindeki çatışmaların yumuşatılması için diğer gerici siyasal mihraklara yeşil ışık yakmıştır.

— Sıkıyönetimin Ekim ayı içinde yeniden uzatılma önerisi o dönemde henüz hükümette bulunan CHP tarafından TBMM'ye getirilmiş ve bu öneri AP, MHP vb. gibi bütün faşist partiler tarafından desteklenerek kabul edilmiştir. Geçmişteki görüşmelerden farklı olarak, Meclisteki bu görüşmeler sırasında reformistler ile faşistler arasında "olumlu bir diyalog" kurulmuştur. Ve gene geçmişteki sıkıyönetimin uzatılması görüşmelerinden farklı olarak bütün faşist partiler, sıkıyönetimin yeniden uzatılmasına "evet" demişlerdir.

— Geçmiş dönemlerde Millet Meclisi ve Senato Başkanlarının seçimleri AP ile CHP arasında büyük bir çatışma alanına dönüşürken ve seçimlerin sonuçlanması çok uzun bir zaman alırken, yeni dönemde AP ile CHP arasındaki uzlaşmanın ve anlaşmanın bir sonucu olarak Millet Meclisi ve Senato başkanları çok kısa denilecek bir zamanda seçilebilmiştir.

— CHP Genel Başkanı Ecevit, seçimler sonrasında verdiği birçok demeçte, yeni kurulacak hükümetin "anarşiyi önlemek" için getireceği birçok tedbiri destekleyeceklerini söylemiş, bu konuda AP'ye teminat vermeye çalışmıştır. Nitekim Demirel'in daha başbakanlık merdivenlerine yeni yeni tırmanmaya başladığı bir sırada Yeni Baskı Tedbirleri konusundaki politikasını dile getirmesi ile ilgili olarak CHP'nin görüşlerini açıklayan Ecevit, Devlet Güvenlik Mahkemeleri ile ilgili yasa önerisi hariç, diğer bütün yasa önerilerini destekleyeceklerini açıklamıştır. Esasında bunda şaşılacak bir şey yoktur. Çünkü bugün Demirel'in dile getirdiği "asayişle ilgili tedbirler" geçmişte CHP gerici hükümetinin hazırladığı ama yasallaştırmaya cesaret edemediği tedbirlerdir. Ve geçmişte Ecevit hükümetinin imzasını taşıyan Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısında Devlet Güvenlik Mahkemeleri, İhtisas Mahkemeleri olarak yer almaktaydı.

— Demirel'in başkanlığında yeni faşist hükümetin açıklanmasından sonra CHP'nin görüşlerini dile getiren ve Demirel'e devir - teslim işlemlerini yapan Ecevit, "hükümetin başarılı olması için ona belirli bir dönem yeşil ışık yakacaklarını, gerilimi artıracak bir tutum içine girmeyerek, sorumlu bir muhalefet anlayışı ile hareket edeceklerini" söylemiştir. Bu sözler, aslında, egemen sınıfların, kitlelerin anti-faşist demokrasi mücadelesini bastırmak ve buhranın bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını emekçi halkın sırtına bindirmesi için AP hükümetinin alacağı tedbirlerin CHP tarafından destekleneceğinden başka bir anlama gelmemektedir.

— Ve daha da önemlisi, bugün emperyalistler ve egemen sınıfların çeşitli kliklerinin politikasına uygun olarak, Ecevit'in yanında, CHP içindeki çeşitli hizipbaşları bir AP—CHP hükümetinin kurulmasının zemini sürekli sıcak tutmak için egemen sınıflara açıktan yeşil ışık yakmaya başlamışlardır. "Merkez" hizbinin elebaşılarından biri olan Uğur Alacakaptan, günlük gazetelerde çıkan bir demecinde "CHP—AP hükümetinin kurulmasının şart oldğunu" söylemiştir. Başka bir hizipbaşı Ali Topuz da CHP—AP hükümetinin oluşturulabileceği yönündeki görüşleri kapalı bir biçimde dile getirdi. Turan Güneş ise TİKP revizyonistlerinin düzenlediği bir panelde "bugünkü sorunların çözümünün CHP—AP hükümetinde olduğunu" söyledi.

Bütün bu gelişmelerin ortaya koyduğu somut gerçek şu ki, bugün egemen sınıfların ve emperyalistlerin politikasına uygun olarak faşistlerle reformistler arasındaki çatışma giderek yumuşamakta ve giderek gericilik kendi içinde birleşmeye çalışmaktadır. CHP'nin bu konuda attığı her adım AP tarafından da karşılıksız bırakılmamaktadır. MHP ve MSP gibi faşist partiler ise, zaten egemen sınıfların siyasal birer aletleri olarak, AP hükümetini "kayıtsız şartsız" desteklemekte ve tıpkı AP gibi faşist diktatörlüğün daha da sağlamlaştırılması için çalışmaktadır. Dolayısıyla da CHP ile AP arasındaki buzların çözülmesi, aslında, bütün gericiler, bütün gerici siyasal mihraklar arasındaki yumuşamaya tekabül etmektedir.

İşte reformizmin niteliği ve gerçek işlevi budur. Ve bu gelişmelerden daha iyisi reformizmin gerçek anlamındaki niteliğini ve işlevini daha iyi ortaya koyamaz.

Bir hizip başının itirafı

"Toprak reformuna gerek yoktur. Kırsal alanlarda örgütlenecek olan köykentlerle, toprak reformuna gerek kalmayacaktır."

Yukarıdaki sözler CHP'deki hizipbaşlarından olan ve geçmiş CHP hükümeti döneminde Köyişleri ve Kooperatifler Bakanlığı yapmış bulunan Ali Topuz'a aittir. Ali Topuz, yukarıya aktardığımız bu sözleri, bu yıl Türkiye'de düzenlenen 30. Dünya Şehircilik Günü nedeniyle İDGSA'ya bağlı Sinema TV Enstitüsü'nde düzenlenen bir panelde söylemiştir.

Aslında bu sözler, demagojiden gerçeğe bir dönüştür; ve daha doğrusu CHP gerçeğinin, onun içindeki bir hizipbaşı tarafından itirafıdır. Ayrıca 22 aylık CHP hükümeti ve CHP'nin bütün pratiği reformizmin gerçek niteliğini, işlevini ortaya koyması bakımından da iyi bir örnektir: Reformizm, egemen sınıfların koltuk değneğidir, emperyalistlerin ve egemen sınıfların elinde ezilen halk kitlelerine, köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesine karşı bir saldırı aracıdır.

Ali Topuz'un bu sözlerinin ortaya koyduğu diğer bir gerçek de, CHP içindeki hizipler mücadelesinin tamamen bir koltuk kavgasından kaynaklandığı ve bütün hiziplerin egemen sınıfların siyasi aletleri olma konusunda birbirleriyle yarıştıklarıdır.

Onları AP ile ve diğer gerici partilerle, halka karşı birleştiren ortak zemin, ortak platform da budur.